

Utdrag fra selvbiografi delvis skrevet av Liv H. som bodde sine siste år på Gran, Hadeland.

Intro om LIV, som hadde en meget «mystisk personlighet.

Se ellers om samme i intervju fra år 2000: <http://galactic.no/rune/livhofos.htm>

NED OVENFRA - TIL : FØDSEL

- Jeg skal prøve å gi uttrykk for – eller forklare, - hva jeg følte skje, før jeg kom som sjel, inn i min fysiske kropp, her på jorden. Jeg vil begynne med å fortelle om der oppe, - der jeg befant meg, - før min sjel tok bolig i meg.

Jeg befinner meg i et rom, der oppe. Det vil si i himmelrommet, i et værelse - i et sted der det bare er grått. Dette er et oppholdsrom, et venterom - hvor mange sjeler som er på reise, befinner seg. Det er noen som passer på, når det er riktig, og styrer det:

”Nå må du gå, nå må du gå!” Jeg føler at jeg har vært et sted - og tatt et valg, en avgjørelse, - sammen med noen. Vi er kommet til en slags enighet om hva jeg skal gjøre, - hva jeg skal gjennomgå i det kommende liv, - det jeg går i møte. Det var noen rundt omkring meg. Jeg er ikke helt sikker på at jeg klarer det. Her har jeg ikke noen problemer, her er *alt* problemfritt. Men jeg måtte av gårde - fikk beskjed om å gå. Egentlig har jeg ikke det minste lyst. Jeg føler meg litt skremt. Jeg føler at jeg har tatt på meg for store oppgaver, oppgaver som jeg ikke kan makte. Det er omtrent som å hoppe ut i havet, når du ikke kan svømme.

Men - så er det en nær beslektet sjel av meg – han er også her oppe. Han er så modig, at han - 'kastes' på en måte 'utfor', - som jeg kaller det. Han svever av gårde. Etter at han er borte, tenker jeg:

”Jeg må i veg, jeg òg, - ellers blir han borte for meg, og forsvinner”.

Nå er jeg på veg nedover og nedover, og nedover. Jeg svever nedover, der ser jeg fjell, store fjell. Uff! - det er ikke noe hyggelig! Det er for høyt. Jeg liker ikke fjell! Nå går jeg mot fjelltopper, en masse fjelltopper. Jeg synes ikke fjelltopper er noe innbydende - de er skremmende.

Så kommer det en masse tretopper mot meg - masse skoger. Det synes jeg ikke er noe fint heller. Jeg liker det ikke. Det er for høyt, det også. Jeg liker slett ikke tretoppene jeg kommer forbi.

Først da jeg kommer helt ned til vann, og jeg ser skjell, og kjenner varmen fra solen – faktisk - mot min sjel, føler jeg det bedre. Min sjel oppfatter og ser tingene, – bølger.

Jeg ser sand i vannet, og jeg tenker:

”Nå er jeg fremme. I alle fall - omtrent fremme”.

Jeg likte ikke å sveve der. Jeg likte ikke hele reisen. Noen der oppe styrer oss ned, tror jeg. Men jeg følte meg helt grenseløst alene - hadde ikke noen connection (forbindelse) med noen som helst! Du var liksom helt, - overlatt fullstending til deg sjøl, helt til jeg kom inn der, - i det barnet.

Plutselig er jeg gjennom et hull, - et nøkkel-hull føles det som.

Nå vet jeg, at jeg må forte meg å rense nesen min! Dette har jeg faktisk til og med fått bekreftet, at jeg gjorde. Før noen fikk tenkt seg om, hadde jeg selv, med mine bitte små knyttnever, en på hver side, greid å få klemt ut av nesen min, det som var der inne og som hadde stoppet igjen nesen.

Dette var etter at jeg var født, selvsagt. Vanligvis gjør de dette på sykehuset, da alle babyer har noe som tetter igjen nesen. Men her var det jo ingen fødselskyndige, og det følte vel jeg.

Så skriker jeg vel, så godt jeg kan. Jeg var utrolig liten, har de fortalt meg. Stefar Hedin fortalte meg, at jeg ble født mye for tidlig.

Selv har jeg senere funnet ut, at det måtte være to måneder for tidlig jeg var født, og ikke bare en eneste måned, som de voksne hele tiden påsto. Enda mindre enn dette skulle tilsi, var jeg. Allikevel var det en slik kraft i mine lunger, og en veldig vilje til å leve, - noe som ble bevist, ved at jeg greidde å rense nesen og luftveiene mine ut selv, med de bitte små nevene mine. Jeg lå der som nyfødt, og jeg tenkte:

”Dette går så trøgt! Jeg må gjøre noe selv - ellers får jeg ikke puste”! Det var så vemmelig i nesen.

Min mor var altså bare syv måneder på veg, da jeg meldte min ankomst.

Jeg ser mammaen min. De sier at nyfødte ikke kan se, men det er bare tøv. Jeg så at min mor hadde lyst, langt hår - det falt så vakkert. Hun så så pent på meg.

Min mor hadde morgenkåpe på seg, av cordfløyel. Den var beige, og hadde store blomster, - roser i forskjellige farger, lyseblå og mørkeblå og beige i sjatteringer, så jeg, da jeg så henne bøyet over den sengen jeg lå i. Sengen hadde gjerde, tror jeg. Jeg lå der som en bylt, og så på dette vakre. Tenk det kan en nyfødt se, med en gang! Min mor hadde fall i det lange lyse håret.

Det var et skjerm Brett foran sengen. Det var trukket med rosestoff.

NYFØDT MINI – BABY

- Hedin, min stefar, viste meg senere med hendene, at jeg var så liten at jeg lå med stumpe i håndflaten hans, tærne mot fingertuppene, og hodet oppover underarmen hans.

Hedin var den eneste fødselshjelper, da jeg overraskende ble født, så mye for tidlig, hjemme i huset på Thorsøya.

Stefar fortalte, at legen som senere undersøkte meg, sa om meg:

”Noe sånt kan ikke leve opp”.

”Å jo da”! protesterte Hedin med overbevisning. ”Hun overlever nok! - for det første hun gjorde, før jeg fikk sukk for meg, var å ta de to små lankene sine, og dytte ut det som var inne i nesen. Hun renset nesen sin selv”!

Hedin var ikke blitt min stefar, da jeg ble født, da var han bare venn av min tante.

- - -

Jeg mener at det store under, nok skjedde på nyttårsaften. Jeg tror også at det skjedde, i den svære villaen mor bodde i, på Lysaker. Foreldrene til min mor var bortreist i utlandet for en lengre tidsperiode, på den tiden.

Min virkelige far, var i det militære, i Kongens Garde. Han var stasjonert like utenfor Oslo sentrum.

Min stemor har skrevet i et brev, at han (min far), min mor, stefar og stemor omgikk hverandre stadig vekk. De var på hytteturer, og andre ting. De var til og med sammen på gården Åstorp (som jeg vil kalle gården), der min far kom fra.

Der på Åstorp, ble en gang min far slengt ned fra låvebrua, av min stefar - i sinne, – fortalte søster av min far meg, for ikke lenge siden. Min stefar var bryter og med i brytekamper.

Jeg husker at jeg senere ble lagt i en ryggsekk og båret av gårde.

Så var jeg da her på jorden - i dette livet. Nå er jeg blitt en eldre kvinne. Utrolig mye har jeg opplevet, i løpet av alle disse årene.

MED GEVÆRET TIL KARL XII SKAUT HUN ROTTA SOM VILLE TA KYLLINGENE

- Vi hadde masse kyllinger hjemme hos min mor. Så begynte imidlertid bena deres å bli ødelagt, for det var rotter som hadde klart å komme seg inn til dem. En dag... :

”Du din djevel”! utbrøt jeg, da jeg fikk se et av disse svina. - Så var den heldigvis ladet, børsa, der den hang på veggen inne i stuen. Jeg åpner vinduet rett der jeg er. Så stille jeg kan, tar jeg ladegrep.

”Nå er ditt siste sekund kommet”! tenker jeg. ”Her skal det ikke være noe mer kyllingstek”.

En hel flokk rotter kom vandrende oppover til oss, fra et småbruk lengre ned. Småbruket var blitt nedlagt, og rottene dro på nye jaktmarker.

Jeg kikket i siktet, og trakk av!

”Søren”, tenkte jeg. ”Hvor ble det av den”? Rotta var helt vekk. Jeg gikk ut, og stakk en pinne ned i

hullet rottene hadde gravet, for å komme inn til kyllingene. Jeg trodde nesten den hadde kommet seg vekk. - Men der nede i hullet - lå den død. Faktisk var den nesten begravet også, for det var en hagle jeg hadde skutt med, og alle haglene hadde vel skutt løs jorda rundt i hullet, slik at den falt ned over den, og begravet rotta.

- Var det under krigen – med børsa ladet på veggen?
- Det var rett etter frigjøringen. Den hadde vi på veggen til og med under krigen. De levde farlig.
- Hvor gammel var du, da du skaut rotta?
- Femten år.
- Var det ingen andre hjemme?
- Jo, Hedin, fatter'n – og han kom fly'ende og brukte kjeft

FREDS – DAGEN ! – KRIGEN ER OVER !

- **Freds-dagen**, - hadde jeg vært på Dokka, og fått permanent, for første gang. Da jeg kom hjem, - kjørende med mjølkeruta, hvor halve bussen var for mjølkespann, og den andre halve, for passasjerer, - trodde jeg de voksne hjemme hos meg var blitt splintrende gale!

På mjølkeruta, oppover til Vesthaug, hørte jeg en mann si, at nå skulle de ta jøssingene, og de som var i hjemmefronten, for NÅ hadde tyskerne grepet om seg i Europa, så nå var det slutt på alt det jøssingene og hjemmefronten drev med! Jeg følte at krøllene mine rettet seg ut, der jeg sto – mine nykjøpte permanentkrøller. De var 'lei' – hørte jeg. Jeg var jo også så 'lei', - men nå så *redd*, at jeg følte at håret strittet.

Himmel og hav, - hva skuer mine øyne, da jeg kommer hjem! Radioen – den forbudte svære radioen - rett i det åpne kjøkkenvinduet, - med fullt bråk og skrål!

"Milde himmel! - Hva skal man bli utsatt for her i livet! Jeg er tretten år – hvordan *skal* jeg greie dette? - hvordan komme ut av dette – *denne* galskapen?"

Ganske slukøret går jeg ut av bussen, rett ved porten vår. Det var liksom en slik voldsom kontrast.

"Nå har tyskerne fått tak i Europa"! - hadde jeg forstått på bussen.

Jeg kommer inn på kjøkkenet. De voksne skriker:

"Det er fred! Det er fred! Det er fred"!

"Nei! nei! nei! Dere er spennende! Ta bort det udyret der, fort"!

"Det er fred"!

"Dere bare tuller"! Det gjør de støtt, så det er ikke no' nytt. Dem stoler jeg ikke på.

"Nå har akkurat en nazist på bussen snakket høyt og tydelig, om hvilket grep tyskerne har fått i Europa, og så gjør dere noe så dumt og tåpelig, og setter den tingesten der midt i det åpne vinduet, foran fleisen på alle mennesker! Det var fullt av folk på bussen"! Hedin ler:

"Men Liv Jane da, *alle* mennesker er da ikke der på den bussen".

"Få den bort! vær så snill"! Ganske fortvilet undrer jeg videre på hvordan jeg skal greie denne? Vi skulle ikke ha radio! – strengt forbudt var det! - Men der står den, midt i vinduet! - Men et ørlite håp om å komme ut av det, hadde jeg.

"Du greier det nok. Du har fått til det utruligste før".

Det var syvende mai, den dagen Norge ble fritt igjen! Da kunne de be Quisling kysse seg bak.

Bønder i nærheten kom opp, og Hedin, Johan og Asbjørn koblet seg inn, med mikrofonen, på radioen i vinduet, og det var ikke små ord mot Quisling og Hitler, Göbbels, Himmler, Göring... som runget ut over vår hage, og hele nabolaget!

Jeg var så sikker på at de hadde tørna, alle sammen!

"Det var nok med èn – stefar Hedin! Men nå er det gått trill rundt for alle sammen! Hvordan *skal* jeg greie dette"? Oppgitt tenkte jeg:

”Nei, nå kan jeg ikke beskytte dere mer. Nå går det rett på dunken”! Jeg ga dem opp, rett og slett.

- Du sier at 7de mai var det fred, men det var vel 8de mai som var fredsdagen.
- Ja, 8de mai var den offisielle dagen. Vi var en dag tidligere ute, vi.
- Hvordan ble *du* overbevist til slutt, om at krigen endelig var over? Hørte du det på radioen?
- Alle var helt ville! Vi brukte Radio Sverige. Der sa de, at tyskerne hadde kapitulert flere steder.
- At tyskerne hadde kapitulert flere steder, var vel ikke det samme som, at de hadde gitt seg fullstendig, at de hadde gitt seg i Norge, og at Norge igjen var fritt. Hadde Hitler tatt livet av seg da?
- Vet ikke sikkert det, men i alle fall...

BABYEN JAGET TATERKJERRINGA

- Det var en dame jeg kjente. Hun og familien bodde i 'Gråbeins-gårdene' på Thyraaker, ved Oslo. Damen fortalte meg noe merkverdig. Da et av hennes barn, en gutt, var baby, hadde hun en dag vært for å handle. De andre barna var ute. Babyen sto i en stor, gammeldags babyvogn inne i huset, på kjøkkenet i leiligheten der de bodde, i annen etasje.

Den dagen var det kommet en kjerring der, en taterkjerring. Hun gikk rundt omkring der, og hun var slik, at hun gjerne knabbet noe, hvis det var noe å knabbe der hun kom.

Denne kjerringa var blitt så forferdelig redd der oppe på kjøkkenet. Hun hadde fløyet ut, og ned den utvendige trappen.

”Bæibi'n i vogna snakker”! ropte hun forskrekket. ”Han snakka så stygt til meg. Han sa at den forbannede taterkjerringa sku' se å pello seg ut, og det litt fort, og aldri komme igjen – med tjuve- og kjeltring-strekene sine”! Babyen hadde skjelt henne huden full.

Men en baby på seks måneder, kan da vel ikke snakke.

Senere hen, da denne babyen ble stor skolegutt, satt han i andre tanker på skolen, og skrev runer. Læreren hans i første klasse, kunne lese runer. Da læreren fikk se, hva denne gutten drev og skrev, ble han så forbløffet, at han om kvelden tok seg en tur opp til mor og far, oppe i Gråbeins-gården. Han spurte om noen der, eller en av de to foreldrene, kunne skrive runer? – For gutten hadde skrevet om avling fra det og det århundret, - så og så mye av det, og så og så mye av det.

Moren og faren visste ingenting om det. Så hvor i all verden kunne barnet ha det fra?

Dette barnet, som skrev runer, og som jaget bort taterkjerringa, da han var baby, ble min stefar. Det synes jeg var nifst.

- Synes du det?

- Ja. Stefar sa han kom fra et land, hvor de bruker brune kister; - bare brune kister. Det var ikke hvite.

- Da hadde han vel en annen inkarnasjon, i et annet land.

Kan det ha vært den som syntes å ta ham over senere, som snakket gjennom ham, der han lå i vognen?

- Ja, det er det jeg tror.

**BABYEN SANG 'GLADE JUL'
DA DEN VAR
ET HALVT ÅR GAMMEL**

- Dette var også min stefar. Han fortalte, da jeg var femten år, at han, som en halvt års gammel baby hadde vært på juletefest. Der hadde han sittet på sin mors arm, og sunget 'Glade Jul'. Folk på juletefesten trodde nesten ikke sine egne ører, og kunne ikke begripe at dette kunne gå an", sa min stefar.

"Du ljuger så fæ'rt"! tenkte jeg, der jeg satt. De andre, de voksne som satt sammen med oss, de lo og syntes det var helt morsomt, og fint og flott.

"Det er ikke sant. Nå ljuger du igjen. Dere er så godtroende. Dette skal jeg spørre moren din om", tenkte jeg.

Så tenkt, så gjort. Jeg drar og besøker hans mor.

"Du, er det sant, at han 'fatter'n' – (som jeg kalte ham) – kunne synge julesanger, og var på juletefest et halvt år gammel"? spør jeg mistroisk. "Det var vel ingen juletefest da han var seks måneder, ute i februar? Han kunne vel ikke synge da"?

Hun ser alvorlig på meg:

"Jo, Liv Jane. Det er sant! Vi var på den siste juletefesten. Den var i februar. Det var til og med i slutten av februar, og Hedin satt på armen min og sang 'Glade Jul', - til folks store forskrekkelse".

Så det var altså sant. Jeg tror ikke hun ville ha løyet for meg. Det er jeg helt sikker på at hun ikke ville gjøre. Hun var ikke sånn.

(kj har tatt bilder fra gråbeingårdene vi kan lage foto-collage, m høner og utedo og hele greia. den nye dekoer)

(Se foto av de to Gråbeingsgårdene \Ulvegårdene som nå fremdeles står igjen, på Lilleaker \Litleås\ Thyraker, utenfor Oslo. Navnet Gråbeings-gårdene ble satt på dem, for det var omtrent svelt-ihjel for de som bodde der. Det var så ulven, lurte like rundt hjørnet. Foto tatt ca år 2000?)

(kj har tatt bilder fra gråbeingårdene vi kan lage collage, m høner og utedo og hele greia. den nye dekoer)

Brit: Da det ble skrevet i avisen, at disse to siste av Gråbeins-\Ulvegårdene skulle rives, ble det ramaskrik, og en familie flyttet inn, for å forsøke å hindre rivningen. Denne familien har malt og dekorert så koselig. De holder også høner. Høner hadde sikkert de som bodde der tidligere også.

HVOR BLE DET AV STORTÅ – NEGLEN MIN ?

- Flere steder, ble jeg plassert, - for min mor hadde født meg, - uten å være gift. I all hemmelighet ble jeg født, hjemme på Nesøya, mens som nevnt, mors foreldre var på studiereise rundt i flere land. Derfor ble jeg plassert rundt omkring på forskjellige steder, slik at det ikke så lett skulle oppdages, at jeg var født på jorden.

Derfor havnet jeg på Frøken Grå's Barnepensjonat til slutt. Det var et herlig sted å være. Der var masse gutter og masse jenter. Det var mange, syntes jeg, men jeg holdt meg mest for meg selv.

En morgen mens jeg er der, befinner jeg meg ute – noe som er litt underlig; - tidlig, tidlig om morgenen. Jeg har ikke sko på meg, da jeg – 'våkner' – som jeg kan kalle det. Der ligger jeg på maven i gresset, - på forsiden av det kjempesvære huset vi bor i. Noen bærbusker står like ved meg. Jeg kikker opp på regndråpene på bærbuskene. Det må ha vært solskinn, for det skinte så fint i vanndråpene.

Jeg merker plutselig, at det er så rart på stortåen min. Jeg kjenner at noen strå kommer innpå stortåen, der hvor neglen skulle være. Det var en slik helt spesiell, litt vemmelig følelse.

"Hva er det"? Jeg setter meg forskrekket opp, og ser på tåen min. "Hele neglen er borte"! - Og det var akkurat som noen rare, røde tråd-tegninger, med det hvite innimellom, oppe på tåen. Det var

akkurat som veier, og fjell, der neglen hadde vært. Det så ut som små krater, med små elver av blod. Det var rart.

”Men - hvor er tåneglen min?”

Det må ha vært de tynne blodårene, jeg så på tåen. De må tidligere ha vært skjult av neglen. Lenge studerer jeg tåen min, og synes det er rart, - men så blir jeg opptatt av noe annet. I bryningen til skogen oppdager jeg et vakkert dyr. Det er en herlig park, med jorder i utkanten. Jeg kaller dyret for 'Bambi'.

”Å, så nydelig du er! – kom hit”! Jeg prøver å få den til å komme til meg. Men den blir fjernere og fjernere, og til slutt blir den borte.

Siden tenkte jeg ikke mer på det hele, på mange år. Etter at jeg selv var blitt voksen, spurte jeg en gang min yngste sønn:

”Hva er det vakreste dyret du vet om?”

”Det må være Bambi, det mamma”. Så kanskje er det nedarvet i oss, å synes at dette er et sjarmerende lite dyr.

DET MERKELIGE RUNDE ” Huset ” UTE PÅ ÅKEREN

23. aug. 2001:

Liv Jane ringer Brit. Hun husker mere om UFOen:

- Den jeg var inne i den gang, da jeg var liten. Det så ut som et merkelig hus – der ute på åkeren.

Brit: - Hva? Det har du ikke fortalt før! Nå *endelig* er du kommet på mer? – Så flott!

- Jeg gikk ut veldig tidlig en morgen. Det var bare jeg, - ingen gutter, ingen piker, ingen voksne. Guttene bodde nede, pikene oppe.

Jeg gikk forbi huset til Marit, - hun som brakk armen i husken, og forbi låven, bak huset hennes. Faren hennes var forpakter for hele stedet. Så gikk jeg utover åkeren. Kornet sto høyt.

Plutselig – sto det et rart, rundt hus, på siden av åkeren!

”Det rare, runde huset der, *må* jeg gå inn i”! - følte jeg. Huset var fint.

”Jeg lurer på hva det er inni der”? Jeg var blitt nysgjerrig.

Jeg gikk nærmere. Jeg gikk opp noe... Jeg vet ikke hva det var.

- En rampe?

- Ja, det må ha vært en rampe. Det må ha vært veldig flatt, ikke bratt, siden jeg turte å gå opp den.

Så tittet jeg gjennom åpningen. Jeg så ikke antydning til noen dør i åpningen. Der var den gamle mannen. Hvis han hadde reist seg opp, ville han nok ha støtt hodet i taket.

- Hvor stort var dette 'huset' ute på åkeren? Så stort som barne-pensjonatet der du bodde, på Dal, ved Eidsvoll?

- Nei, nei, ikke så stort.

- Så stort som huset til Marit der oppe?

- Nei, nei, - passe lite til meg. Det var nok omtrent så stort som den UFO'en som hang over hagegjerdet mitt den gang.

Jeg var litt nysgjerrig og nyfiken på allting.

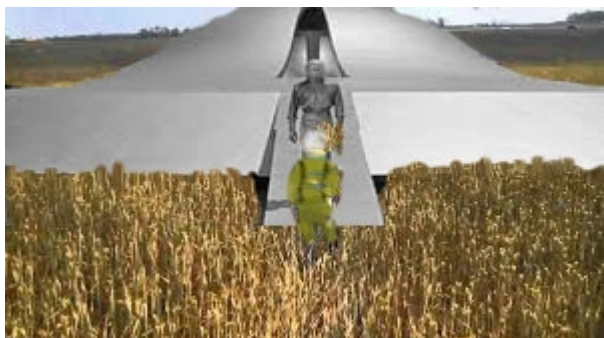
”En pen mann. Ham kan jeg snakke med”. Han hadde en masse hvitt hår, og masse hvitt skjegg. Blå øyne hadde han også. Blå øyne har jeg alltid vært fascinert av, siden da. Han satt rett inn, på en trone.

Den gamle mannen lærte meg så utrolig mye. Det var etter det, at jeg kunne se inn i fremtiden. Jeg *så* og *hørte* at Marit brakk armen.

Da plutselig - lå jeg foran det store huset, jeg bodde i, i gresset, - og det måtte ha regnet, for det hang fine dråper på buskene. Det var bærbusker der. Jeg lå på maven og den ene stortåneglen min var borte.

- Var det ingen andre i 'huset' der ute på korn-åkeren?
- Jeg så ingen andre.

- Du var barbent? Da kjente du kanskje hvordan rampen var, under føttene?

- Ja, og den var ruglete, så du ikke skulle gli. Det var høsten, og kornet var modent, der jeg gikk utover åkeren. – Og der - sto det plutselig det merkelige, runde huset!

Brit: - (Den gamle mannen var snill. Liv Jane synes enda ikke å ha forbundet den gamle mannen, med at de tok neglen hennes. Best jeg ikke sier noe om det, ellers kan hun bli

'resentful' (bitter) overfor ham, kan jeg tenke meg.)

Liv: - Der neglen hadde vært, var det akkurat som et krater. Det var som høye fjell og elver; - høye, hvite fjell, og røde elver. Det var så fint gjort, helt nøyaktig var hele neglen borte.

31 februar 03:

Brit: - Hva hadde du på deg, da du gikk ut til det merkelige, lille, runde huset ute på åkeren?

Liv: - En liten overall. Den var grønn.

- Med seler over skuldrene?

- Ja, akkurat, og den hadde jeg tatt på meg selv, for det var ingen andre som var oppe.

- Da hadde du en liten bluse, inne i den?

- Ja, en liten bluse.

Det var da jeg var i UFO'en, jeg fikk det bakvendte 3 – tall på leggen.

4 august 03 forteller Liv:

- Han var så koselig, og jeg stolte på den gamle mannen.

- Det var jo derfor han så slik ut, sikkert, - slik at du skulle føle deg komfortabel, og stole på ham.

Det er ikke sikkert han så slik ut, vanligvis.

Sto UFO'en på åkeren, eller svevet den i luften?

- Den sto på åkeren. Jeg gikk opp rampen. Den hadde sånn som på den der, (sier Liv Jane, og peker på tastene på mobil-telefonen min, som ligger på bordet.)

- Ja, knotter, bulker, så du ikke skulle gli på den. Det har vi her på jorda også, for at man ikke skal gli på ramper. Det er faktisk funnet opp her òg.

- Du ble ledet til å gå dit.

- Jeg kledde på meg selv, og gikk utover. Jeg hadde ikke sko på meg.

- Du gikk vel barbent hele sommeren. Dette var jo sommeren, eller høsten, da kornet sto høyt. Du hadde vel aldri stått opp så tidlig, at det ikke var noen andre oppe, - kledd på deg, og gått så langt bort, forbi huset til forpakteren og forbi låven, og ut over jordet, hvis ikke de hadde fått deg til å gjøre det.

Det er jo akkurat det de gjør nå hele tiden, - får deg til å slukke lysene dine, og skru av tv'en og vandre ut. Der får du så se UFO, eller noe annet mystisk, som de merkelige skivene du så på himmelen, akkurat da du skulle se på min sønn, Otto Robsahm, i programmet Forandring Fryder.

**Den gamle mannen og jeg -
var i UFO'en,
og reiste langt av gårde**

- En trygg og vakker, gammel mann, erindret jeg, mange år etter den morgenen da neglen min var forsvunnet, og jeg hadde sett den nydelige hjorten. Langt, fyldig, stort skjegg, og knall blå øyne, hadde han, og jeg hadde sittet på fanget hans, husket jeg. Vi var i et grått rom.

Enda mange år senere, erindret jeg, at den gamle mannen og jeg var inne i UFO'en, og reiste langt av gårde. Jeg ble ikke syk, som jeg ellers bestandig ble, når jeg kjørte trikk, - i bare fem minutter, - eller tog, eller buss, eller bil. Det var helt forferdelig, alltid å bli syk.

Jeg så ut gjennom et stort vindu. Jeg sto ved vinduet og så ut. Vinduet må derfor ha vært ganske lavt. Gjennom vinduet så jeg en masse rart. Den gamle mannen satt på en trone, derfor kunne jeg klatre opp på fanget hans.

Jeg lå på en seng, og da tok de tåneglen min. Hva de skulle med den, vet jeg ikke.

Etter dette ble jeg synsk.

"Den gamle mannen lærte meg en masse, om ting", har jeg tenkt etterpå. Jeg har grunnet en del på dette:

"Hvorfor lærte han meg *det* - og hvorfor sa han *det* og *det*? Og hvorfor fikk jeg plutselig, mer - på en måte - *bevissthet* om ting"? Jeg *visste* når ting skulle skje - *før* det skjedde, og slikt. Dette kom etter opplevelsen med den gamle mannen, som jeg jo ikke vet hvem er. Jeg vet ikke hvor han kom fra, eller hva han ville. Min venn Knut spurte meg:

"Hva heter den gamle mannen"?

"Jeg ville kalle ham Gabriel", svarte jeg. Da ble det stille i telefonen.

Brit: - Var det ikke vondt, der hvor neglen var borte?

Liv: - Nei da, det var ikke *vondt*. Der jeg lå i gresset, med tærne ned, var det bare *ekkel*, når noe kom borti tåen, der neglen hadde vært. Jeg kikket på blodutredelsene, på dette uten negl.

- Min sønn fikk fingeren inn mellom baksiden av en dør og dørkarmen. Neglen satt igjen der, og det var aldeles forferdelig vondt.

Men etterpå gikk du ikke med sko?

- Nei, det var vondt, kan du skjønne, å ha sko på foten. Etter hvert vokste neglen ut igjen, fra nederst og utover.

- Jeg lurer på om jeg ikke har lest, at også andre har hatt en opplevelse av å ha sett en hjort, i forbindelse med at de har sett, eller vært med i en UFO.

- Ja, jeg har tenkt på, at den kanskje ikke var reell, - at de hadde satt den der, som symbol på trygghet, fordi alle barn synes, at når de ser en Bambi, er det trygt.

- Kanskje er det for å avlede oppmerksomheten hos personer, som disse folkene har utsatt for slikt, inne i en UFO; - at de materialiserer en hjort, på ett eller annet vis; - slik du så en hjort. Kanskje de ikke ønsket, at du skulle undre deg for mye, over hvordan neglen var blitt borte. De ville kanskje ikke, at du skulle tenke tilbake, og øyeblikkelig huske, at neglen din var blitt tatt bort, i det lille 'huset' på åkeren; - eller at du skulle huske turen du hadde vært med på, i dette 'flyvende lille huset'. Du husket jo ikke på flere år, at du hadde vært sammen med en gammel mann, og at dette var i en UFO. Det ser ut til, at det passer dem bedre, om mennesker som har vært oppe, ikke husker det, før det er gått lang tid, gjerne flere år, - av en eller annen grunn, - slik det skjedde for deg. Andre mennesker jeg har lest om, husker også gjerne, etter lengre tid, at de har vært oppe i en UFO, og hva som skjedde der. De kommer gjerne på flere og flere detaljer, gjennom flere år, slik som du gjør.

- Men det pene dyret, tenkte jeg på, rett som det var.

- Kanskje de ikke ønsker at vi skal bli redd; og - som du sier, - både barn, og voksne også, synes at en Bambi-hjort er trygt.

"Da kan det vel ikke være noe galt", er det nok rimelig å tenke, når en ser noe så uskyldig som en Bambi.

- En venninde av meg, Kristin Eriksen, sier at hun også har opplevet den gamle mannen, da hun var liten pike, - og at det var likt inne i UFO'en, hun var i, som i den jeg var i. Kristin klatret ikke opp på fanget til den gamle mannen, sier hun, - slik jeg gjorde. Hun sier, hun er forferdelig redd for neglene

sine, for fra henne tok de alle neglene på føttene. Hun husker, at det var forferdelig vondt, da de gjorde det. Hun var livredd for neglene sine etterpå.

Kristin ble også synsk etterpå, og rommet rundt den gamle mannen og henne, hadde vært grått, akkurat som i min opplevelse.

- Ja, jeg har også to ganger, hørt Kristin fortelle, om den opplevelsen hun hadde, og hvor grusomt det hadde vært, med neglene hennes, som ble tatt bort. Kristin er jo mange år yngre enn deg. Da holdt altså UFO-folkene fremdeles på med det samme, her i Norge, da Kristin var liten, - mange år etter, at de hadde tatt neglen din! Mens de bare hadde tatt en eneste stortånegl fra deg, tok de altså alle ti neglene fra tærne til Kristin.

Jeg har også lest om at dette med neglene, er skjedd med folk, i USA. Det er vel gjerne kloning de holder på med. Ellers hadde det vel ikke vært noen vits i å ta neglene.

(Vi har fått tillatelse av Kristin, til å skrive om hennes opplevelse, og å skrive hennes navn.)

Du sa, at 'de' tok tåneglen din – hvem var disse 'de'?

- Nei, husker ingenting. I alle fall - jeg synes det er dårlig gjort, at de gjorde det, så det gjorde vondt på Kristin.

- Ja, helt enig. Det var jo fullstendig unødvendig, når det ikke gjorde vondt på deg. Da de tok Kristins negler, var det jo altså til og med mange år senere, enn da de tok din. Om de nå absolutt skulle ta neglene, skulle de blitt bedre til å gjøre det, - i hvert fall ikke dårligere.

Hvorfor tror du det ble stille i telefonen, da du fortalte Knut, at du ville kalle den gamle mannen Gabriel?

- Knut har kontakt med den andre siden, og jeg tror han har hatt kontakt med Gabriel.

- Var det Gabriel, Gabriel, du mener det var?

- Ja, Gabriel, Gabriel.

- Gabriel fra Bibelen?

- Ja, Gabriel fra Bibelen.

- Det kan naturligvis ha vært Gabriel fra Bibelen, ja. Hans sjel er jo fri som fuglen, akkurat som alle andre sjeler, og akkurat som alle andre sjeler, kan han snakke med hvem han vil, og gjøre hva han vil, når som helst, naturligvis. Men jeg synes ikke akkurat det der var noe snilt gjort, jeg heller.

VI FLØY OVER HAUGER – SOM FOLK BODDE I

Brit: - Hvor stor var den UFO'en du var oppe i, da du var liten?

Liv: - Vet ikke.

- Så stor som huset ditt?

- Husker ikke.

- Jo da! Du husker alt, du!

- Ja, det er sant det. - Jeg får se det. – Den var omtrent som den UFO'en, som var gul inne i, som sto utenfor huset mitt her. Huset mitt er 14,60 meter. Den var 6 meter tvers over. Den var rund, og hadde vinduer rundt hele, store, lange, litt lave vinduer rundt hele – buet. - Så ut som et kjempehjul nedenfra, etterpå.

- Dette er tall du får inn nå?

- Ja.

- Den UFO'en du var oppe i, da du var liten..?

- Den var grå, med grått bord, grå stol – kjedelig farge. En gammel, hyggelig mann med blå øyne, slike som Knut har, med hvitt hår og hvitt skjegg, tok meg med på tur over lys, - hus, ikke vanlige hus, som vi har – over hauger, som folk bodde i, med lys.

- Hauger, som folk bodde i! - Inntil ganske nylig, har vitenskapen påstått, at det ikke var mennesker på jorda samtidig med dinosaurene. Imidlertid er det endelig funnet forstenede fotspor etter en dinosaur, i USA, - hvor det ved siden av disse fotsporene, er forstenede fotspor etter et menneske. Forskerne sier, at fotsporene etter begge individer, må være satt omtrent samtidig. (Se nedenfor dette kapittel.) Rett ved siden av hverandre er fotsporene, har jeg sett på foto. En skulle nesten tro de to

hadde vært venner, og gått ved siden av hverandre. Kanskje var det imidlertid dramatik, og dinosaurer så fotsporene til mennesket, - fulgte disse, og fikk seg en godbit, før sengetid. Mennesker var en skattet delikatesse, for enkelte av disse enorme skapningene, har jeg lest.

Fordi det var dinosaurer, sto det, bodde folk i 'mounds' (hauger), i Amerika, på Atlantis, og på Lemuria, i en viss periode tid, - for dinosaurer var farlige. Fordi de gjerne spiste mennesker, hvis de fikk tak i dem, laget menneskene jordhus, sikkert med stein i, som de bodde i, for å beskytte seg, mot alle de farlige dyrene. De laget overbyggete ganger mellom enkelte mounds, også, da det ikke var trygt å bevege seg utenfor.

I USA har de funnet en mengde 'mounds', som de kaller dem. Noen av disse er runde, noen lange, og en eller muligens flere, er spiralformet, faktisk. Jeg leste om det, og så fotoene av de forskjellige 'mounds', i National Geographic Magazine. Ordet 'mound' betyr bare 'haug', men det er tydelig disse 'haugene' ikke er oppstått av seg selv, men er laget av noen, selv om National Geographic Magazine ikke hadde noen teori, om at folk hadde bodd inne i disse byggverkene. Teorien er sikkert bare, at dette er gravhauger, som vi har gravhauger, eller at det var religiøse grunner, til at noen har laget disse.

- Sier du det! Det var nytt for meg, dette! Kanskje de tok meg med i UFO'en dit – tilbake til den tiden.

- Ja, det var det jeg tenkte de hadde gjort. Det er jo kjempegøy! Da tok de deg kanskje tilbake til der du bodde på Lemuria, for du har jo bodd på Lemuria også, er du blitt fortalt. Guidene som kommer og skriver gjennom Ruth Montgomery, sier at de svære dyrene var enda værre på Lemuria, enn på Atlantis, slik at de på Lemuria til og med måtte lage seg hus og ganger mellom husene under jorden, eller overdekket over jorden. Ruth Montgomery var tidligere en kjent journalist i Washington. Hun har skrevet flere bøker, om hvordan det var her på kloden i tidligere tider, hvor Guidene hennes har hjulpet til.

Brit: - Hva var det du lærte av den gamle mannen, Liv Jane?

Liv: - Kan ikke huske...

- Da var det vel for eksempel de ting du fortalte dine gutter, da de var små, om at 'vi' kan reise i tid og rom, - som du hadde lært av den gamle mannen i UFO'en?

- Vet ikke. Jeg sa til dem, at vi kunne reise på tvers av tid og rom. Da protesterte de vilt. Jeg fikk tak i en liten bok senere, som het nettopp:

"På tvers av tid og rom".

- Du kan vel kanskje ha lært av ham, å kunne gå ut av tiden i dag, og se noe i fremtiden – slik som huset med svømmebasseng, i Skottland, som du så ferdig bygget, men som det ser ut til at egentlig ikke var bygget enda, da dere var der.

- Jeg fikk spesiell evne, rett etter det med UFO'en. Jeg hørte det knuste i armen til Marit...

- Noe som var veldig spesielt, og aldeles fantastisk: Du så tog-ulykken - på forhånd, - om natten, - der din venn var med toget, - og sendte ham da telepatisk beskjed, om hva de måtte gjøre, og du fikk derved forhindre, at han og vennene hans ble drept i toget, neste dag!

- Noe annet du kan ha lært av den gamle mannen, var kanskje det, at du kan gå bakover i tid, slik det ser ut til at du har gjort, og se huset, og markene rundt, slik det sannsynligvis var der, på eiendommen ved Hvalstrand, - Syverstad Gård, for en 75 til 100 år siden; - der vi var og så åkermønsteret, som var dukket opp der.

- Nei, *det* bare ligger der. Det kan jeg ikke noe for. Det bare skjer. Det er så naturlig det, så.

- Vel, du driver jo faktisk akkurat med det, å gå ut av tiden i dag, og se - og du reiser i tid – forover og bakover i tid! Du behøver ikke ha noen UFO rundt deg, heller, for å reise forover og bakover i tid.

Ruth Montgomery skriver, at Dr. Duane T. Gish, som er associate director for Institute of Creation Research, i Chicago, la frem bevisene for dinosaurer fotspor, og menneskefotsporene, rett ved siden av disse, i Texas, på et seminar.

Dr. Gish sier samtidig, at flere og flere vitenskapelige bevis, peker mer og mer i retning av at alt er skapt, enn at alt er utviklet, som i følge Charles Darwin's evolusjons-teori. Dr. Gish har også arbeidet i forsknings-laboratoriene ved Cornell University Medical School; likedan ved University of California, i Berkeley, California, skriver Montgomery.

**TELEFON – OPPRINGNINGEN FRA
”DEN ANDRE SIDEN”**

- Mange ganger etter at han var død, kom min sønn Richard – (Jeg kaller ham Richard her, fordi han het Richard i et liv han hadde, i en annen inkarnasjon i Skottland), - til meg i drømmene mine. En gang så jeg ham også bak glassdøren ut til yttergangen min. En annen gang så jeg ham på kjøkkenet. Han kom i den sort- og hvitrutete skjorten sin. Han var så blid og koselig, og noen år yngre, enn da han døde. Han var slank og pen. Han var så pen igjen, atte...

Telefonen min ringer tidlig en morgen. Jeg griper røret, og våkner raskt opp, da jeg får høre stemmen som snakker til meg:

”Hei mam’sen min”, sier det i telefonrøret.

”Men Richard! Er du virkelig ikke død”? Det var akkurat det han pleidde å kalle meg: ”Mam’sen min”.

Jeg skulle jo vite bedre, jeg! - Allikevel spør jeg ham:

”Hvordan kan du leve, da gutten min? Jeg har jo begravet deg! Hvem har jeg da begravet? Hvem har ligget i den kisten”?

”Mam’sen min, da! - Du vet at det ikke er noen død. Det har vi jo snakket sammen om så mange ganger”.

”Er du i Sverige? Hvor er du hen”? Nå er jeg sikker på at han ikke er død.

”Men mamma’n min da, du vet at det ikke finnes noen død”, hører jeg min sønn si.

”Men svar meg ordentlig da! Er du i Sverige”?

”Ja, vi kan jo si det, der òg”.

”Hvor i Sverige er du”?

”Jeg kan være hvor som helst. Hvordan har du det, mam’sen min”?

”Men hvordan kan du ringe til meg”?

”Jeg er jo egentlig ingen steder, - og jeg er her. Du vet mam’sen min, - det *er* ingen død. Vi har snakket så mye om det. Mamma, du hører jo at jeg *lever!* Nå snakker jeg med deg. Ha det godt da, mam’sen min”.

Tankene mine kommer strømmende.

”Men Himmelske Far, hvem er det de har begravet? Er det en annen - som de har slått i hjel og begravet? Har de lagt identitetspapirene over til et annet menneske”? – Var det slik? Var min sønn ikke død, - men at det var en feiltakelse?

”Døde folk kan ikke ringe”! Jeg tenkte på djevelen, og jeg ble dødsredd.

”Bibelen sier at djevelen kan forklè seg, og lure, og late som om han lager mirakler, og at han kan få deg til å tro ting som ikke er reelle”, tenkte jeg”.

**- ”Men hvor har han ringt fra?
Det er nok tellerskritt ett eller annet sted”.**

- Jeg gråt så fælt etter denne telefon-oppringningen fra min sønn. Jeg visste ikke hva jeg skulle tro.

Den samme dagen, om kvelden, kommer det en fra hjemmesykepleien hit til meg. Jeg forteller hvor fortvilet jeg er, og hvorfor jeg er så fortvilet – jeg forteller om telefonsamtalen jeg hadde hatt.

Hun hadde hatt en voksen sønn, som nå var død, hun også. En sterk forutelse hadde hun hatt, - om hva som ville skje, og det skjedde. Det var akkurat det jeg hadde hatt også. Hennes sønn var blitt drept i en trafikkulykke i utlandet. Etter sønnens bortfall, hadde hun også opplevet, at sønnen hadde telefonert henne, fortalte hun meg.

Hadde ikke den sykesøsteren kommet til meg, og fortalt om det som skjedde henne, og at det var akkurat det samme som skjedde meg...

Brit: - Det var det han visste, - din sønn Richard. Jeg ville tro, at din sønn Richard var klar over, at akkurat den damen fra hjemmesykepleien, skulle komme til deg om kvelden, og at han oppdaget det veldig spesielle, at hun hadde opplevet å få en telefonoppringning fra sin sønn, - som var død. Jeg tror det nettopp var derfor han ringte deg, den helt spesielle morgenen.

Liv Jane: - Men hvor har han ringt fra? Det er nok tellerskritt ett eller annet sted.

- Nei, det er det nok ikke. Jeg har lest, at sjeler har elektro-magnetisme, som en egenskap, og at alt fungerer på elektromagnetisme, egentlig. Sjeler er både magnetiske, slik at de kan trekke til seg ting, - som tanker fra deg, for eksempel. Dette er fordi tanker er elektriske, og sendes ut fra din kropp. Vi har slik elektro-magnetisme alle sammen, enten vi er i kropp, eller ikke. Når sjelen går ut av kroppen, fortsetter den å ha det, akkurat som den hadde det, før den gikk inn i kroppen; - som da du gikk inn i babyen\deg, som din mor og far hadde laget til deg - til dine spesifikasjoner.

Din sønn hadde jo fått brann-alarmer til å ule, flere ganger, en ganske kort tid, etter at han var død. En har jo ingen fysisk finger, som en kan bruke, til å trykke inn knappen med, for å få alarmer til å ule, når en ikke har kroppen lengre – men han fikk det til allikevel, akkurat slik han hadde gjort det her hos deg tidligere, da han var i en fysisk kropp. For å få det til, nå etterpå, var det vel elektrisiteten han hadde, som han brukte. Jeg ville tro, at hvordan han fikk det til, må ha vært, at han sendte strøm mellom ledningene, og dermed laget kontakt, slik han hadde gjort tidligere, fysisk, at knappen ble dyttet inn av ham.

Noe lignende, mener jeg må ha skjedd, da han ringte deg. Han må ha koblet sin elektrisitet inn på telefon-ledningen ett eller annet sted.

- Men hvordan kunne jeg høre stemmen hans?

- Ja det er jo aldeles fantastisk! Det er visst ikke lett å få det til. Allikevel greide han å få det til å lyde som hans stemme, slik at han kunne snakke med deg. Fantastisk er det! En har jo ikke stemmebånd eller noen ting, - når en ikke har kropp lengre. Det er jo slik vi vanligvis kan forme lyder, slik at lydene kan oppfattes som språk – vi bruker stemmebånd, etc. Da er det en teknisk vidunderhendelse, at han fikk strømmen fra ham, pluss sikkert - strømmen fra telefon-ledningen, omformet, slik at du hørte det som hans stemme, som formet ord, akkurat slik han hadde gjort før!

Først ser det ut til, at han hadde fått telefonen til å ringe – slik at den vekket deg. Det må han da ha gjort også, ved å sende sin elektrisitet, til å lage kontakt for start av ringebjellen. Når du da tok av røret, var det vel værre, for da ville summetonen normalt komme på, hvis ikke det var en annen samtale som ble tilkoblet. Her har han da fått til dette, ved å koble ut summetonen. Det blir kanskje som når en har en samtale med noen, og en plutselig hører en annen samtale, samtidig. Eller, kanskje telefonen 'trodde' at det var en annen reell samtale, som var inngående. Fabelaktig, er det.

Din sønn ville nok gå ut fra, at du ville bli veldig glad for å høre fra ham, men at det var en mulighet for at du kunne bli svært opprørt, og begynne å tenke at det kunne ha å gjøre med den onde. De kan jo se fremover i tid, når de er på den andre siden. Han så, at det var en sterk mulighet for, at du ville få den idèen. Derfor ville han sikkert ikke gjort dette, i det hele tatt, hvis ikke det var for nettopp, at denne damen ville komme til deg, den samme dagen. Det var jo sannsynlig, at du ville fortelle henne om din opplevelse.

Deretter var det sannsynlig, at hun ville fortelle deg, om sin sønns telefonoppringning. Dermed ville du få høre, at dette hadde skjedd for andre også. Dette ville vel roe deg ned igjen, etter forskrekkelsen du ville få, - har han sikkert tenkt, og også sett, som en mulig hendelse.

En uhorvelig fin anledning var det han fikk, - at den damen skulle til deg den kvelden.

På den annen side, år'ner de slike ting, de på 'den andre siden' (på den andre siden av 'sløret', som det kalles). De leser tanker, på den andre siden, og de ser jo fremover i tid, og de kan år'ne og greie, og få folk til å gå til noen, selv om de egentlig ikke hadde planlagt det.

Det kan hende, at han til og med arrangerte, at den spesielle damen gikk til deg den kvelden, slik at du kunne fortelle henne om det som hadde skjedd deg, og hun kunne berolige deg. Det kan hende det slett ikke hadde vært meningen. – Det kan hende hun slett ikke en gang hadde vært satt opp på vaktlisten, som den som skulle dra til deg, den kvelden. Det ville være ganske spennende, om du

kunne finne ut akkurat det.

- Min venn Knut ringte meg, en tid senere. Han hadde fått beskjed om, at UFO-folkene hadde tatt seg av min sønn, og ”healet” ham, etter at han døde, og at han nå var helt OK igjen.

I noen av drømmene jeg har hatt her, etter at han døde, er han kommet som han var, da han var liten gutt.

Liv Jane: - Har flere opplevet dette? Er det virkelig mulig?

Brit: - En artikkel i et magasin, som min datter kjøpte til meg, i New York, omhandler akkurat dette fenomenet. Det er en psykolog, som har undersøkt om nettopp dette - at en får telefon fra slektninger eller venner, etter at disse er død. Det ser ut til, at det skjer for ganske mange mennesker.

Liv Jane: - Spøk til side. – Det virker som om det er ’in’ for de døde, å ta kontakt med oss på den måten. Jeg kommer aldri til å glemme det.

BRANNALARMEN HVINER IGJEN

- av seg selv

- En ganske lang tid gikk, det er vel cirka ett år siden. En venninne ringer meg. Jeg er her oppe i første etasje. Mens vi snakker, - begynner brann-alarmeren igjen!

Det var ikke slik, at batteriene var utbrukt. Det var ikke et svakt 'si-fra' signal, om at nå må batteriene skiftes. Nei - det var skikkelig alarm! Det sto ikke da heller noen varme på, av noen art, her oppe hvor alarmeren gikk.

Brit: - Men hadde det noe med ham å gjøre? Hadde du snakket om din sønn, eller noe?

Liv Jane: - Nei! Det hadde vi ikke, - ikke i det hele tatt. Derfor forundret dette meg.

- Du hadde ikke tenkt på ham, heller?

- Nei, ikke før alarmeren gikk av, - da den startet, tenkte jeg:

”Hva var det nå da, Richard”?

Neste dag driver jeg på i arbeidsrommet mitt nede i underetasjen. Telefonen ringer, og jeg løper inn i peisestuen, der nede, og tar telefonen. Det er den samme damen, som jeg hadde snakket med dagen i forvegen - mens alarmeren gikk. Derfor hadde hun også hørt alarmeren. Mens vi snakker sammen i telefonen, - begynner brann-alarmeren der nede i underetasjen, å hyle noe fælt.

”Nå igjen! - det var rart”! utbryter jeg. Venninnen min, som igjen hørte det, syntes dette var veldig rart.

- Måtte du stoppe alarmeren begge gangene?

- Nei, ikke nede. Jeg fikk ikke tid. Jo, jeg stoppet den nede òg, - gjorde jeg fordundre meg, - jo. Det er lavere under taket nede, og jeg fikk tak i noe å stå på, og dro ut batteriene. Jeg tenkte:

”Hva i all verden mente du nå, Richard”?

Jeg undret meg jo over hvorfor alarmeren gikk. Først et halvt år senere, skjedde det ting, slik at det gikk opp for meg hvorfor – hva han hadde ment, med å få alarmeren til å ringe. Den venninnen som ringte, hadde advart meg, mot å la en viss dame og hennes barn, få være mine gjester et par måneder, inntil hun skaffet seg et sted å bo. Derfor, skjønte jeg, hadde alarmeren gått! Først etter en tid, viste det seg hvordan damen med barna var, - hvordan hun forsøkte å lure meg, ved å foreta handlinger, som jeg var uenig i, bak min rygg. Det var dette min sønn hadde ment å advare meg mot, - er jeg overbevist om. Det var rett og slett en advarsel til meg.

Alarmeren hadde jo gått av, da jeg akkurat hadde skjelt ut hans plageånd, stefaren. Han var nok helt enig i, at jeg endelig hadde tatt mot til meg, og sagt akkurat hva jeg mente, til den som hadde gjort livet hans så forferdelig.

Så gikk alarmeren igjen, da min venninne advarte meg mot damen med barna.

Dagen etter det igjen, gikk også alarmer, da den samme venninnen igjen advarte meg, mot damen med barna. Richard var nok helt enig med den som advarte meg, og det ville han gi tydelig uttrykk for, ved hjelp av brann-alarmer.

Det er en umulighet - at alarmer kan sette seg i gang på full fers, av seg selv. Det lar seg ikke gjøre. Det var voldsom kraft i lyden, hver gang alarmer gikk av. Og det var faktisk satt i nye batterier, da alarmer ble utløst. Jeg bytter disse batteriene en gang i året, eller oftere.

HAN KOMMER FOR Å ØNSKE GRATULERER MED DAGEN

- Jeg har bursdag i dag jeg! Det er den enogtredelte juli, (1998), og vet du hva jeg skal gjøre? – vaske badet mitt fra topp til tå. (Liv Jane på telefonen til Brit)

- Gratulerer så masse med dagen.

- Takk, takk.

Jeg drømte i natt, at jeg var redd for noe i bakgrunnen. Jeg var redd for et eller annet. - Men plutselig står min avdøde sønn der – i drømmen min. Jeg har ikke drømt om ham på årevis nå. – Der står han plutselig.

”Hei, mamma’n min”, sier han. ”Er det noe jeg skal hjelpe deg med, mam’sen”?

”Å, kjære ungen min, - å! – Og jeg som trodde du var død, og der står du jo, lys levende”!

Jeg var jo redd for det i bakgrunnen, men jeg ville ikke bry ham med det. (Liv Jane sier ikke noe mere, men hun høres svært trist ut, i stemmen.)

- Han kom for å ønske deg: ”Gratulerer med dagen”, – kan du skjønne.

- Ja? Tror du det?

- Ja, klart det.

- Ja, han kom klokken to om natten.

- Ja, det var etter midnatt, så da var det blitt din dag.

- (Liv Jane ler glad i telefonen.)

- Synd moren min også har bursdag i dag, ellers kunne jeg kommet opp til deg, og feiret bursdag med deg.

- Han Staurem kommer, for å kjøre meg til gravene.

- Skal du til gravene. Er *det* no’ å gjøre på bursda’n din, da?

- Ja da! Og når jeg er ferdig med å vaske badet, og får hengt opp gardinene igjen, tar jeg et boblebad, og tenner lysene.

- Ja, så flott! Det var en god idè. - Og så går dere og spiser middag et eller annet sted da?

- Nei.

- Men dere spiser jo middag, når han kjører deg ned til legen din, helt nede ved Moss.

- Ja, *jeg* spiser middag. *Han* spiser grønnsaker.

- Det er *det* som er middag! Alt det andre er ikke no’ tess. Men grønnsakene bør jo helst være rå. *Da* blir det sunt!

”JEG SKAL OGSÅ RINGE MED BRANNALARMEN DIN - NÅR JEG ER DØD”

- Min gode venn Sverre, som var blitt ganske opp i årene, fikk høre om alarmer som gikk av, rett som det var.

”Jeg skal gjøre sånn jeg òg, Liv Jane, hvis jeg får det til, - når jeg er død. Jeg skal komme til deg, og ringe med brannalarmer din. - Da er det meg”! sa han.

Plutselig en dag gikk alarmer av. Da var Sverre begravet oppe ved den ene av Søsterkirkene.

”Å, jasså, er det du som er begynt med skøyestreker nå da, Sverre”, lo jeg.

- Du trodde ikke det var din sønn, Richard?
- Nei, det trodde jeg ikke. Jeg følte at det var Sverre.
En gang til gjorde han det. Hjemmehjelpen som var her akkurat da, ble skikkelig redd.
”Det er ikke noe farlig. Det brenner ikke. Det er bare han Sverre, som hilser på”, beroliget jeg. Hun visste hvem Sverre var.

DE FIKK PENGER FOR MEG, MEN BANKEN GIKK KONKURS

- Jeg er med min stefar. Vi bor på Østlandet, på Granerud ved Oslo. Min stefar har fått penger. Han skal gå og sette pengene inn i Østre Aker Sparebank, som de senere forsøkte å fortelle meg, at aldri har eksistert. – Dette påsto også min biologisk førstefødte sønn. Jeg bare tuller, mener han. Imidlertid har jeg nå snakket med en dame, som har hatt penger i denne banken, og som sa:

”Jo visst eksisterte Østre Aker Sparebank”!

Jeg husker, at jeg sto på trappen til kjøbmannen, der jeg alltid måtte gå og handle, helt fra jeg var bitte, lita jente. Da sto jeg der, og jeg kunne lese:

”Østre Aker Sparebank”. Noen av bokstavene i gull, var liksom flasket av, så det var litt vanskelig å lese dem, men det sto det.

Men plutselig en dag, var det ikke noe skilt der lengre. Snart kunne vi gå inn, og kjøpe kaker og kaffe, og sitte der og spise kakene. Det gikk veldig raskt.

Banken var gått konkurs, og det var blitt bakeri, eller konditori, i stedet for bank. Borte vekk var alle de pengene de skulle kjøpe stor fin gård for, i Telemark. Jeg var med inn i banken, og satte inn pengene. Jeg var seks, syv år, siden jeg kunne lese skiltet på banken.

Så borte var de pengene. - Og det fikk jeg da høre, etter dette - at jeg skylte alltid ting! Særlig min stemor – skylte jeg. Jeg skylte henne for alt som var. Kanskje det var noe i bakhodet hos stefar òg, siden han oppførte seg som han gjorde. Jeg sto til gjeld jeg, hele mitt liv. Stemor sa til sin død, at jeg skylte henne alt som var!

Jeg sa en dag, at de hadde satt pengene mine inn i Østre Aker Sparebank. Min eldste sønn hørte det. ”Det er bare tull”, sa han. ”Det har aldri eksistert noe som heter Østre Aker Sparebank”.

Jeg hadde jo stadig stått på den andre siden av veggen, og sett over på banken. Jeg sto på butikk-trappen til Holt Kolonial-butikk, og koste meg, ved å lese gullbokstavene på det svære skiltet, som gikk over hele veggen, selv om noen av dem som sagt var blitt borte. Fremdeles kunne jeg jo lese det som hadde stått der.

”Der er pengene! Der har vi masse penger”! tenkte jeg. ”Jeg var med far opp dit, og satte dem inn”.

Mange år etter, spurte jeg en felles venninne av min mor og stemor, om denne banken. Hun svarte meg:

”Jo, selvfølgelig, Ragnar og jeg hadde også penger i Østre Aker Sparebank. Vi mistet også penger der”.

Stefar sa, da noen spurte, at det var penger han hadde arvet fra Amerika, som ble satt inn i banken.

Brit: - Hvis det hadde vært slik han påsto, at det var penger som han selv hadde arvet fra Amerika, ville han nok ikke tatt med deg, en liten syv-åring, opp i banken. Pengene ble nok sannsynligvis satt inn i ditt navn. Det var sikkert derfor du ble tatt med inn i banken. Din mor ville nok ikke tatt risikoen på, at de skulle settes inn på din stefars navn. Det var rart din mormor ga pengene til din stefar, for at han kunne gå til banken, og sette dem inn. Hun kunne jo gjort det selv.

Underlig, synes jeg det er, at din stemor, som jobbet i en bank, ikke var klar over, at Østre Aker Sparebank var i alvorlige finansielle vanskeligheter, og på kanten av en konkurs. Bankene holder tydeligvis slike ting for seg selv, men allikevel, - rykter går raskt.

Liv Jane: - Stefars var ikke så værst, inntil da, og mens vi bodde på Nesøya, hadde han laget han matpakke til meg, og...

- Hun sa du skylte alt, ja - enda hun hadde deg som slave – hus-slave!
 - Ja.
 - Og lot mannen sin voldta deg, hele vegen, og denge og slå og herje.
 - Ja, sex-slave.
 - Men de ble forbannet da, - på deg, liksom. Da var det *du som fikk skylda*, da pengene gikk til Blokksberg?
 - Ja, da. Allting var min skyld, - og min vakre, snille, utrolig barnlige mor, som ikke skjønnte noen ting av noen ting.
 - Din stemor tenkte nok, at det var hennes skyld – fordi hun ikke hadde undersøkt den finansielle tilstand i Østre Aker Sparebank, før de satte pengene inn der. Det var kanskje til og med hun, som anbefalte denne banken, til de andre. Så nå hadde hun garantert, dårlig samvittighet – og snudde denne om til raseri, som hun lot gå ut over deg, hele resten av livet hun levet. – Og så får hun til og med mannen sin med på å være fæl mot deg. - Men pengene skulle ha vært brukt til å kjøpe en gård.
 - Ja, min mor hadde faktisk tatt Landbruks-skolen, hun. Hun tok den det året, tror jeg.
 - Det var mormoren din, som fikk pengene?
 - Ja. Mormor var nok der oppe på Åstorp Gård ja, har jeg fått vite, av en eldre dame på nitti år, som fortalte meg en god del.
 - Hos farmoren din – for å få pengene.
 - Ja. Det er en historie for seg sjøl. Alt i mitt liv, er noe veldig rart. Jeg har ikke en gang riktig fødselsdag, den også fikk de rota med. Det bekreftet min elskede onkel, bror av min mor og stemor, lenge før han døde, og det bekreftet min stefar også på dødsleiet, da sa han:
 ”Du er født når solen skinte, tidlig om morgenen, seksten minutter over fem om morgenen, på en søndag”.

JEG VANT I SKYTING, MEN...

- Vi var på en skytebane på en 'bygde-marten' (marked), sommeren 1952. På skytebanen sto det flest menn. Det kriblet i hendene mine etter å få skyte. Å skyte på blink var det morsomste jeg visste. - Og særlig var det morsomt å irritere gutta, på den tiden. – For de likte ikke at jenter kunne skyte, spesielt ikke hvis en jente skjøt like bra som de sjøl gjorde.
 Ved skyteboden sto det noen voksne karer, og jeg var 24 år gammel. Jeg skjøt for tre kroner, og det var jo ikke så veldig mye. Jeg skjøt 48 poeng, tror jeg det var. Nei, det var nok ikke så mye da. Uansett ble gutta irritert. Mannen som står bak i skyteboden sier:
 ”Du kan bare gå hjem. Du får heller komme tilbake, når vi skal stenge, for det er ingen kvinnfolk som skyter bedre enn deg”.
 Men da jeg kom tilbake til skyteboden ut på natta – jeg hadde faktisk tatt en liten dram, jeg – bare en, – da sier de:
 ”Nei du kan ikke få noen pokal nå, for det er en dame, som har skutt ett poeng mere enn deg”.
 ”Ha, det er urettferdig! Da vil jeg skyte en gang til, for jeg fikk beskjed om å komme igjen nå”! Jeg var opprørt.
 Mannfolkene som sto rundt der, var enig med meg, i at jeg skulle få skyte en gang til. Det fikk jeg, og *da* var det jeg skjøt 48! Men da ble de lange i...
 ”Du har jo skutt med flest poeng, du! Ingen av mennene rundt her har skutt så mye”, sa de.
 Nå fikk jeg se den bitte lille pokalen, som var damenes pokal, og også den digre pokalen, som var mennenes.
 ”Å, det er urettferdig, det”! utbrøt jeg. ”Jeg synes det jeg, at vi kan skyte en omgang hver oss - han som ligger øverst på mennenes liste, og så jeg. Og den som får flest poeng, den tar den største pokalen”, foreslo jeg.
 Det var det noen som var enig med meg i, at vi skulle skyte om den store pokalen. .
 ”Å nei”! protesterte han som lå øverst hos mennene. Det ville ikke han være med på! – Han regnet tydeligvis med å miste den store pokalen til meg.
 ”Det er dårlig gjort”! mente de andre gutta, som sto rundt der. De var enig med meg, i at det burde gjøres sånn som jeg foreslo.

Mannen som lå øverst av mennene ga seg ikke. Han skulle ha den største pokalen.

”Du skjønner, vi kan ikke gjøre det sånn”, beklaget mannen i skyteboden til meg. ”Jentene, skjønner du, eller damene, de bruker ikke så mye penger på å skyte. Det er derfor det er en liten pokal for jentene. Og så pleier ikke jentene å skyte like bra som gutta”, forklarte han.

Fremdeles står det en flokk rundt boden, som er helt enig med meg, og de pukker på det samme som jeg, for jeg hadde jo allerede skutt bedre enn noen av damene, og også bedre enn noen av mennene. Så da kunne vi vel i hvert fall skyte om igjen, for å se hvem som var best, og la den personen få pokalen.

Men, - han som var best av herrene, han bare tok den svære pokalen og gikk! Dermed var den diskusjonen over.

På pokalen min står det 1952. Den er ikke mer enn 20 cm høy, - hvis den er så stor.

Jeg er veldig glad og takknemlig for den fine pokalen jeg har her. Og den er av sølv.

(Se foto av den nydelige sølvpokalen Liv Jane vant i skyting.)

- - -

Det rare er, at flere ganger, når jeg var forskjellige steder på landet, rundt der jeg bodde – da var guttene såå suure - og såå sinte, når jeg vant over dem i skyting.

En gang var jeg med, og vi var i skauen og skjøt, med skikkelig hagle – en skikkelig børse. Vi var sammen med noen i Hjemmevernet. På to hundre meters avstand satte vi opp en seiboks, tror jeg det var.

Den ene mannen skjøt, og den andre mannen skjøt. De traff ikke i nærheten av blikkboksen. Ingen av de tre kara jeg var med, nådde boksen.

Det kribler i hele meg.

”Å, Jeg må få lov, jeg òg”! utbryter jeg.

”Ja, det ska’ bli skyting, tenker jeg”. Gutta lo rått, da jeg gjerne ville skyte.

Jeg legger meg ned, og skyter. – Blikkboksen farer pokker i vold!

”Det der var bare flaks”, er alle tre gutta helt enige om. Gutta begynner på andre omgangen, og skyter en etter en.

”Nå er det min tur”, sier jeg.

”Nei, da”, sier gutta. ”Du har skutt fra deg nå, du”.

Jeg ga meg ikke: ”Jeg går ikke herfra jeg, når dere skyter. Jeg vil skyte jeg òg”. Så fikk jeg være med da, og jeg vant igjen.

Tredje omgangen – da ga jeg meg ikke heller, før jeg fikk skyte min gang. Alle gangene trilla boksen av gårde. - Men DA pekte de på stien nedover, alle tre. De ble så sinna, at de ba meg ryke og reise, og se å komme meg hemat.

Det var bare å tusle hjem, det. Ikke så lite kry var jeg da, tross alt, innvendig! Selv om jeg måtte gå hjem. Ha, ha, ha. Det viste seg hvordan menn var - på den tid.

Brit: - Er det ikke sånn nå lengre da, mener du?

Liv Jane: - Nei nå, kan jentene... - nå er det jo skytestevner, og all verden, så nå er det ikke slik. Men det var sånn inntil for en ti – tyve år siden – en tyve, trede i hvert fall.

MUSIKK FRA HIMMELHVELVET

- Jeg vil forsøke å fortelle den merkelige drømmen jeg hadde, som liten pike på åtte år.

I drømmen fikk jeg også se den gamle læreren på skolen, som da var død. Han var hvit i håret. Gjensynet med ham gledet meg veldig. Jeg fikk se ham i et hav av mennesker, som ble vist meg i drømmen.

I denne store drømmen – visjonen - om - kanskje fremtiden - følte jeg, at her og nu sto jorden stille. Her og nu var - jeg alene – ansvarlig for alt jeg hadde gjort. Det vil si, at det var oppgjør for allting, gjennom all vår eksistens. Da vil jeg si, at jeg *tror* - jeg er *overbevist* om, at jeg har levet uendelig - i mange, mange liv; og at vi alle har gjort det.

Kanskje vi startet sammen ved begynnelsen; og har vært der fra begynnelsen - og står ansvarlig for alle de livene Gud har gitt oss.

Den vakre musikken, som tonet i bølger - fra himmelrommet, gledet meg også. Musikken virket

veldig beroligende på hele mennesket - på alle, ikke bare på meg. Denne musikken kan likne på noe av den musikken som Løvland - tror jeg det var - skrev for Grand Prix i 1997 ?, - og som var helt, helt spesiell. Noen av de tonene, og arten av musikk Løvland hadde laget der, minner meg om den tonestrømmen som kom fra himmelrommet. Det var sfærisk musikk. Den bølget frem og tilbake.

Brit: - Sammen med Løvland på scenen spilte den unge irske kvinnen? Hun spilte fiolin? Og de vant Grand Prix?

Liv Jane: - Ja, akkurat, det var med hun irske. Det de spilte der for Grand Prix, er noe av det vakreste jeg har hørt - helt siden musikken jeg hørte i den drømmen. Det minnet - sjanger, tonearten, og alt sammen, minnet om det - "tonehvelvet" - ville jeg kalle det, fra himmelrommet - som jeg hørte.

- 'Nocturne'.

- Ja, akkurat. 'Nocturne' het det stykket Løvland og den irske, unge damen fremførte.

Fra natten jeg hadde den drømmen, tror jeg nok det var, - har jeg hatt en helt spesiell tro - på Kristus, og på det som er mye høyere enn oss selv. Jeg kan ikke forklare min tro på noen som helst måte. Jeg har alltid reagert på forskjellige - kristne - måter. Når folk sa det og det og det, - så var jeg ikke på *den* måten kristen, tenkte jeg. Men jeg **vet** om det der oppe. Jeg vet om Gud og jeg vet om Kristus, og jeg skjønner meningen. Jeg har min egen oppfatning av hva det står i Bibelen, og hva de prediker. Jeg ønsker ikke å ha en forklaring, for den er såre enkel, slik som jeg forstår den selv.

For å komme tilbake til utgangspunktet - det guddommelige, som jeg er overbevist om at vi frivillig gikk ut fra. - Vi tok et valg en gang. Det kan vi kalle - det store syndefallet - tror jeg; - som vi kanskje ikke tror noe på. Jeg tror på det, etter den drømmen - at vi på et tidspunkt valgte å gå ut fra det guddommelige samvær, som vi alle hadde - og fulgte frivillig med Lucifer. Lucifer var av lyset, men forandret seg, så han ble ond. Noe har hendt - noe som jeg ikke kan helt, helt, eksakt uttrykke, eller forklare videre, men det ligger der, i alle menneskers underbevissthet, tror jeg. Det er min mening.

FORVIRRET – VILLE IKKE GODTA AT JEG HADDE HATT ANDRE LIV

- Jeg følte meg veldig forvirret over disse livene som jeg hele tiden drømte om, og så for meg, - alle disse livene, som jeg skulle ha hatt. Jeg ville ikke godta, at jeg hadde hatt flere inkarnasjoner. - Imidlertid kom jeg til slutt på, at jeg *hadde* jo vært samtidig med en venn av meg, i dette liv, Knut, da han het William, i Skottland, - i drømmen jeg hadde, om at jeg levet i Skottland. da jeg var 25 år!

"Aha, jeg *har* jo vært der! Det *var* jo meg"! I den drømmen var jeg klar over – at:

"Slik så jeg ut da. Slik ser jeg ikke ut nå".

Da jeg hadde hatt denne drømmen, ble jeg så lei meg over hvordan jeg hadde vært mot min mann, i det livet i Skottland, at jeg sto opp av sengen, og skrev et langt brev til ham, - til min mann William Cameron.

Jeg fortsatte å tenke over ting som hadde skjedd i mitt nåværende liv:

"Du sier, at du vil hjem", tenkte jeg. Da jeg satt og broderte, - *tenkte* meg at jeg broderte; - da *tegnet* jeg egentlig forbokstavene til min mann i det livet: "W.C.", for: William Cameron, og mine egne forbokstaver, som hans kone: "J.C.", som sto for Jane Cameron. Da jeg satt og tegnet disse initialene - da *husket* jeg, at jeg hadde sittet og brodert: "W.C." på min manns skjorter, - disse initialene, som jeg fikk skjenn for, av frøken.

"Jeg vil hjem", hadde jeg trist sagt til meg selv da, og jeg hadde grått inne i meg... Jeg skjønnte ingen ting.

"Da jeg var 34 år, hadde jeg drømmen om hesten i Skottland. Hesten som sto foran vognen, utenfor kirken, og at min mann og jeg var ved hesten og vognen, utenfor kirken der", tenkte jeg.

"Slik var jeg da. - Nå er jeg *slik*", kom jeg til.

Så var det alt jeg hadde opplevet om livet mitt i Tønsberg, da jeg fant ut, at jeg måtte ha vært min egen oldemor. Jeg vurderte mine liv i Skottland, og i Norge. Jeg mente at jeg ikke kunne være født så snart, etter at jeg var død i Skottland. Jeg diskuterte dette med min venn Knut.

"Det *kan* jo ikke ha vært meg som var der".

"Jo da. Det kan ha vært deg".

"Men det var for nær at jeg døde. Jeg kan ikke ha vært født så tidlig igjen. Jeg var født i 1846 i februar, og døde i 1896 i februar. Jeg var da bare 50 år, i det livet, da jeg døde".

"Du har det så travelt, at det kan du godt ha gjort", sa min venn Knut. "Du kan godt være født igjen, snart etter at du døde".

Så fant jeg, at det var ti år mellom da jeg døde i Skottland, og det året oldemor var født.

Brit: - Jeg har lest, at enhver personlighet, - slik som du er i dag, - slik som jeg er i dag, eksisterer for alltid. Den blir aldri borte, og den kan bestemme seg for å lage nye inkarnasjoner enten forover, eller bakover i tid; - på denne planeten, eller andre steder i universet, og en behøver ikke ha kropp som vår menneskekropp heller. En behøver ikke være død, heller, for å lage en ny inkarnasjon.

Liv Jane: - Nei, akkurat. De to prestefruene som jeg var, i Skottland, da jeg begge gangene het fru Cameron, der er det slik, - har jeg funnet ut etter hvert.

- Tror du de to kjente hverandre?

- Jeg tror til og med, at de var på besøk hos hverandre.

Jeg forstår mye bedre nå.

"Vi fikk sjansen av deg Gud, til å leve flere liv, for å lære. Vi fikk frist på å lære".

"Jeg har gitt dere en sjanse, og dere har valget - om dere vil komme tilbake til meg", sier Jesus.

Jeg vil gjerne tilbake til Jesus, til det samfunnet han har; - om det er der oppe, eller det er her nede, det er det samme, - bare det er Ham som styrer, for vi mennesker greier ikke å styre ordentlig.

Fra under krigen:

**GESTAPO SKAL KOMME ENDA EN GANG
- PÅ NATT - UNDERSØKELSE
OG DER STÅR DEN FORBUDTE RADIO!**

copied over for sending III

(OK?YES)

- Jeg er liten, og alene på Vesthaug, en dag under krigen, - for de voksne er borte igjen. Jeg skulle ta meg av huset, og jeg hadde hunden, så det var greit.

Ganske sent på kvelden, kommer det imidlertid en kar fra bygda.

"Er du alene"? spør han.

"Ja, de andre er av gårde på ski", svarer jeg.

"Du skjønner, jeg har fått vite, at Gestapo skal komme på undersøkelses-natt til dere".

Gjett om jeg ble redd! Der visste jeg, at under kaffebordet inne i stuen, var det plass til å sette en skrivemaskin. Jeg kikker under bordet. *Der* står den, ganske riktig! - under duken! På skrivemaskinen står det et papir. Jeg forstår ikke det som står på papiret.

"Kanskje er det kodeskrift", slo det meg, og jeg prøvde og finne ut av det, - for vi laget kodeskrift selv, vi skolebarna. Men jeg hadde ikke tid til å holde på med det lengre. Her måtte jeg handle raskt, - det var klart. Jeg måtte være veldig flink, og forte meg. Og kanskje ville jeg få litt ros, fordi jeg hadde vært så fornuftig og flink?

En bunke på sikkert **ti**, *hemmelige dokumenter*, lå ved siden av maskinen – med bare en duk som dekket alt sammen. Det var litt lite!

Radioen sto der også! – Milde makter!

”Hva gjør jeg nå”? spurte jeg meg selv.

Hvorfor jeg ikke kastet det svære radioapparatet rett ut gjennom vinduet, ut i sneen, vet jeg ikke. Men jeg fikk den idèen at jeg skulle gå opp på loftet, og se om jeg kunne få radioen ut gjennom loftsvinduet, selv om den var stor. Hva skulle jeg fire den ned med, for ikke å ødelegge den? - Hvis den ble ødelagt, ville jeg jo få juling.

”Tåler denne radioen sne og frost”? undret jeg, og fant ut at det måtte den kunne tåle. Det var kanskje litt dumt å fire den ned fra loftsvinduet, men jeg kunne ikke tenke på noen bedre måte å få gjemt den på. Jeg fant et langt tau, og jeg greidde å binde dette fast på midten av den store, tunge radioen.

”Dette skal nok gå bra, for radioen blir borte i snehaugen, et stykke bortenfor huset”, tenkte jeg fornøyd. ”Da ligger den iallfall ikke langt borte, når de skal gå og finne den igjen”.

Jeg greidde å få den ut gjennom vinduet! - og jeg lå der i mørket og dyttet den forsiktig ut gjennom vinduet, men holdt igjen med tauet, som jeg hadde rundt den. Jeg firte den ned et stykke, etter tauet, men den dunket mot ytterveggen. Derfor halte jeg den opp igjen, og inn i vinduskarmen. Det var det tyngste løftet. Jeg skjønnte, at jeg ikke ville få den langt nok ut, ved å fire den ned, på denne måten, og jeg tenkte det kunne bli merker på veggen, og at radioen kunne gå i stykker.

Nå dyttet jeg den derfor hardt og fort, slik at den skulle falle så langt bort og ut som jeg maktet.

Det snedde akkurat da, så jeg håpet sneen ville dekke over radioen litt kvikt.

Radioen endte opp ganske langt ut, og landet bløtt og fint, i en stor snefonn.

”Du kan jo ikke la tauet gå opp fra radioen til vinduet, for da ser de det jo”, tenkte jeg. ”Nei, jeg får hive det ned. Så får de voksne lete etter det, når de kommer hjem”. Jeg var jo ei lita jente da.

Tauet hev jeg derfor ned. Jeg dyttet det ut med begge hender, så langt jeg kunne, - full fart, dit radioen lå.

Papirene som var i skrivemaskinen tok jeg ut av den, rullet dem sammen til en rull, knyttet hyssing rundt dem, løp opp, og la rullen oppe i pipa i soverommet til mor og far.

Brit: - Det var skikkelig smart!

Liv Jane: - Jeg hadde ikke fyrt opp der.

”Der kan det ligge. Der er det ingen som får gjort noe med det”, tenkte jeg.

Det kom ingen Gestapo allikevel, den natten. Glad var jeg!

- Det kom ingen, nei. Men du fikk ikke bråk, fordi du hadde gjemt...?

- Å, han brukte kjeft!

- Han brukte kjeft, ja, akkurat! - ha, ha! – typisk!

- ”Hvor i hælvet har du gjort av radioen”? brølte han. Jeg fortalte at en vi kjente, Haakon, hadde kommet, for å advare om at de folka som pleidde å komme, Bjørneby, Irgens og alle de andre, skulle komme på natt-undersøkelse.

Jeg sa jeg hadde rullet sammen papirene, lukket opp luken i piperøret på dobbeltrommet, og stukket dem opp der. Fort hadde jeg gjemt dem der, fortalte jeg.

Jeg ventet med lengsel etter å få høre hvor flink jeg hadde vært.

”Og radioen tok jeg opp på loftet. Der åpnet jeg loftsvinduet, og støttet opp vinduet med en musefelle på den ene siden, så det ikke skulle falle ned igjen. Jeg plasserte radioen i vinduskarmen, og så dyttet jeg til den! Jeg hadde knyttet tau rundt den. Og så dyttet jeg tauet etter”, sier jeg ivrig og stolt.

”Aldri gjør jeg noe bra! Jeg skal aldri hjelpe dere mer”! tenkte jeg, opprørt og lei meg, da reaksjonen på at jeg hadde vært så flink, var bare negativ. ”Å det gjør du nok allikevel”, tenkte jeg ved meg selv, like etterpå.

Inntil han hørte at radioen funket, - at den ikke var frosset i stykker - sa ikke stefar ett eneste ord. Jeg fikk ikke takk fordi jeg hadde vært flink! Sjøl syntes jeg at jeg hadde gjort en bragd, som fant på det med å legge papirene i pipa, for det var et sted de opplagt aldri kunne lete, tenkte jeg. Jeg syntes det var genialt både tenkt og utført, det med radioen.

”Ikke en gang nå, fikk jeg ros”, tenkte jeg.

Etterpå fikk jeg høre, at de i Gestapo kunne holdt ett eller annet i hånden, og gått rundt og søkt, og at det ville ha gjort utslag på radioen. Men det visste jo ikke jeg.

- Men det var jo ikke ditt problem. De hadde jo gjemt det under bordet. Det var jo ikke noe sted å

gjemme slike livsfarlige ting.

- Ja, det var jo helt idiotisk. Men i alle fall, dokumentene ville Gestapo ikke ha funnet, der oppe i pipa.

Heldigvis kunne jeg ikke finne det digre krystall-apparatet, som jeg hadde sett, at de også hadde, Det var en diger radio, med ledninger på en plate på toppen. Morse-sendinger kunne de ha brukt den til, og til å ta imot sendinger også. Siden jeg ikke fant den, slapp jeg i hvert fall å gjemme den svære saken.

Om natten lå jeg med tungt hjerte, og var sint, skuffet og lei meg, og sovnet med tungt hjerte.

- Den var kanskje slik, den radiosenderen? Jeg har funnet bilde av denne i "Krigsavisene", som kommer ut i disse dager. Det er kopier av sider av forskjellige aviser, som kom ut under krigen.

- JAA! – *sånn* var den!

(Se foto)

- Ja, det var jo livsfarlige greier, du gjemte. De hemmelige papirene var sikkert farlige i seg selv, og det var jo strengt forbudt å ha radio. Dette var jo forferdelig farlig. Da kunne man jo lytte på norsk sending fra London, for eksempel, og få høre hvordan det egentlig gikk med krigen. Dette var tyskerne absolutt ikke interessert i. De ville at folk skulle tro, at det var tyskerne, som vant på alle fronter, hele tiden. Dette skrev de alltid i alle aviser. De hadde tatt full kontroll over alle aviser, så der kom det bare det de var interessert i å fortelle folk.

Om Gestapo var kommet til dere, og du ikke hadde vært så smart, og fått unna de farlige tingene, - kunne det nok vært rett inn på Grini, og deretter av gårde til Tyskland, til konsentrasjonsleir, - utryddelsesleir; hvis de ikke var blitt skutt før det. Alle radioer skulle ha vært levert inn, ved begynnelsen av krigen; - unntakene var de som nazistene hadde.

**DEN TYSKE SOLDATEN BLE SKUTT
- RETT I HODET
- AV SIN EGEN OFFISER !**

- Tyskerne drev ofte og holdt eksersis, på jordet rett nedenfor oss. Jeg hadde sett på dem fra vinduet hjemme, - og hadde lagt merke til, at en av de unge, tyske soldatene, hadde så store problemer med å gjøre ting riktig. Når de andre snudde til høyre, kunne du være sikker på, at han snudde til venstre. Når de andre gikk frem, gikk han tilbake. Sersjanten brølte - hver gang soldaten gjorde noe galt.

"Han gjør jo noe galt hele tiden"! tenkte jeg fortvilet, om den stakkars soldaten. Jeg tenkte til sersjanten:

"Nå må du slutte å herje med den stakkars gutten, - slutte å skrike og brøle! Finn på noe annet å gjøre for ham. Han kan skrelle poteter, eller lage lapskaus, eller vaske brakkene, eller noe".

Min stefar sa:

"Han er gløgg! Han saboterer".

"Å nei, - han der der, er helt hjelpeløs", tenkte jeg.

En dag kommer jeg hjem fra skolen. Jeg er vel en ti, elleve år, - og blir møtt med disse ord, fra min virkelige mamma:

"Liv, du har sett de tyskerne som pleier å eksersere der nede på jordet, om formiddagen. Du vet han som er så håpløs, og gjør allting helt bakvendt. Det gjorde han i dag òg. Han som var sjefen, ble så sint, og brølte, - og så *skjot han soldaten - rett i hodet! Soldaten sank sammen, - rett ned*"!

Etter krigen ble det bygget en fin bolig, akkurat på det stedet.

"Hadde de som bor der, visst hva som hadde foregått der, så hadde de sikkert aldri bygget der", tenkte jeg.

DREPTE HAN TYSKEREN UNDER BROEN VED ØSTBANE – STASJONEN ?

- Min oppvekst var, - ikke så særlig god. Jeg må ha vært enormt tøff; - men hele tiden var jeg redd. Jeg levde i en verden – jeg lot som om det ikke var sant – alt det vonde. – Alt skulle være vakkert og pent og hyggelig.

Hjemme, under krigen, var min stefar i Hjemmefronten, og stefar (egentlig var han min onkel), hadde en forferdelig kølle. Den var bøvelig, med lær-remmer tvunnet utenpå, og den hadde en blystump i enden, så det ut som.

Brit: - Det var vel en 'Totenschläger'.

Liv: - Ja, det er mulig det. Den var sort, og den hadde en lærsnor som håndtak.

- Jeg husker de køllene. Tyskerne hadde dem, og det var jo det de ble kalt. Imidlertid var vel kanskje 'Tötenschläger', det korrekte ord. Det betyr jo 'zu töten', å drepe; 'drepe-slåer' - å slå død – et svært dødelig våpen.

- "Den", - sa redselen i meg, - "Kan han jo bruke, hvis han skulle ønske det, - både på sin hustru, og på meg".

En kveld satt de voksne og snakket. Stefar var akkurat kommet hjem fra oppdrag for Hjemmefronten.

"Det var enten ham eller meg", hører jeg stefar si. Dette de snakket om, hadde skjedd, da stefar kom av toget i Oslo, på Østbane-stasjonen.

- (Østbane-stasjonen har jo nå fått nytt navn, og heter Sentralbane-stasjonen.)

- Det skjedde under en bro, der ved Østbane-stasjonen. Det var en tysker. Tyskeren hadde fulgt etter ham.

"Du slo ham vel ikke i hjel? - Døde han"? hører jeg mamma spørre.

"Ja, - han er død. - Jeg hadde ikke noe valg".

Jeg forundret meg, - over at stefar hørtes 'menneskelig' ut, da han svarte dette. Stemmen hadde en veldig spesiell klang - av fortvilelse. Jeg syntes det var rart.

"Han som slår meg med hundepisk, denger og kjefter hele tiden", tenkte jeg. I neste øyeblikk, slår det meg, - og jeg blir **redselslagen**:

"Han har brukt denne gummikølla, til å drepe tyskeren med!"

Dermed er det er jo klart, at jeg var *enda mere redd*, for hva *han kunne finne på*, hvis jeg skulle komme til å si noe som han mente var ufordelaktig. Så, klokt nok, forsøkte jeg hele tiden, - *ikke* å si noe som kunne irritere.

NAZISTEN KOMMER - FOR Å HENTE PAPPA ETTER SABOTASJE - AKSJONER

- Det var da Grorudbroen ble sprengt! Broen var ikke så langt fra der vi bodde.

Den vakre Grorud Prestegård, bilde til venstre- heller ikke så langt fra der vi bodde, brant også ned, - den samme natten. Tyskerne hadde rekvirert denne prestegården, og en masse tyskere bodde der. De hadde hovedkvarter der. En liten venninne av meg hadde, - før tyskerne invaderte landet, og okkuperte hele gården, - tidligere bodd der på prestegården, hos bestefaren sin, pastor Finstad.

Like etter disse sabotasje-aksjonene, - dagen etter, faktisk, - står min pappa 'stefar', som egentlig var min onkel, på kjøkkenet, i leiligheten der vi bor, på Grorud. Han er nå hjemme igjen, etter å ha vært borte i tre måneder. Han var med i Hjemmefronten. Han står og renser sild, av alle ting, og har et tykt, hvitt forkle' på seg. Stefar var virkelig flink til å lage mat. Ingen andre var en slik mester. Jeg har aldri smakt så god mat, som den han klarte å trylle frem.

Plutselig ringer det på døren.

"Gå ned og lukk opp", sier stefar til meg - *klokelig*, slik det var -! Jeg går ned.

Utenfor står en sivilkledd fyr, en nordmann, med lang, grå kappe. Mannen spør etter pappaen min. Plutselig er det som om noen sier til meg:

"Vær på vakt! Vær forsiktig med hva du sier"! En annen stemme syntes å si:

"Nå kan du bli kvitt'n! - Nå kan du få fred! Tenk så lettvent! - Denne mannen bare går opp, og tar ham med seg"!

Elleve år var jeg, og denne såkalte faren min, hadde kastet meg så hardt han greidde, med judo-grep, mot trapperekkverket, og ned trappen, slik at ryggen min ble forferdelig ødelagt; - for ikke å snakke om hva ellers han gjorde, mot meg, hele tiden.

"Men hva sier mamma da, hvis pappa blir arrestert"? Alt går gjennom hodet på meg, mens jeg tenker på pappa, som står rett der oppe på kjøkkenet og lager mat.

"Ikke si det"! Jeg selv spør:

"Skal jeg si det"?

"Ikke si det, - for *du* skal ikke dømme ham! *Det* er opp til Gud"! Dette siste ble det avgjørende for meg.

"Nei, pappaen min..." Jeg ser dumt på mannen i kappen. Jeg har ikke sett pappa på lenge".

"Har du ikke det, du vesla".

"Nei", - og jeg finner på en løgn, og lyver så godt jeg kan: "De skjønner - mamma og pappa er uvenner, så jeg har ikke sett pappa på mange måneder, jeg".

"Vet du ikke hvor han er hen, da"?

"Nei, jeg vet ikke det".

"Å, nei. Når kommer mamma hjem, da"?

"Mamma er i banken. Hvis De vil snakke med henne, må De komme igjen, når hun kommer fra kontoret".

"Ja, det er fint det, vesla". Mannen snur seg og går bort.

"Takk og pris", tenkte jeg. "Men jeg kunne vært lur og blitt kvitt'n"! Allikevel, inne i meg sa det:

"Det er ikke din oppgave å bli kvitt ham. Du skal ikke gjøre sånt".

"Nei, jeg gjorde nok det rette. Nei, - jeg har en annen oppgave enn det, - enn å få ham i fengsel, så han blir pint og..."

Mannen er gått, og jeg går opp igjen.

"Hvem var det"? spør min stefar.

"Det var en mann som spurte etter deg, men jeg sa du ikke var her".

Det var ikke lenge før forkledet forsvant, og fyren ut gjennom døra, - og borte ble han.

Etter jobben, kommer 'mor' hjem. Jeg forteller om mannen i den lange frakken; - hva jeg har sagt til ham, alt sammen.

Om ettermiddagen kommer mannen i kappen og ringer på, enda en gang.

Stemor går ned og lukker opp. Nå sier damen, at hun har ikke sett mannen sin på lenge, og at de er uvenner. - Nøyaktig det jeg hadde fortalt henne, at jeg sa til mannen.

Brit: - Din stefar hadde vært med på både å sprengte den broen? - og...?

Liv: - Ja, og å brenne ned prestegården.

- Var det mange, som hadde vært med på det?

- Nei, jeg tror nesten han hadde vært alene.

- Bare ham? - både broen og prestegården?

- Ja, det tror jeg.

- Men hvordan hadde han fått hele den store bygningen til å brenne opp, den var jo full av tyskere?

- Med en masse høy rundt omkring, var det vel ikke så vanskelig.

- Å ja, det er sant. Det var jo ikke som det er nå. Nå ville folk ha sett ut av vinduene. Da, under krigen, var det strengt blendings-påbud. Ikke en stripe lys måtte komme ut forbi de sorte blendingsgardinene. Det kunne nemlig lede britiske fly til å bombe stedet. Hjemme hos meg, hadde vi

stor fest, og brant alle blendingsgardinene, på et svært bål ute i haven, da tyskerne måtte kapitulere.

Grorud Bro, – gikk hovedveien nordover i landet, fra Oslo – altså Trondhjemsveien, - gikk den over Grorud Bro, den gang?

- Ja. Denne veien ble dermed ødelagt. Det var ikke mange minuttene å gå til denne broen, fra der vi bodde.

Flere år senere - ble det jammen til at det var *hun*, 'stemor' som egentlig viste seg å være min tante, - som hadde sagt hele greia, - det *jeg* opplevde, og det *jeg* sa! Det var typisk henne! Ikke ett eneste ord, ble det sagt, om at *jeg* hadde vært *flink*, - og *sannsynligvis reddet stefars liv*; - ikke ett ord, om at det var *jeg*, som hadde funnet på, at de skulle ha vært uvenner; - og ikke ett ord, om at hun brukte *mine* ord, da nazisten kom tilbake!

- Du sa ikke, at det var deg?

- Nei, de var så flinke til å lyve, flinke til alltid å få folk til å tro negativt om meg, så jeg tenkte, at ingen ville tro meg allikevel, om jeg sa noe om det.

- 4 -

Sto han for LIKVIDASJONEN over NESØY - BROEN ?

Brit: - I Nesøyboken står det, at en dame ble likvidert på Nesøybroen, og kastet utfor den kjempehøye broen. Hun hadde visstnok kollaborert med tyskerne.

Liv: - **Nei! –D'er'ke sant! - Sier du det!**

Stefar svarte, at hun tok livet av seg selv, og hoppet ut fra broen der, da jeg spurte ham, om damen som bodde ikke langt fra broen, på Nesøya. Jeg jobbet jo som barnepleier-elev en tid, på Nesøya.

- Foruten at du ble født på Nesøya, og bodde der i flere år. Du er nok en av svært få, som virkelig er født på Nesøya.

- Jeg mente det var merkelig, at damen skulle ha hoppet ut sjøl, – da han svarte at hun hadde gjort det.

”Det har **du** gjort”! tenkte jeg. Jeg hadde spurt:

”Kan du skjønne hvor den damen, som bodde like ved Nesøbroen, ute på Nesøen, er blitt av? Hva er det som er skjedd med henne”? Jeg hadde en sterk følelse, av at det hadde skjedd noe forferdelig med henne.

Stefar svarte det da, med en eneste gang:

”Ja, det vet jeg. Hun kastet seg ut over Nesøbroen. Hun tok livet av seg selv, og kastet seg i dypet”.

”Hvorfor gjorde hun det da”? spør jeg.

”Hun ville vel ikke leve lenger”, svarte han.

Jeg fikk vondt i mellomgulvet.

Brit: - Svaret hans er jo ganske så suspekt, også. Hvis hun hadde tatt livet av seg allerede, som han sa - da var det ikke så enkelt, i og med at hun allerede var død, som han påsto, - å kaste seg ut over det ganske høye rekkverket på broen, og ned i dypet, som han sa hun hadde gjort. Og hvordan kunne han, 'stefar', som egentlig var din onkel, vite akkurat detaljene?

En mulighet er naturligvis, at han kan ha vært med, og det var noen andre, som drepte henne. Eller de som drepte henne, kan ha fortalt ham om det; - da ville han kunne ha fått den informasjonen han ga deg.

Han hadde vel allerede på det tidspunkt, drept tyskeren under broen ved Østbane-stasjonen, som du sier. Du mener jo han brukte kølla, Totenschlägeren, til å drepe tyskeren med.

Det kunne jo være ham, som hadde brukt noe slikt som den, på damen på Nesøybroen også, - siden han *visste så helt sikkert*, at hun *var død*, - før hun 'kastet seg utover broen'. Skytevåpen ville ikke vært særlig smart, når det bodde folk i begge de to bro-stuene. Noen ville hørt skuddet, og sett ut. De som bodde i brostuene, hadde sikkert gardinene trukket for, for det meste. Det var vel ikke så hyggelig, at alle som kom forbi på broen, så rett inn til dem.

- Vel, det var ofte en kunne se inn, til de som bodde i brostuene.

- Det var ikke gatelys, på broen, eller på veien, så vidt jeg husker. Dessuten var dette under krigen, og om kvelden og natten da, var det ikke lys noe sted, - det var strenge blendings-påbud, slik at ikke britiske fly skulle kunne finne ut, akkurat hvor de var, og droppe bomber. Sorte blendingsgardiner, som rullegardin, ble brukt.

Imidlertid kan det også hende, at det ikke er den samme damen, det ble skrevet om i Nesøyboken. Kanskje var det to damer, på omtrent samme alder, som ble likvidert over Nesøybroen. Han kjente i hvert fall damen du spurte om. Det var jo et praktisk sted å gjøre slikt, - i hvert fall den gang, da det var så mørkt. Når det ikke er is, er det nok store sjanser for at det ikke ville bli oppdaget noe lik, i det dype vannet under broen. Det er kraftig strøm der også. I boken ble det ikke oppgitt noe navn, men det er vel ganske sannsynlig, at det gjelder den du snakker om. Den damen du snakker om, - hadde hun vært en såkalt 'tyskertøs', en som fløy med tyskerne?

- Ja, jeg tror det.

- Hun hadde ikke gjort andre, og værre ting, under krigen, - som å tyste på folk, slik at de kom i konsentrasjons-leir, og ble drept?

- Det vet jeg ikke.

- Visste du, at hun ikke var på Nesøya lengre?

- Nei da, jeg bare hadde en voldsomt sterk følelse, av at noe aldeles forferdelig hadde skjedd med henne, og at stefar absolutt hadde noe med det å gjøre. Det var derfor jeg spurte ham.

- Hun var ikke på Nesøya lengre, da min familie og jeg flyttet dit, to år etter krigen, i 1947, så vidt jeg vet. Du var voksen, da du spurte ham om damen?

- Nei da. Jeg var en 14, 15 år. Du skulle sett hvordan han så ut, da jeg spurte om henne.

- Var han lettet, liksom – over å få sagt det?

- Nei, han virket forbauset, og det virket som om han tenkte, at det var da fælt som denne ungen spør og graver.

- Egentlig er det rart jeg ikke hadde hørt noe om det der, før jeg leste det i Nesøyboken. Det var vel ikke så mange som visste det, inntil en eller annen kanskje mente det måtte komme frem, og ikke gå med vedkommende i graven. Informasjonen kan også være blitt holdt tilbake, for ikke å skade ett, eller flere uskyldige familiemedlemmer. Hvis det er den damen du tror, ville jeg tenke, at dette var tilfelle. Jeg vet ikke en gang, om navnet ble oppgitt, til den som skrev boken. Kanskje vet de ikke hvem som likviderte henne, heller, skjønt det er vel gjerne den, eller de som gjorde det, som fortalte det etterpå.

Om det var en mørk, regnfull natt, er det ikke stor sannsynlighet for, at det var mange tilfeldig forbipasserende, som ble vitner. Gjerningsmennene måtte nok fortelle det selv. De ville vel skryte av det. Folk var ganske så opprørt over alle de patriotiske norske mennesker, og andre, som var blitt tystet på, av nazister, og tysk-vennlige; - og som deretter var blitt sendt til utslettelses-leire i Tyskland, - ofte etter forferdelig tortur, gjort av tyskere, og tyske medløpere, her i Norge. Mange tok det nok ikke for gitt, at slike tystere virkelig ville få den straff, de mente disse tysterne egentlig fortjente, etter krigen; - og noen tok på seg å avstraffe slike, på egen hånd.

I boken, "Korte Glimt fra Nesøyas lange historie", side 27, (som jeg Brit, har nå, i november har kjøpt, i 2005,) står en artikkel, sakset fra Aftenpostens første side, sammen med to fotografier av Nesøybroen:

- **Mord ved Nesøybrua i går natt.** Dame i 30 års alderen drept og kastet utfor den 18 meter høye bru. – Man vet enno ikke hvem den drepte er. ...Omkring hodet var tullet et tørkle, og hun var meget blodig i hodet, etter et sår hun hadde som hadde blødd sterkt. Politiet fant videre blodspor like i nærheten av brua, og det var blod på snøen på brua. Det hadde trukket seg helt igjennom snøen og ned i treverket. Likeledes var det blod på rekkverket. Det kan således ikke være tvil om at det dreier seg om mord. Selvmord er utelukket.

...Kvinnen hadde ikke ytterklær, og hun manglet også sko. ...hun hadde ullgenser, og tykke vanter. Videre står det, på denne side: **Angiver likvidert** 9. desember 1943, ble folk oppskaket av et mord ved Nesøybroen. ...Det viste seg senere at kvinnen var angiver og var blitt likvidert av Hjemmefronten.

"Korte Glimt..." er skrevet og informasjon samlet, etc., av Hans Jakob Matthiasen. Østre Nesøya Vel, og Nordre Nesøya Vel har vært med. Den kan kjøpes i kiosken på Nesøya, og den er trykket av Asker Print.

GESTAPO OG TORTURISTENE KOMMER MANN - STERKE

- Det var mange, som var kommet til huset vårt. Det var de to beryktede og livsfarlige torturistene, Irgens og Bjørnebye, - det var to tyskere, to finner og to svensker. Det var et helt opptog som var der, da jeg kom fra skolen, på Vest-Torpa.

Utenfor på vegen, står det flere guttunger.

"Hofoss'n sit' bak brønn', mæ' gævvær"! skriker de. Om igjen, og om igjen, skriker de dette.

"Hvorfor roper dere sånn"?

"Huse' æ' fullt av tysker' og nazister"!

Jeg ble blek.

"Hva sier mamma nå"? slår det meg. Jeg blir livredd, "Nå som huset er fullt av tyskere og nazister, - og så at guttene roper sånn. - Så kanskje pappa blir tatt, og - - og da synes hun allting er fælt, - og da kan de gjøre - sånn som de gjorde med russeren som de fanget; - og torturere og pine pappa i hjel. - Nei, det går ikke an".

"Hysj! Dere må ikke rope sånn", hysjer jeg på guttene.

"Nå kæin du bli kvitt'n! Du vi' da væl bli kvitt'n"? Gutta er forbløffet over hvordan jeg reagerer. De visste litt om hvordan min stefar var.

"Neeii, jeg tror ikke det", svarte jeg nølende. Imidlertid var det en blandet følelse inne i meg. Det var en kamp inne i meg. Han var jo så slem. Allikevel - inne i meg, tenkte jeg, at han kunne ikke noe for, at han var så slem. Dessuten, - det var ikke jeg som skulle dømme ham. Det skulle Gud gjøre.

"Dommen hører Herren til". Det var ikke vi som skulle dømme, hørte jeg hele tiden, på de kristne møtene. For øvrig var han faktisk snill av og til, tenkte jeg. Jeg ville ikke at han skulle pines og plages, - selv om jeg ble plaget av ham. Samtidig syntes jeg - det ville være en lettelse å bli kvitt'n. Jeg tenkte på mamma 'stemor'. Jeg ville jo ikke at hun skulle bli alene, og at hun skulle bli lei seg, og alt sammen. - Så jeg ba igjen guttene å holde munn.

"Ti stille"!

"Jau mæn, vi gjær dæ' ju før di' skull. Vi sku'vara jælpesakti' åt dæg. (Ja men, vi gjør det jo for din skyld. Vi skulle være hjelpsomme mot deg)", protesterte gutta.

"Men la det være. Ikke gjør det for min skyld".

Jeg turde ikke gå inn, men ble ute. Til slutt gikk de da, disse svina.

Jeg hadde vært redd for alle nøklene, til alt det rare, hemmelige, - som hang på kjøkkenveggen. Det var for mange nøkler, og mange av dem hadde låser hengende der. Det hadde jeg også ofte sagt, før dette:

"Hvorfor henger alle de nøklene der? Folk kan lure på hva i all verden vi skal, med alle de nøklene".

"Tenk om de ser alle nøklene"! tenkte jeg nå. "Mamma mia"! som min tante Thordis pleidde å si.

Nøklene hadde de jo sett da, de som var der på inspeksjon. Imidlertid fortalte min "mor" etterpå, at hun hadde skjenket dem all den alkoholen de hadde hatt på lur - brennevin og noe greier, som de hadde hatt stående.

"Fulle var de, da de kom, og værre var de, da de gikk", sa hun, med et fändenivoldsk flir på ansiktet.

Nede i en forretning var det noen nazister, som arbeidet. Der sa de rett som det var, til meg:

"Næste gong tæk vi'n, pikade (Neste gang tar vi ham, pinadø)"!

"Å nei, da. Hvorfor skulle dere gjøre det"? spurte jeg. Men noen ganger, når stefar var for innmari slem - tenkte jeg:

"Nå kan de komme og hente deg".

Han var veldig flink til å skaffe mat under krigen. Til og med inne i garnnøstene til en gammel dame, fant de egg. - Allikevel - der har stefar hengende en hel nyslakta spedkalv på toget! Det fikk stefar til.

Brit: - Hvorfor var det så mange nøkler der?

Liv: - Jo, han sa de var til dører på uthusene. Vi hadde fire uthus, men det var også små dører ned i

bakken, hadde de sagt. Ja, det var nok våpen, de gjemte der, som de tok imot, ved fallskjermslipp mellom Etnedal og Vest-Torpa.

Helt åpenlyst ute i gangen, sto lystre-gaffelen. Den ble vi tatt for, men det var en annen gang. Stefar lo på grunn av det. Med karbid-lampe og lystre-gaffel fikk de svær ørret oppe i vannet, på nettene. Jeg syntes jo ikke det var noe morsomt, jeg da, men jeg har alltid vært veldig alvorlig. Tyskerne tok lystregaffelen, og da ble det slutt på lystringen. Det hadde vært veldig fin mat. Jeg ville jo vært så redd, at jeg hadde dødd på meg, hvis jeg hadde visst at det var straffbart, å lystre. 50 kroner i bot, ble det. Lykta også ble borte, med dem.

- Hofoss'n lo av det med gaffelen. Kanskje lot han disse tingene stå fremme, slik at tyskerne hadde noe å ta, hvis de eventuelt kom. Da ville de kanskje ikke se etter viktige saker, - kan det hende han tenkte. De to damene, din ordentlige mor, og din stemor og han, ble jo ikke tatt, for de virkelig alvorlige illegale ting de holdt på med, sendinger av våpen fra England, hemmelige dokumenter, og ulovlig radio, blandt annet.

Din stefar hadde gevær med seg, der han hadde rømt unna, og gjemt seg bak brønnen. Han hadde nok tenkt å ta med seg så mange han greidde, med geværet, om han var blitt oppdaget. De som kom, hadde naturligvis skytevåpen med seg, så det spørs om han hadde overlevet, om de alle var begynt å skyte på ham.

At han hadde gevær med seg, betød vel, at nå var det virkelig fare på færde. Kanskje var det et våpenslipp, det dreidde seg om. Kanskje var ikke våpnene de hadde tatt i mot, ordentlig skjult, og det var store sjanser for at tyskerne ville oppdage dem. I vanlige tilfeller, ville det vel være bedre å ikke ha våpen, men å godsnakke med tyskerne. Det må ha vært en veldig spesiell grunn til, at stefar hadde med seg geværet. Fryktelig mange var det, i Gestapo-følget som kom til dere. Det er tydelig, det var virkelig store greier på gang, ellers ville de ikke samlet sammen så mange viktige personer, for å være med på undersøkelse til dere.

De som var der på inspeksjon sa ingenting om det guttene ropte, at stefaren din satt bak brønnen med gevær?

- Det var hundre meter opp til brønnen, som Hofoss'en satt bak.

- Jeg kan tenke meg lettelsen var utrolig stor, da stemor hadde greid å skjenke hele terror-følget så mye, at de ikke undersøkte ordentlig, men bare gikk sin veg, ganske så fulle på alkohol.

- 6 -

Engle - vakt - de forsøker å brenne meg inne

- Jeg har lagt meg for kvelden, og jeg har sovnet. Jeg hadde fyrt opp i rommet mitt. Vi brukte ved-ovner. Vi bodde en del på landet, under krigen, på Vest-Torpa, ovenfor Dokka.

Plutselig blir jeg vekket. - De sier:

"Du må bytte rom! Du må gå og legge deg på dobbeltrommet"! Jeg blir livredd!

Brit: - Hvem sier det, tanten din, eller onkelen din?

Liv: - Jeg tror det var - - onkelen min, som kom opp og sa det, - eller stefaren min, som vi kaller ham, ja.

"Hvorfor skal jeg gjøre det"? Redselen er tydelig i stemmen min, hører jeg selv.

"Jo, for du skal spare ved".

"Ja men jeg har jo fyrt opp her. Det er varmt og godt her"! Jeg protesterer desperat.

"Ja, det er for at vi skal spare ved. Så da må du flytte inn på dobbeltrommet"! Jeg har bange anelser!

- Var det til soveværelset deres, du skulle flytte?

- Ja, altså - dobbeltrommet. De to sov der.

- Var det tent opp der, da?

- Det ble fyrt opp da, ja. Det var ikke tent opp der, men det ble fyrt opp da. Faktisk var det jeg som fikk beskjed om å gjøre det. Det gjorde jeg naturligvis. Jeg gjorde alltid som de voksne sa.

Men jeg var redd! Jeg var redd for hele min elleve-årige kropp, og min sjel, og hele meg.

"Hva er det de har tenkt på nå"? Jeg bare *visste* - at det var noe *fryktelig* de pønset på, de to -

stefar og tanten min, stemor, som vi kaller henne!

”Nå må dere ligge unna Totten min”! tenkte jeg så – min virkelige mor, som jeg var blitt innprentet, bare var min tante.

Det var jo ikke noe annet å gjøre, enn å adlyde, og gjøre det jeg hadde fått ordre om - så inn på dobbeltrommet går jeg, og jeg fyrer opp. Jeg passer på – for den *ovnsdøren* -! Jeg tenkte på den øg, det var det rare – Jeg tenkte:

”Her må jeg passe meg”! Denne *ovnsdøren* hadde nemlig en tendens til å gå opp - av seg sjøl! - til og med selv om håndtaket var satt ned i hakket, der det skulle være.

Jeg fyrte opp, og jeg gjorde det ordentlig. Det kunne jeg, for det var jeg som pleide å fyre opp, i alle husets ovner; - og det var mange! Jeg passer særlig på, - at jeg setter håndtaket på *ovnsdøren* godt nede i hakket på ovnen.

”Jeg legger meg i mammas seng, da”, tenker jeg, og kryper ned i den kalde sengen til stemor.

Etter at det er gått en stund, hører jeg noen komme opp, og begynne å pirke med ovnen.

”Hei, du. Jeg *har* fyrert opp, og jeg har tatt igjen den *ovnsdøra* skikkelig”! protesterer jeg kraftig.

Så *husker* jeg ikke mer av det – jeg husker *ikke mer*! Jeg sovnet; - og det var jo veldig rart. Jeg lå vanligvis våken en god stund, før jeg sovnet, særlig når det var kaldt. Det gikk merkelig fort, at jeg sovnet, - merkelig, - særlig fordi jeg var mistenksom; - for de to menneskene, min stemor og stefar, hadde alltid noe skummelt de pønsket på.

- - -

Plutselig våkner jeg! Jeg kan nesten ikke puste. Rommet er fylt av røyk, - så fylt av røyk, at det er veldig ubehagelig. Det kjennes som om noen rister i meg – rister meg i den høyre skulderen, og sier intenst:

”Lillemor! Lillemor! Du må våkne! Du må våkne”!

- Det er ingen der?

- Nei da, det er ingen der; - men hun som pleidde å kalle meg ”Lillemor”, - hun er død, tidligere det året.

- Det var mormoren din, som kalte deg ”Lillemor”, var det ikke?

- Mormoren min, ja. Jeg strever, og greier å få meg våken. Det var vanskelig. Borte ved døren får jeg se at det ulmer og gløder, - ved døren ut til gangen fra soverommet; og jeg ser *ovnsdøren* – *den står oppe!*

Jeg begynner å huske, at noen kom opp, og drev på med ovnen. Det snører seg sammen i mellomgulvet.

”Så rart, at det gløder, - ligger og ulmer i listen”, tenker jeg.

- Lå det en pinne ved siden av listen, da?

- Nei, det gjorde det ikke. Der hadde han sittet lenge og tukla, før han gikk. Jeg vet jo ikke hvor lenge; – jeg ble bare borte, jeg.

”Dette må jeg si fra”! Opp av sengen i full fart, og ut på gangen. Jeg roper ned trappen:

”Det brenner ved døra mi”!

Ingen svarer! To ganger til, roper jeg det samme! Så roper jeg:

”Det brenner på listen”! Ingen svarer! Enda en gang roper jeg det.

En evighet går, synes jeg.

”For noen raringer”, tenker jeg. ”Hadde det vært meg, som hadde en unge oppe, som ropte om brann, ville jeg ha løpt opp, som for livet”.

Om igjen roper jeg det.

”Men Totten min skulle da ha reagert! Hvorfor reagerer ikke *hun*, og kommer fly’ende”? Det kunne jeg ikke forstå. ”Nå må jeg bare gå ned og se på de rare menneskene”.

Akkurat da - omsider, hører jeg min stemors stemme. Hun roper:

”Ta vannmuggen da. Ta vann i den og hell over”.

”Så det er den eneste reaksjonen - at jeg skal gjøre det øg, uten at dere gidder å bry dere”! tenker jeg forbitret.

”Disse gæ’rne menneskene”! var min reaksjon, - for da tenkte jeg, at de var gæ’rne.

Jeg tok vann i vannmuggen, som hun sa, og helte på den glødende, og rykende veggen og listen. Da jeg hadde fått det under kontroll, gikk jeg ned trappen. Jeg ville se på disse voksne!

Der sitter jo min elskede Totten - i stuen! Hun sitter på divanen. Hun ser – men ikke på meg – og ikke på døren, da jeg åpner den. Nei, - hun ser rett ut i luften, med sine vakre øyne. Hun sitter, som om hun er helt tom. Hun beveger ikke øyenlokkene en gang – hun sier ikke et ord!

”Hva i all verden er det med deg da, Totten min? Hvorfor sitter du slik?” tenker jeg forbauset.

’Sjefen i huset’, som jeg kalte ham, inne i meg, - enda det var min egentlige mors hus, - sitter også vendt mot døren, på kontorstolen ved skrivebordet. Han har snudd stolen, slik at han ser på meg, da jeg kommer ned, og inn døren. Nå sier han langsomt:

”Man pleier ikke å våkne av sånt”.

”Hva behager?” Jeg ble forbløffet over hans veldig spesielle kommentar. ”Nei, det trodde du nok ikke!” var min reaksjon, men jeg sa ingenting.

Min stemor sitter ved døren som går fra stuen, ut til gangen, ferdig til å... - Jeg føler, at hun er ferdig til å fly ut av huset, når det brenner. Dette var hva jeg følte. Hva hun tenkte, vet jo ikke jeg da; for hun sa ingenting.

”Dette her er rene marerittet! **De har tenkt å brenne meg inne!**” Så slår det meg:

”**De har faktisk tenkt å brenne Totten inne òg!** – Hun reagerer jo ikke i det hele tatt! Hva har de gjort med henne?” Det forsto jeg ikke. Jeg forsto ikke hvorfor min kjære Totten ikke sa noe, - ikke beveget seg, - eller var slik hun pleidde å være.

Det forsto jeg mange år senere - for da fortalte min førstefødte sønn meg, at min tante Totten, som jeg endelig til slutt, fikk bevis for, at var min mor, hadde sagt, at det var stunder, som var blitt totalt borte for henne - stunder hun ikke husket noe av.

Det hun hadde sagt, passet jo veldig godt, med den gang det var fyr i listen og veggen der jeg lå, på det store soveværelset. Da forsto jeg hva de hadde gjort; - for en gang nemlig, hadde min stefar bevist sine evner.

Min mellomste sønn skrek og skrek og skrek. Det var Julaften, og min sønn likte seg ikke alene, oppe i det samme rommet som dette hadde skjedd i, der oppe på Vest-Torpa, til tross for at han bare var en baby på ett år.

Til slutt gikk min stefar opp, mens han sa:

”Dette skal vi få en slutt på”.

”Hva gjør han nå, med babyen min?” undret jeg, litt engstelig. ”Han får ham vel bare til å sove, med disse evnene sine”, beroliget jeg meg selv.

Min stefar var ikke før kommet opp der, så ble det helt stille. Det var stille i flere timer. Jeg var jo oppe og så etter at alt var i orden med babyen min, flere ganger, naturligvis. - Men babyen min bare sov, og sov, han.

”Hvordan fikk du til det?” spør jeg min stefar.

”Jeg gjorde sånn”, forklarer han. Han satte en finger på nesens, og de andre fingrene på øyenlokkene, og holdt igjen øynene. Det var forklaringen han ga.

En merkelig fyr.

- 7 -

HAN SKREV BREV TIL QUISLING - OM KAMFERDROPS

- En liten, søt historie er dette, om den mannen jeg var mest redd for i hele verden. Han dengte og slo, og gjorde ting, som var enda værre.

I alle mennesker finnes det et snev av Gud, mener jeg.

Der på Vest-Torpa, hvor vi bodde for det meste, under den tyske okkupasjonen av Norge, var gamle bestefar, på omtrent 90 år, på gården Engen, i nærheten, sengeliggende. Det hadde han vært i årevis. En snor hang ned fra taket med et håndtak i, som han kunne heise seg opp med.

Som liten pike, satt jeg ofte ved sengen hans. Jeg var veldig glad i gamle mennesker. Alltid, når jeg var innom, ba han meg, der jeg satt ved siden av sengen hans, om at jeg måtte ha tobakk oppi pipa hans og tenne på:

”Stapp på pipa mi! Stapp på pipa mi!” Da måtte jeg stappe pipa hans da. Han ba meg også om å gi

ham av kamferdropsene.

Jeg hørte - da jeg var på kjøkkenet der, og det var blitt krig – da hørte jeg gubben rope fra kammerset:

”Je’ vi’ ha tobakk. Je’ vi’ ha pipa mi, og je vi’ ha kamfæærdrops”! Nå var han helt fortvilet, for ikke var det tobakk å få, og ikke kamferdrops.

Plutselig en dag, hadde han bestefar Andreas tobakk og kamferdrops, i massevis. En svær, fin boks, kremgul, - emaljert eller noe, var den, - full av kamferdrops, var den. Bokser med Tiedemans Rød tobakk, med gul stripe over lokket, hadde han også! Jeg syntes det var rart. - Jeg tenkte det måtte være noen som hadde hatt det på lager, ell no’, - for ingen hadde jo noen ting nesten, nå under krigen.

Noen år senere sitter jeg hjemme på Vest-Torpa. Da hører jeg en av kara som bor i nærheten, si til stefar:

”Du æ’ gær’n du, Hofoss, som skræiv bræv tæl’n Quisling, og fækk både tobakk og kamfæærdrops tæl nabo’n”!

- 8 -

Torgersen – saken /- mordet

Liv: - Til og med Torgersen. - Torgersen har ikke drept den piken Rigmor... Han har sittet inne i mange år. Det var i Skippergt., nede i byen, i Oslo. Det var så mildt den kvelden, - i desember, 1957. Jeg påstår at det er en helt annen mann som har gjort det. En mann på hans størrelse, var det.

Brit: - Hvem?

Liv: - Det vil jeg ikke vite.

Jeg kontaktet advokatene til Torgersen og sa hva jeg mente. - De jobbet på samme fabrikk, den unge piken og... Det såkalte: ’Torgersen mordet’... Det var ikke Torgersen. ...Rigmor Johnsen, het hun. Det var den kvelden han (stefar) skulle kjøre meg hjem. Så vidt jeg kan huske nå, var det den 6. desember 1957.

Da jeg så hodet hennes..! Jeg så det på tv., for ikke så lenge siden. Hodet var fullstendig knust inn bak!

Hun (Rigmor), var veldig lik hans (stefars) kone, da stefars kone var ung, - og han var jo full av skuffelser der. Han var jo aldri bra nok, for sin kone.

Han hadde planlagt dette lenge. Hun jobbet på fyrstikkfabrikken, mener jeg, - der han også jobbet. Og det var ikke så fryktelig langt fra fyrstikk-fabrikken det skjedde. Jeg tror han hadde med seg den gummikølla, og slo henne i hodet med den.

Hodet hennes var helt forferdelig: Åpent hull, splinter. Kunne ikke vært en stein, som politiet sa det var, Det må ha vært gjort med en slik gummibatong, som en Totenschläger. En som er politimann burde innsett det!

Jeg tror stefar elsket å slå i hjel. Det var kanskje første gang han gjorde det, at det gikk inn på ham; da han drepte tyskeren, under broen ved Østbane-stasjonen; - men etterpå... - ...for å skjule sine egne spor...

Han greidde ikke å slå i hjel meg. Det var nok noen som passet på meg - ja mormor da...

- Vel – det hadde vel ikke vært så vanskelig, å få drept deg, allikevel, hvis han virkelig hadde villet. Hvorfor ville han så gjerne få drept deg, mener du?

- Han var redd for at jeg skulle fortelle til noen, om hva han gjorde mot meg.

- Han kunne vel ha fått det til, å slå deg i hjel, - selv om forsøkene han tydeligvis gjorde, feilet; - som da han kastet deg mot rekkverket, og nedover trappen, med et judo-grep rundt albuen din, - så ryggen din ble brukket, og ødelagt også flere andre steder; - og som da han sa han skulle lære deg å svømme, og tok deg på ryggen ut på dypet, og forsøkte å riste deg av; - for ikke å snakke om, da ”noen” greide å tenne fyr i listen og veggen, i soveværelset der du lå og sov, - og din virkelige mor bare satt og så rett ut i luften, da du kom ned, - etter at du var blitt vekket opp, - av din mormor, ser det ut til, - som var død, ikke lenge før.

Ved det tilfellet, ser hypnose ut til å ha vært inne i bildet, både når det gjelder din mor, og deg. Jo, mormoren din hjalp tydeligvis til, med å holde ham fra å få utført saker og ting; - i hvert fall da din mor og du var i huset, som det var fyr i.

'Stemor' og 'stefar', som egentlig var din tante, mors søster, og onkel, hennes mann, - hadde snakket om det, noen år tidligere, har du fortalt. – De sa huset burde brennes ned. Det var jo så trekkfullt, og hadde bare enkle vinduer.

Senere fikk jo "noen" brent ned huset; - og alle husdyrene på gården brant inne.

Det var like ved en kiosk det skjedde, - mordet på Rigmor Johnsen, mener jeg?

- Ja.

- Og Torgersen, - han de mente hadde drept henne, satt inne i tredivet år, eller noe.

- Ja, jeg tror det òg.

- Jeg mener det var et svensk ektepar, som brukte omtrent hele sin formue, på å få Torgersen frikjent. Det fikk de faktisk til, til slutt, mener jeg, og han ble sluppet ut av fengslet, så vidt jeg vet.

- - -

Brit på telefonen med Liv Jane, l. des. 05: Vet du hva, i Oslo forleden dag, reddet jeg en bok fra å bli kastet, og da jeg skulle legge den fra meg hjemme, falt den åpen, – på en hel side av Torgersen-saken, og med foto av mannen! Det var Hvem Hva Hvor, for 2001. Det var da over 40 år siden han hadde fått dommen, og nå, som 65 år gammel, hadde han appellert igjen, til rettsvesenet, for å få saken tatt opp igjen. På 70-tallet også, forsøkte Torgersen å få saken tatt opp igjen, for å få renvasket seg for mordanklagen; - men fikk nei. Igjen var saken blitt avvist, den 18. august 2000, men jus-professor Ståle Eskeland hadde studert saken i to år, og hevdet at Fredrik Fasting Torgersen ble uskyldig drapdømt i 1958, står det på s. 19, for 18.11.1999. Professor Eskeland skrev i en kronikk i Aftenposten, at det ikke finnes beviser for at Torgersen er skyldig i det drapet han i sin tid ble dømt for, s. 93. På s. 19 står det også at "...norsk strafferetts nestor, Johs. Andenæs tilkjennegir tvil om domfellelsen". Jeg mener Andenæs også er jus-professor. Torgersens advokat, Erling Moss mener det er fremlagt en rekke nye beviser, og han sier:

"Lagmannsretten gjør nå den samme tabben som den gjorde da Per Liland ble nektet gjenopptagelse".

Liv Jane, det var Liland som ble hjulpet av det ekteparet, og han ble omsider frikjent, naturligvis, – ettersom Torgersen fremdeles ikke er frikjent for anklagen han ble dømt for. Han har jo sittet inne i masser av år, men er ute nå, går jeg ut fra. Torgersen sier:

"Jeg skal kjempe videre. Sannheten må frem".

Brit: - Så ringer min datter Gry, fra Spania, dagen etter. Jeg hadde den morgenen, den 2. desember 05, skrevet på mobilen til henne, om alt dette, og at det ville være fint, om det kunne hjelpe Torgersen. Gry husket hun hadde lest det navnet, i avisene fra Norge, for i går, på nettet, og fant dem frem igjen:

Torgersen er ikke død, men er nå 71 år, og har på ny appellert, og på ny fått nei, til gjenopptagelse av mordsaken. Det er nesten 50 år siden domsavsigelsen. Avisene skriver om professor Eskelands uttalelse, og at amerikanske eksperter har studert det såkalte "tannbeviset", og mener at det ikke holder. Da Torgersen forrige gang, i 1999 søkte å få saken tatt opp igjen, var det engelske eksperter, som hadde uttalt seg, om dette tannbeviset, og slett ikke var sikre på, at det var Torgersens tenner, det stemte med.

Liv Jane, din stefar var jo kontrollør på fyrstikkfabrikken, har du fortalt. Da var Rigmor altså også mørk, og hun hadde til og med samme etternavn, som hans kone, Johnsen. Hun var bare 16 år.

Jeg satte betegnelsen 'stemor' og 'stefar' på dem, fordi de var så fryktelige mot deg, begge to, at det hadde de fortjent. De oppførte seg enda værre, enn en stemor og en stefar. Først etter at dine egne barn var blitt store, greide du endelig å finne ut, at du var blitt 'svakt-adoptert' av din mors søster, altså din tante ('stemor'). - Fordi din mor ikke var gift, da hun fødte deg, var ikke det hyggelig, på den tiden. Din mor tenkte nok ikke hun ville greie å tjene nok, til å opprettholde et hjem for deg og seg selv, da hun jo også, som deg, hadde store problemer med ryggen. Tante, 'stemor', giftet seg så med 'stefar', Gunnar Hofoss, som da ble din onkel.

Stefar hadde lovet, at han skulle kjøre deg hjem, den spesielle kvelden Rigmor ble drept, sa du. Du var på besøk i deres leilighet.

Liv: - Akkurat. Stefar kommer ikke hjem fra jobben, og det blir kveld. Jeg venter og venter. Til slutt må jeg bare gå, - det sier min stemor.

Jeg *føler* at det er noe **veldig galt** i gjære! Jeg føler at **han** (stefar), har noe **veldig galt** for seg, den kvelden, - og at det er *derfor* han ikke kommer hjem!

Klokken er blitt halv ett på natten! Jeg *følte* også, at på vegen min hjem, ville nettopp det skje, som jeg hadde drømt om, et halvt år før vi flyttet til byen, - og ganske riktig, det gjorde det.

Brit: - Du mener mordet på Rigmor ble gjort med en Totenschläger din stefar hadde, en gummibatong, som tyskerne brukte under krigen, med en blyklump i enden. Din stefar var med i Hjemmefronten, og du mener han drepte tyskeren som kom etter ham, under broen ved Østbanestasjonen, med den (se kapitlet om det).

”Nesøy-bro-likvidasjonen”

Du mener, det var din stefar, som drepte kvinnen på Nesøybroen også (se kapitlet om dette). Slik kan det absolutt se ut, - for din stefar oppga akkurat de samme fakta, da du spurte ham, angående en kvinne på Nesøya, som det som sto rapportert på Aftenpostens første side. - Mordet på kvinnen, som ble funnet halvveis oppå isen under den 18 meter høye broen, var utført, før kvinnen var blitt kastet over rekkverket, og ned mot isen. Rapporten fra Aftenposten, desember 1943, samt to fotografier, er gjengitt i Nesøyboken ”Korte Glimt fra Nesøyas lange historie”. 9. desember, ble folk oppskaket over mordet, står det.

I boken står det videre, at den unge kvinnen var angiver, og at hun var blitt likvidert av Hjemmefronten.

Det er ikke oppgitt hvem, fra Hjemmefronten, som likviderte kvinnen. Heller ikke er det oppgitt hennes navn. Imidlertid, er det *noen* som har fått oppgitt denne informasjon. Nå er det gått så lang tid, at det sikkert er ok å publisere kvinnens navn, ville jeg tro, og hans også.

Det kan godt hende denne unge damen på Nesøy-broen, også ble drept med en Totenschläger, - noe du mener, ble gjort, av din stefar, - som til og med var med i Hjemmefronten; - for det var en masse blod. Så mye, at det hadde trukket helt gjennom sneen, og til og med trukket inn i broens planker, enda kvinnen hadde et tørkle rundt hodet. Videre var det blod på rekkverket, og blod i nærheten av broen, i følge Aftenposten.

Politiet må vel kunne sammenligne disse mordene, i og med, at du mener det er den samme mann, som har utført alle tre, og at han har brukt det samme våpen, alle tre gangene, - en Totenschläger. På Nesøya, er det *noen* som **vet** hvem det var. Dette var naturligvis stort under krigen – å likvidere folk som gjorde ting mot Norges sak... Men når mord skjer i fredstid, er det ikke lengre heroisk. Dessuten er det en kjempe-forskjell. Når en blir fulgt etter av fienden, under en krig, - er det krig. Når noen er angivere under krig, - er det krig. Når det ikke er krig, og en går løs på småjenter, eller andre, er det noe helt annet. Det er kriminelt. I USA har de hatt en del problemer, med soldater som kom hjem fra krig i Vietnam, vet jeg. Soldatene var så vant til, at folk skulle drepes, - og noen gjorde det også i fredstid. Dette er vel et vanlig fenomen, over hele verden.

Du fortalte din stefars navn, og dine mistanker, om at det var ham som hadde drept Rigmor Johnsen, til Torgersens advokater. Du ba om, og fikk en signert erklæring fra dem, om at de ikke skulle offentliggjøre din stefars navn.

Når var det du fortalte det til Torgersens advokater?

- Like etter at det hadde skjedd. Jeg var nitten år.

- Du våget ikke gå til politiet, for du visste jo hvor livsfarlig din stefar var. Om det kom ut, at du hadde gitt tips om ham, ville han nok ha gjort kort prosess med deg. Nå er imidlertid din stefar død, og du vil gjerne, at dette endelig skal bli oppklart, - for du er overbevist om, at det ikke er Torgersen som har myrdet Rigmor, men at det derimot er din ’stefar’, som har gjort det.

Torgersens advokater må vel allikevel ha lagt frem det du sa, og hvem du snakket om, til politiet! Det var vel det du ønsket. Hvis ikke, har de jo ikke tjent sin klient Torgersen, vel.

Politiet må vel ha dette i rullene. Politiet må vel da ha undersøkt saken, og vært på fyrstikkfabrikken du mener begge de to jobbet på, og forhørt arbeidskamerater og ledere, og blandt disse, 'stefar', som var kontrollør der. Det er jo ofte tips fra befolkningen, som gjør at saker blir oppklart. Dessuten har vel politiet i sine ruller, forhør av pikens foreldre, og alle andre, som kunne tenkes å ha noen informasjon.

Du sier du så på tv, at det var et åpent hull, og splinter, i hodet til Rigmor. Sår i hodet, gir gjerne en forferdelig, og utrolig mengde blod. Det gjorde det, fra kvinnen som ble likvidert over Nesøy-broen, og det må det også ha gjort fra Rigmor, - å dømme etter hvordan såret så ut. En slik mengde blod, ville jeg tro det ville være vanskelig ikke å få på sine klær og sko og hud.

Hadde det vært i dag, går jeg ut fra, at politiet ville lett etter blodflekker i bilen til 'stefar'. Hvis det var ham, ville han sikkert ikke hatt anledning til å få vasket bort alt på seg selv, eller på klærne sine, før han hoppet inn i bilen sin, og kjørte bort. Blod har en tendens til å klistre seg uhyre godt fast til ting i biler, og til andre ting, som vi har sett på de amerikanske filmene, hvor de leter etter bevis for hvem det er som har utført mordet.

Det høres ikke ut til, at det var noen blodflekker i det hele tatt, på Torgersens klær, sko eller hud, - da dette ikke er nevnt, så vidt jeg forstår. Det er jo i grunnen helt utrolig!

I og med, at rettsvesenet legger brett på hår som ble funnet på Rigmors kåpe, og ville ha en hårprøve fra Torgersen, for å sammenligne DNA-profilen mellom de to, hadde altså politiet ganske så avanserte metoder, alt den gang. Kan det være, at Torgersen ikke stolte på politiet, siden det sies, at han nektet å gi hår, til sammenligning? Eller, kanskje han kjente Rigmor selv, og tenkte at et hår fra ham kunne være på hennes kåpe, og at han ville bli dømt på det? Han ble jo dømt, uansett, så da kunne han jo i ettertid like godt gitt dem et hårstrå. Politiet pleier vel ikke være så omtensksomme, å spørre en mordmistenkt, om de kan vær så snill og få et hår av vedkommende. Men det var jo hyggelig, at de var det, i dette tilfelle.

Politiet mener det var en stein, som ble brukt som våpen, for å slå det forferdelige hullet i Rigmors hode. Hva med den? Hvor er den? Som kjent, er det ikke noen overflod av stein, i en by, - så, om morderen hadde kastet den fra seg, skulle den være i nærheten. Torgersen ble jo anholdt ikke langt fra åstedet. Hvorfor stakk han ikke av gårde, så fort han kunne, forresten, hvis det var ham? Hvor er mord-våpenet? Jeg går ut fra, at politiet finkjemmet søppel-kasser, post-kasser, gårdsrommet, og alt, i nærheten, - hvor mord-våpenet kunne være stukket bort, enten det nå var en stein, eller noe annet.

Det høres ut, som om bittet, som ble gjort i pikens bryst, er omtrent det eneste politiet har hatt å gå etter. Der ville det vel også strømmet en masse blod ut, når bittet var så dypt inn, at en kan bruke det, for å sammenligne med Torgersens tanngard. Om det var Torgersen som hadde bitt, ville vel ikke alt dette blodet vært så lett å bli kvitt. Det måtte jo vaskes bort fra ansiktet. Fant ikke politiet noe papir, håndklær, tøy, eller noe som helst, som er blitt brukt til å tørke av med? Og hvor er de blodige klærne, - eller kanskje en regnfrakk, eller kappe, som morderen kan ha hatt på seg, for å kunne ta den av, hvis den ble blodig?

Blodet som politiet fant i nærheten av Nesøy-broen, skulle tyde på, at den som utførte likvidasjonen, hadde brukt sneen til å vaske av seg blod med, og kanskje til å vaske blod av mordvåpenet.

Jeg går ut fra, at det må være andre, virkelig sterke bevis politiet har, - for hvis de ikke har noen forklaring på det med alt blodet, - og hvis de ikke har noe mord-våpen; - enten en stein, med blod på, - som passer nøyaktig i hullet, i Rigmors hode, - eller noe annet, med blodrester på, synes jeg det høres merkelig ut, at de virkelig har fått den mordanklagen til å holde, så langt at domsvesenet virkelig avsa dom for mord!

Fortalte ikke din stefar noe, Liv Jane, om – ting han hadde gjort.., - da han lå på dødsleiet? – ...At han ville få det lastet av seg, - på en måte.

- Vel, han sa:

”Jeg skulle vært i fengsel for lenge siden”.

UFO:

NI UFO'er PÅ ÈN GANG UFO'ene LEKER SEG I FROSTRØYKEN

- Ja, det hadde seg slik, at jeg satt og så på tv, inne i stuen søndag, kl. halv ti, om kvelden. Det er et program jeg har planlagt å se på, derfor sitter jeg der foran tv'en.

I stedet går jeg imidlertid plutselig, - merkelig nok, - som i ørska, bort og skrur av hele tv'en. Videre går jeg rundt, og skrur av alle lys i stuen.

"Hvorfor i all verden gjør jeg dette"? undrer jeg. "Skal jeg ballansere i mørket nå da, liksom? Skal jeg legge meg, nå da? Ja, jeg skal vel det, da", kommer jeg til, - ganske forvirret. Bare tull, liksom.

Inn i soveværelset mitt går jeg, og så ut på verandaen, utenfor soveværelset.

"Hva skal jeg her å gjøre"? undrer jeg. Så får jeg se:

Fly ! Fly! Fly! - Å - så mange fly - over alt !

"Fly? Det flyr da ikke fly så lavt, som langt der nede ved vannet"! Jarenvannet ligger dypt nede, mellom ganske høye åser, her på Hadeland, og dalen er smal. Dette er merkelig. Ut og inn av frostrøyken, som ligger som et tykt teppe, over vannet, flyr de. Alle slags forskjellige farger, har de. Nå slår det meg:

"Nei, det er ikke fly! Det er UFO'er! Mamma! - det er UFO'er! - En masse UFO'er! - Åh"!

Jeg så 9 UFO'er denne søndagen, den 12. oktober 1997. To var ganske mye større, og syv var små. De holdt oppvisning. Det var helt fantastisk.

Det var ganske kaldt denne kvelden, - allikevel - jeg hadde gått nærmest i ørska ut på verandaen. Det var jo ikke planlagt. Jeg skulle ikke se etter noe som helst. Jeg satt jo egentlig og så på TV, og jeg la veldig godt merke til damen som holdt værmeldingen den kvelden. Hun var veldig mørk, slank, søt og pen, og fra Bergen. Hun har senere annonsert for Bergens Kommunale Kraftverk.

Mine tette, tykke gardiner var trukket helt for, i stuen. Jeg hadde derfor ingen utsikt gjennom vinduene derfra - bare slik at dette er helt klart.

Det var da jeg hadde sett og hørt ferdig om været, at jeg merkelig nok, som automatisk, gikk over og slo av tv'en. Videre hadde jeg skrudd av alle lysene, og gått inn i soveværelset. - Det var ikke logisk, at jeg gjorde disse tingene, klokken halv ti om kvelden, - særlig når jeg hadde tenkt å se programmet på tv. Videre ut på den nye verandaen jeg har fått laget på huset, ut fra soveværelset, var jeg gått. Det var heller ikke logisk. Det var som sagt ganske kjølig ute, da det var så sent på året.

Først ser jeg UFO'ene rett nede ved vannet, - syv stykker, - de er nesten like, i frostrøyken. De blinker i alle regnbuens farger. Over Sølvsberget, på den andre siden av dalen, ser jeg to større objekter, - ett av disse objektene er på veg fra Sølvsberget mot Jarenvannet.

UFO'er! - Det var jo ikke første gang jeg hadde sett slike. Men her talte jeg altså nå ni stykker på en gang! Det hadde jeg aldri drømt om å få se! Forundret og begeistret står jeg der og ser, på verandaen min.

"Hva gjør du nå? Ringer til naboen! Dette må du ikke se alene", kommer jeg på. Jeg skynder meg å ringe til naboen min, Wenche, som er friserdame. Hun sto deretter også og så på dem alle, helt til de forsvant, fortalte hun meg etterpå. Så ringer jeg til en annen venninde av meg, Solveig, som bor et stykke borte, med en gang, og sier at hun òg må se. Hun kan ikke se selve Jarenvannet, fra seg, men hun så allikevel godt UFO'ene over vannet. Hun også så det fine skuespillet, som ble utspilt for oss i 1 \2 time.

Raskt går jeg ut på verandaen igjen. De syv objektene som er over Jarenvannet beveger seg ut og inn, og opp og ned under frostrøyken over vannet - så lavt nede er de. To av disse, - de lyser rødt, - stiger, og går opp over røyken, som ligger nesten som en sky over vannet. Det ene går nordvestover. Det andre beveger seg sydover, i retning mot Oslo. De skulle forsvinne, trodde jeg. Men plutselig stopper begge brått opp. De stopper på likt. Plutselig flyr de i full fart mot hverandre, og møtes rett over Jarenvannet.

"Nå kolliderer de"! utbryter jeg forskrekket. Det var jo det mest sannsynlige, - med en slik voldsom fart. Men det gjør de ikke! De begynner å danse rundt hverandre - rundt, rundt, rundt. Etter en stund slutter de med det, og går ned til de andre fem, som er igjen under frostrøyken.

De to større objektene, hadde jeg sett lenge nå, henge stille, foran Sølvsberget...

- 2 -

UFO OVER HAGEGJERDET

- I ørska nesten, var jeg gått ut på verandaen min, og nå står jeg der, og ser på alt dette som skjer over vannet, nedenfor meg.

Imidlertid kan jeg jo være tøff, - når de er såpass langt unna, disse UFO'ene; - men jeg tenker nå:

"Jeg vil gjerne se nærmere på dere". I neste øyeblikk blir jeg veldig modig, og:

"Kom nærmere, kom nærmere, kom nærmere", vinker jeg til de to, som henger foran Sølvsberget, med hånden, mens jeg kaller til dem.

Det som ikke falt meg inn, var at de virkelig ville komme nærmere! - De **kom** virkelig nærmere, - og **så raskt!**

Det er så kjekt liksom, å si de skal komme nærmere, - for vi har vår avstands-beregning. Vi vet ikke hvor fort disse her beveger seg.

Plutselig! - står en UFO rett utenfor her! Rett over havegjerdet mitt, henger den! Rett ved siden av bjerketreet mitt, nede i haven! Halvparten av den er på min side. Den andre halvpart står over naboens eiendom!

De to større objektene, som hang foran Sølvsberget, som jeg hadde rettet mine tanker til... Plutselig står nå ett av disse objektene rett over havegjerdet mitt!

Da rygger jeg inn gjennom verandadøren!

Jeg går fra soveværelset mitt, tilbake inn i stuen, drar raskt til side mine lange, forede fortrekks-gardiner, løfter kikkerten jeg fremdeles har i hånden – og **ser rett inn i UFOen - som er her - rett i haven min!**

Månen står på den ene siden av bjerka, den venstre, og UFO'en står på høyre side av bjerka.

UFO'en har store, langaktige vinduer. Tre av disse vinduene ser jeg. Mellom vinduene er det tynne, tynne lister. Jeg kan se inn i rommet! Jeg ser tvers igjennom UFO'en!

Nå må UFO'en ha sunket litt, for nå ser jeg *ned*, og inn i rommet. Det var knall gult fra vinduet, og ned mot gulvet, på veggen på den motstående siden. Det så ut som om det var panel på veggen – gult panel. Jeg så vel ikke gulvflaten nede, eller hva det var. Men det jeg så, var så knall gult at jeg ikke kan beskrive det. En gulfarve, som jeg på den tiden ikke hadde sett.

Ett felt, som kunne ha vært vindu, og som var like stort som vinduene var, - på den del av UFO'en, som var nærmest treet, - var ikke vindu. Det var en voldsom energi – i gult det òg – ikke pulserende energi, - men som flammer. Storlig forundret var jeg.

Jeg var sikker på, at nå ville de vise seg frem, de som var ombord der; – for slike har vi hørt en masse om. Jeg fikk ikke se hverken små, grønne menn, eller store, vakre, høye mennesker, eller folk som så ut som store troll, eller som bjørner, som det er blitt beskrevet. Ikke ett vesen, kunne jeg se.

"Vis dere frem i alle fall, da"! jeg er skuffet. "Dere visste jo jeg ville at dere skulle komme nærmere. Det gjorde dere også. Så vis dere frem. Hvordan ser dere ut"? Fremdeles kan jeg ikke se noe vesen, hverken grusomt, forskrekkelig, eller noe vakkert.

Noen måtte det jo være der! - Hva skulle det ellers være vinduer i denne farkosten for? - Hvorfor skulle de ellers ha vegger? - Hvorfor skulle de ha hele farkosten? Jeg var enda mer forundret. **Ingenting** åpenbarte seg for meg. Stor var skuffelsen jeg følte!

"Nei, jammen går jeg ut igjen, da. Dessuten synes dere sikkert jeg er bleik. - Dere synes sikkert jeg er en stakkar, som ikke tør å være ute på verandaen, når dere kommer så nær, - så nå går jeg ut på verandaen igjen". Jeg var gal nok, følte jeg, til å gjøre det - gå ut på verandaen igjen.

Men, da jeg kommer ut på verandaen, står det ikke noen UFO ved det nydelige bjerketreet mitt

lengre! Her er det ikke noe flyvende, som står over havegjerdet lengre.

”Men i all verden. Det tar da ikke så mange sekundene å gå fra stuen, gjennom hallen, gjennom soveværelset mitt, og ut på verandaen”! Jeg er forbløffet. ”Hvor ble det av dem”?

Nå får jeg følelsen av, at jeg skal se opp, der jeg står så skuffet. Jeg har problemer med nakken. Jeg har veldig store problemer med nakken, - men jeg *må* se dette. Jeg føler at de er oppe i luften et sted. I mange år, har jeg hatt nakkeproblemer, helt siden min stefar kastet meg ned trappen, der vi bodde, med judogrep. Men, da jeg nå blir bedt om å se opp, - som jeg føler at jeg blir, - da gjør jeg det; - bøyer hodet bakover, og ser opp.

”Nå er de rett ovenfor her”! føler jeg.

Og der! - mellom to skyer i måneskinnet, står forsyne meg UFO'en! - Den blinker - ikke bare var det gulfarve, som jeg hadde sett tidligere, da jeg så rett inn i objektet, - nå blinker det i rødt, i grønt, i blått og i gult.

”Blink, blink, blink, blink”, sier det. Jeg får følelsen av at det er et voldsomt hjul - at UFO'en har en hjul-lignende fasong. Langt oppe i luften var de nå.

Brit: - Gikk den rundt, som et hjul?

Liv: - Nei, det så jeg ikke, men det var en sterk følelse jeg hadde, av at det var et kjempehjul.

- Det var ikke en annen UFO? Det var det den samme?

- Det var den samme UFO'en, men den lyste bare ikke gult. Da den hang over gjerdet mitt, lyste det gult gjennom vinduene. Jeg tror som sagt den må ha stått på skrå, slik at jeg skulle kunne se inn i den, gjennom vinduene.

Den voldsomme energien, som det så ut til å være, i det ene feltet på farkosten, lignet akkurat på slik man ser flammene, når jeg tenner opp med ved, i min peis i soveværelset mitt, etter at jeg har pusset glassdørene på peisen veldig fine og blanke. Det så ut som skikkelige flammer. Dette feltet var som sagt på siden, der bjerketreet var.

- Du lurte ikke på, om de kunne komme til å tenne på bjerketreet ditt?

- Nei, det tenkte jeg ikke på. Jeg gikk ut fra, at de visste selv... - og at de hadde kontroll over sin energi. Men jeg undret:

”Hva er det for slags form for energi de har der”?

- UFO'en over hagegjerdet var omtrent...?

- Den var 18 m fra huset mitt. Det var måneskin. Fullmånen lyste på sneen, og fikk det til å bli ganske lyst, enda det var den 12. oktober, sånn mellom ½ 11 og 11, om kvelden. Det var jo vinter, og mørkt kunne det naturligvis ha vært ellers.

Den var 6 m i diameter, ca, og 160 cm høy, omtrent.

- Dette er tall du får inn ovenfra.

- Ja, akkurat, og de 18 metrene fra huset, har vi målt. Rommet jeg så inn i, var en 30 kvadratmeter, omtrent.

- Jeg hadde ikke forventet, at de skjønte hva jeg mente. - Jeg sa det, - og *plutselig er de der!*

Jeg kunne ikke se hvordan farkosten så ut over, eller under, mens den hang over gjerdet mitt. Jeg så ikke hvilken fasong den hadde da. Men da den sto der oppe i luften, virket den som sagt, som et kjempehjul.

Langsamt, langsamt, begynner farkosten der oppe, å bevege seg fra skyene, mot syd.

Nå kommer jeg på, det jeg hadde avtalt, med journalisten i Hadelands-radioen, året før. Jeg hadde snakket på radioen, om min tro på Kristus, og hvordan mennesker skulle behandle hverandre, og ivareta hverandres interesser, og hjelpe hverandre. Jeg var også inne på UFO'er, og snakket litt om det. Da mikrofonen var stengt av, og vi ikke lengre var på lufta, lovet jeg journalisten, Ivar Rudsengen, at jeg skulle ringe ham, hvis jeg så noen UFO. Stasjonen er på lufta hele dagen, fra klokken 6 om morgenen til 14, og så igjen på ettermiddagen. Programmet jeg snakket på, heter Randsfjorden Rundt.

Med en gang UFO'en der oppe drar sydover, tar jeg derfor telefonen, og ringer journalisten, for å fortelle, at nå er det en UFO på veg mot der han bor. Jeg vet ikke nøyaktig hvor journalisten bor, på et tettsted lengre syd for meg, men jeg føler meg sikker på at UFO'en drar mot der han bor. Klokken var fem på elleve om kvelden!

Rudsengens kone svarer telefonen, da jeg ringer. Hennes mann ligger og sover, sier hun. Nå får hun imidlertid se ham:

”Ja, der går han ut på badet. Jeg skal huke fatt i ham, når han kommer ut derfra”.

Det hadde hun gjort, - og journalisten hadde gått ut på terrassen med kikkerten sin, fortalte han senere. Nordfra får han se objektet komme, mot der han bor. Det var et sølv-lignende objekt.

”...Så står det helt stille, i tre minutter”, sier han senere. Deretter hadde det begynt å aksellerere noe kolossalt raskt, og i løpet av sekunder, var objektet borte.

Oppe der jeg bor, hadde jo UFO’ene befunnet seg i halvannen time.

Journalisten, som akkurat som meg, er interessert i UFO, gikk ut på radioen klokken seks om morgenen, dagen etter, og fortalte folk hva han hadde sett, - og han spurte om folk hadde sett noe av det hele.

Det hadde vært litt av en oppvisning! Jeg håpet mange hadde sett den. Imidlertid så det ikke ut til, at det var så mange som hadde vært observante, akkurat den kvelden; - eller også ringte de ikke inn, og fortalte om det. Heldigvis hadde i hvert fall naboen min Wenche, som jeg ringte til, sett det, og Solveig hadde også sett det.

Brit: - Hvordan var den kommet hit?

Liv: - Den kom fra et moderskip, hvor de små henger under moderskipet. Det er fire stykker av dem, og det ser slik ut, sier Liv, og finner penn og papir, og tegner et moderskip med fire små under seg.

- Dette fikk du inn akkurat nå?

- Svaret fikk jeg inn, og jeg så det for meg.

- 3 -

*LYS for meg, dere der oppe! - Og det ble lys!
UFO OVER TRANSFORMATOR - STASJONEN
- STRØMBRUDD*

- Jeg kan ikke si når denne hendelsen skjedde – akkurat hvilket årstall det var, men det var i oktober, og det var etter 1980. Det var et forferdelig vær. Det var tåkete, det stormet, det regnet; - og lyset var borte. Min gode venn Atle, som er jurist, og jeg, sitter sammen her i huset mitt, på Jaren, i stuen, og drikker kaffe, med stearinlys tent på bordet.

Plutselig får jeg en slik merkelig følelse... – En slik følelse som jeg kan få, i forbindelse med UFO’er. Jeg sier derfor til min venn Atle:

”Det er UFO som har tatt strømmen her på Hadeland”.

”Nei, det kan ikke være mulig”, svarer min venn. Han tror ikke riktig på det. Han tror jeg finner på dette.

”Jo, UFO’en står over den transformator-stasjonen vi kan se herfra”! insisterer jeg.

”Kan du bevise det, da”?

”Ja, da. Vi kan gå inn i det lille rommet ved siden av her, så kan jeg be dem lyse”.

Min venn tror jeg bare tuller. Han blir allikevel med meg, og vi går inn i det lille rommet.

”Nå skal du se”! sier jeg med trygghet i stemmen.

”LYS dere der oppe”! sier jeg høyt og tydelig. Et kolossalt lys kommer gjennom tåkehavet, stormen, uværet og all elendigheten. Det lyser rett ned på trafostasjonen.

”Åh”! søkker det i min venn, der han står ved siden av meg.

”Kan du få til det der en gang til, du”? Han er allikevel skeptisk.

”Ja da”.

”LYS - for meg da, dere”! Der kommer lyset igjen. Et voldsomt lys!

Nei, dette her var visst ikke noe morsomt for min venn, det.

”Vi går inn og drikker kaffe, igjen”, foreslår han. Ja det er greit det.

Men strømmen kommer ikke tilbake hos oss, eller i distriktet heller. Det er helt mørkt over alt. Etter en halvtimes tid spør Atle:

”Si meg en ting, er den der merkverdige UFO’en din der enda”?

”Ja, da. De er her enda, de”.

”Kan du få det til å lyse nå, da”?

”Ja, jeg tror da det”.

”Ja, da går vi inn der igjen, så ser jeg om du får til dette en gang til”.

Jeg står og føler veldig sterkt, at det er noen der. Faktisk får jeg inn, at det er tre individer som er i en UFO.

”Det er greitt, jeg skal få det til å lyse”.

”Dere der oppe, lys for meg en gang til, så han ser dere”! I det samme jeg sier det, kommer lyset. Da ville ikke Atle mer.

Senere sto det faktisk i avisen Hadeland, at de kunne ikke forstå hva som hadde skjedd, for det var ikke noen katastrofe ved strømmettet. Lyset kom tilbake av seg selv.

Brit: - Atle sa, den dagen han var her, og vi drakk kaffe sammen, at han tenkte det kunne være billys, som lyste ned fra åsen, på den andre siden av dalen. Imidlertid ville det naturligvis ikke være så stor sannsynlighet for, at det skulle komme en bil og lyse ned, akkurat hver gang du ba om å få lys. Det var derfor han ba om å få se det, om og om igjen.

Liv: - Etter strøbruddet, spurte jeg E-verket, om det var strøm borte, på grunn av UFO'en vi så over trafo-stasjonen den kvelden? – Imidlertid fikk jeg aldri noe ordentlig svar! De var unnvikende til dette spørsmål!

- Min datter Gry har nå kjøpt et magasin til meg, da hun var i New York. En artikkel i magasinet, omtaler 'The Great Blackout (Det store svart-ut)', i USA, da det var strøbrudd, i mange timer, i et stort område, inkludert New York. Mange millioner mennesker ble berørt. Magasinet skriver, at under dette strøbruddet, var en pilot oppe i et småfly. Piloten så en UFO henge stille, over en svær transformator-stasjon ved New York. Dette var i 1966, mener jeg å huske. De kunne visst heller ikke finne noe brudd på nettet. Strømmen der også, kom igjen helt av seg selv, så vidt jeg vet.

- Ja, en venn av meg var i New York under The Great Blackout, og han sa til meg, at han også så den UFO'en som hang over den svære transformator-stasjonen der.

- Innen nå har det vært et strøbrudd til, som også omfattet New York. Jeg vet ikke, om de fant noen årsak til dette. I august, -03, var det enda en gang 'blackout' over et svært område, som inkluderte mange store byer, både i Canada, og i USA, også inkludert New York. Hva som hadde forårsaket bruddet, sa myndighetene, at de ikke kunne finne, ble det opplyst på tv. Strømmen bare gradvis kom tilbake, litt etter litt, i forskjellige distrikt. Denne gang var det 50 millioner mennesker som ble berørt.

Spørsmålet var denne gang, om det var terrorister som hadde forårsaket strøbruddet. Nærliggende var dette å tenke seg, på grunn av tvillingtårnene i New York, som ble ødelagt, ved de to passasjerflyene som var kapret, og som ble styrtet rett inn i hvert av disse tårn. Myndighetene mente nei, - at det ikke var terrorister som hadde forårsaket black-out'en. Hadde det vært terrorister, ville disse vel sagt fra, at det var dem, og skrytt av det. Merkelig, egentlig, at de ikke benyttet sjansen, til å si, at det var dem. Det ville jo virkelig skremt folk.

Jeg synes det var dårlig gjort, jeg da, om det var UFO'er som gjorde det. Kanskje var det imidlertid en beskjed fra de utenomjordiske:

”Oppfør dere ordentlig! - Ikke foreta dere sprell som vil ødelegge jorda, - eller som vil ødelegge overflaten av jordkloden enda mer, enn dere allerede har gjort! Rydd opp, og slutt å forurense så mye! Bruk annen energi, som ikke forurenser så mye! - Ellers er det så enkelt som dette, å lamme dere kraftig. Transformator-stasjoner over hele verden, kan lammes like lett som dette”.

Det var jo en fin måte å advare på.

Imidlertid, om det er slik, blir jo ikke dette tatt alvorlig, - med mindre myndighetene og befolkningen her på jorda får vite, at dette er advarsler - om å oppføre oss ordentlig, - gitt av noen utenom jorda, som holder et øye med oss. Disse siste er naturligvis fullstendig klar over tilstanden her på jorden: - Alle de atom-kraftverk, som kan feile, og spre død og fordervelse ut over natur, mennesker og dyr; - alle de atomvåpen som regjeringene disponerer; - alle de atomvåpen, og andre dødelige våpen, som nå mer og mer, er i private terroristers hender; - alle de andre ødeleggelsesvåpen, og midler, som våre oppfinnsomme menneskehjerner har skapt; - ozonhullene over polene, som blir større og større; - havene, som forurennes mer og mer...

Vi er ikke flinke til å forvalte alle de herlige naturressursene vi har her på jorden.

Liv: - Nei, det er helt sant.

Uttalelse fra:

Atle S.
PB 51 – Stasjonsvn 47
2011 Strømmen
Tlf 6381xxxxx

Strømmen, den 04.05.2005

TIL DEN DET MÅTTE ANGÅ

ERKLÆRING OM UFO-OBSERVASJON

På oppfordring av Liv Jane Hofoss, Jaren, Hadeland, forteller jeg her om en merkelig opplevelse vi hadde sammen. Jeg kan ikke helt tidfeste når det skjedde, men jeg kan tippe på at det var sent på høsten, rundt 1990.

Jeg var på besøk hos Liv, og sent på kvelden gikk strømmen. Det var helt mørkt ute, faktisk så mørkt at jeg ikke kunne se horisonten, noe som er viktig for observasjonen. Hele distriktet, med omegn var mørklagt. Liv Jane sa da at dette skyldtes UFO-aktivitet. Vi stod ved et vindu og så ut over vannet og åsen bakenfor.

”Kan du få UFO’ene til å gi oss et signal”?, spurte jeg. ”Ja”, sa Liv Jane, hun skulle få dem til å lyse til oss. ”Lys”!, sa Liv Jane, og straks lyste det mot oss fra over åsen!

Etter en stund var strømmen fremdeles borte, og jeg sa til Liv Jane: ”Er de der ennå”? ”Ja”, sa hun. Vi gikk da begge bort til vinduet igjen, og jeg sa: ”Få dem til å lyse igjen”! ”Lys”!, sa Liv Jane, og straks lyste det mot oss slik som beskrevet ovenfor. Dette gjentok seg èn gang til noe senere den kvelden.

Hver gang så det ut som kraftige lys som fra en bil som passerte over toppen av åsen, men jeg er **nesten** helt sikkert på at lyset var fra høyere oppe enn toppen av åsen (som jeg så neste dag, da det ble lyst). Og det er ytterst påfallende at det straks lyste på Liv Janes kommando, mens det ellers ikke var lys å se når jeg så ut over området den kvelden.

Vennlig hilsen
(sign)
Atle S.

**”REIS HJEM - FORT”!
STRØMBRUDD PÅ TOGENE**

- Dr. Fagerheim i Oslo, hadde akkurat gitt meg en masse smertestillende sprøyter i ryggen min, og jeg hadde vært hos kiropraktor. Derfor følte kroppen min slett ikke værst, akkurat da.

”Tenk om jeg hadde det så godt støtt, - med kroppen min”, tenkte jeg. I stedet for straks å ta toget hjem til Hadeland, fikk jeg slik lyst til å se byen. Jeg fikk slik lyst til liksom å være menneske, jeg også, og å kunne bevege meg lite grann, nå som jeg ikke hadde det så vondt. Jeg fikk lyst til å gå inn og ta meg en kopp kaffe, og jeg hadde lyst til å se i forretnings-vinduene, og lyst til kanskje å kjøpe meg en liten ting.

Men plutselig er det en stemme som sier til meg:

”Reis hjem nå, fort! - for ellers får du ikke noe tog hjem, med det første”.

”Uff, sånne stemmer i meg! - dette vil jeg ikke høre på”! protesterer jeg for meg selv. ”Nå vil jeg kose meg her i byen”! bestemmer jeg. ”Nå skal jeg inn og kose meg, med en kopp kaffe”!

”TA STRAKS TOGET HJEM!” stemmen insisterer langsomt; - men fortsetter raskere: - ”For togene går snart ikke, de stopper”!

”Ja vel”, resignerer jeg, - min fornuft. ”Jeg får lytte til denne stemmen; - så får jeg ta toget hjem, da”.

Motstrebende og litt trist til mote, går jeg ned og tar toget.

Ikke før er jeg kommet hjem, hører jeg i nyhetene, at togene er stoppet, og at all strøm er borte, i hele Oslo-området. De vet ikke hvorfor strømmen er borte, - fortsetter stemmen. Det varte mange timer, før den kom tilbake. På nyhetene på tv, ble det senere sagt, at de ikke ante hvorfor strømmen var borte, for de fant ikke feil noe sted. Heller ikke ante de hvordan strømmen kom tilbake, da den gjorde det, - helt plutselig.

Da stemmen advarte meg, hadde jeg en merkelig følelse, om UFO'er og slikt. En slik spesiell følelse får jeg gjerne, når jeg er på steder, der det skal komme UFOer, eller hvor det er skjedd allerede. Det viser seg, at det stemmer alltid. Jeg kan merke det - to, tre år i forvegen.

Brit: - Min datter Gry har akkurat "tilfeldigvis" kjøpt et blad til meg i New York, hvor det står, at akkurat det skjedde i New York, 9.nov i 1965. Mange millioner mennesker ble uten strøm i timevis, uten påviselig årsak. En småflypilot, observerte en UFO som sto over hoved-transformatorstasjonen for New York, står det i bladet. Det var ikke bare New York som ble uten strøm, men hele området rundt også. Totalt var det ... millioner mennesker som ble berørt av det. Dette strømbruddet, på grunn av alt det kaos som følger, av strømbrudd i en så svær by, blir kalt: "The big New York Black-out".

Offisielt var det uten påviselig årsak.

Liv Jane: - Min venn Knut var i New York, akkurat da. Han så også den UFOen som hang over trafo-stasjonen der.

Dette skjedde også på en tirsdag, akkurat som masse andre rare ting som har skjedd meg i livet; - ting skjer på en tirsdag. Av og til skjer ting også på torsdager.

STRØMMEN SOM FORSVANT I ØSTRE USA. Mange mennesker meldte om merkelig ting i den forbindelse:

"Tiden var omtrent klokka 17- den. 9. november 1965. Jeg var oppe på rommet mitt og lyttet til ham-radioen da mor ropte meg og spurte: "Hva jeg gjorde". Jeg var en 13 år gammel radioprater, så naturlig nok; dersom huslysene flimret, så ble vanligvis skylden lagt på meg og mitt militær-overskuddsradio-utstyr. Denne gangen var det ikke meg, lysene i huset ble fadet ut og det skremte min mor som var hjemme alene med tre barn.

Hun slot på fjernsynet for å sjekke nyhetene, og plutselig var det åpenbart at noe ille hadde skjedd. Av de 12 kabelkanaler som vi hadde, var hele New York City og de større nordøst-kanalene mørke. Selvfølgelig var dette på toppen av den kalde krigen, så min mor fryktet det verste. "Kanskje sovjettene hadde sendt avgårde et atomvåpen," sa hun. Tross alt var den kubanske missilkrisen fra oktober 1963 fortsatt friskt i minne.

En lokal kanal viste seg fortsatt å fungere, og en nyhetssjef der rapporterte at det hadde vært et vidt, spredt strømbrudd i nordøst. Vi hadde fortsatt elektrisitet, fordi et lokalt genereringsanlegg hadde koblet fra nettet da alt begynte å falle vekk.

I dagene som fulgte ble omfanget av forstyrrelsen rapportert og den var stor. New Hampshire, Vermont, Connecticut, Massachusetts, New York, New Jersey, Rhode Island, Pennsylvania og deler av Ontario, Canada, var stort sett i mørket. Over 30 millioner mennesker ble rammet.

Til slutt skyldte en teknisk arbeidsgruppe det hele på et overstrømsrelé som var satt for lavt til normal drift.

Men det ER en annen side av historien som iblant blir tatt opp: UFOer. Det var rapporter fra hele Nordøst og her i Syracuse-området som syntes å tyde på at en gruppe av UFOer ble sett over høyspenningsledninger og også hang rundt ved elektriske understasjoner.

Her er noen av disse rapportene:

9. november 1965: klokka 17.00 En bosatt i Middletown, New York, rapporterte å se en ball av grønt lys på himmelen.

9. november 1965: klokka 17.00 En annen bosatt i Jersey City, New Jersey, rapporterte å se en lys gjenstand flytte seg fra nord til sør over Manhattan. Så over lavere Manhattan skøt objektet rett opp med ekstrem hastighet.

9. november 1965: klokka 17.00 Enda en bosatt i Newton, Massachusetts, rapporterte en lys brannkule som for fra øst til vest.

9. november 1965: klokka 17.00 En orkesterleder på et fly mellom Syracuse og Rochester observert et sterkt lys ned mot Central New York.

9. november 1965: klokka 17.00 En hus frue i Camillus, New York, rapporterte et stort, kuppelformet objekt nær en lokal undergrunnstasjon omtrent fem minutter før blackouten.

9. november 1965: klokka 17.00 Ved Cicero, New York, så en lokal pilot i et lite fly, et stort, lyst objekt som svingte i nærheten av høyspenningstrådene som krysser Mohawk River.

9. november 1965: klokka 17.00 Personell fra Sir Adam Beck vannkraftverket i Ontario, Canada, rapporterte fire merkelige lys over kraftverket.

9. november 1965: klokka 17.00 Innbyggerne i nærheten av Niagara Falls kraftverket rapporterte å se et stort, glødende objekt som svedde over kraftverket.

- Tilfeldigheter? Du avgjør.

NÆRKONTAKT AV 3dje GRAD

- Vi skulle se "Nærkontakt av 3dje grad" på Colosseum, i Oslo.

Mens vi fremdeles er hjemme, her på Hadeland, - før vi gikk, setter jeg meg plutselig til å tegne. Jeg tegner et høyt fjell, og...

"Hva er det du driver med da"? spurte damen som var her, og hjalp til i huset.

"Jeg vet ikke. Jeg tegner et fjell. Jeg bare tegnet det fjellet, - og så skjærer vi av hele toppen på fjellet"! svarer jeg, - og tegner en strek tvers over fjellet.

Mannen min så dette også. Om igjen og om igjen tegner jeg det.

"Og så tar vi av den". Toppen skulle bort!

Tre tegninger, tegnet jeg.

"Kom nå da", min mann er blitt utålmodig, og vi drar alle tre til kinoen – en dame, Eva (Ella?), er også med.

Der sitter vi i kinosalen.

"Liv Jane, se hva de gjør"! skriker Eva (Ella).

Jeg fikk så vondt i mellomgulvet, med en gang jeg fikk se det.

"Hvem fikk meg til å tegne det? Hvor fikk jeg det fra"? Huff! – jeg kjente det i hele meg. "Hva var dette for noe tull"?

Jeg hadde tegnet fjellet. Deretter tegnet jeg folk oppover fjellet, og jeg sa:

"Her krabber det folk oppover – og så ligger det dyr spredt".

Dette siste, hadde jeg hørt om tidligere, i radioen, at i USA var det en masse kuer, og andre dyr, som

lå som døde, men de kom til seg igjen. Jeg hørte det på nyhetene omtrent tre år tidligere. Menneskene våget ikke gå inn, for de visste ikke hva som var skjedd med dyrene. Men – det var jo merkelig, at jeg skulle gjøre akkurat det som folk gjorde på filmen!

- Jeg tror - at det er virkelig! – at de rett og slett har laget en film om det som skjedde. Det var virkelig underlig, at du skulle lage slike tegninger, akkurat som veldig mange gjorde, som ble vist på filmen. Jeg har sett den filmen også. Den er laget i USA, mener jeg. Muligens er det Spielberg som laget den, det husker jeg ikke, - men det var en svært kjent filmskaper. Det vi fikk se på filmen, var en mengde mennesker som oppførte seg som om de alle var hypnotisert - alle de som tegnet fjellet, og menneskene som kravlet oppover det. – Det er inntrykket jeg fikk. Alle som tegnet, hjemme hos seg selv, akkurat som du gjorde, dro av gårde til dette fjellet. Alle syntes de å ha ett eneste mål – det var å komme til det fjellet, og klatre opp det. Det syntes som om fjellet var helt uthulet, så vidt jeg husker. De som hadde klatret opp, fikk se en kjempemessig UFO, som kom ned og landet nedenfor dem. Dette skulle muligens se ut, som om toppen av fjellet var tatt bort, og som om UFOen landet ned i fjellet. Fra UFOen ble det utvekslet folk, med folk på jorda, - slik at noen ble med UFOen, mens folk fra UFOen gikk i land her på jorda.

Det synes for meg, at det at du satte deg ned, og tegnet fjellet og det hele, tyder på, at det var riktig, det som ble vist i filmen. *Noe* fikk deg til å tegne det! Da er det en mulighet for, at du fikk inn *fra filmen*, på forhånd, før du skulle se den, og satte deg ned, og laget den samme tegning, som folk som filmen viste, gjorde.

En annen mulighet, er at *noen* fikk deg til å tegne det, som du sier. Nå er vel du mere mottakelig for en slik påvirkning, enn de fleste. Skjønt, - selv om din mann og Ella, ikke satte seg ned og tegnet fjellet, kan det jo godt ha vært en hel del, av de som var på kinoen den kvelden, som *hadde* tegnet fjellet, før de dro hjemmefra; - akkurat slik du gjorde.

Det neste spørsmål blir da eventuelt, som du nettopp påpekte – og det er et alvorlig spørsmål: ”*Hvem* var det, som fikk deg til å tegne det?”

Det kan være en tilfeldig – som ville synes det var gøy – å få deg til å tegne det samme, som de på filmen gjør.

Det kan være de som har laget filmen, som påvirket deg til å tegne det.

Det kan være påvirkning fra hemmelige saker som pågår. Slikt ville ikke være umulig for intelligence-folk, å sette i scene. De driver med litt av hvert, visstnok.

Det kan være UFO-folk – som virkelig har satt hele det som skjedde, i scene. Hvis det virkelig skjedde, kan det være dem, som påvirket dyrene, så disse lå som døde på jordene, - som du hørte på radioen tidligere. Menneskene våget ikke å gå inn i distriktet, der alle dyrene bare lå som døde utover. Folk trodde nok det var atomnedfall, som hadde kommet ned, eller stråler, som hadde drept alle dyrene.

Disse UFO-folka kan ha påvirket en haug med mennesker i nærheten, til å tegne fjellet og det hele, og de kan ha påvirket disse, til å kjøre og gå, til fjellet. Dette var da vel for å samle en masse mennesker, som de så kunne vise den digre UFOen til.

Deretter kan disse UFO-folka ha påvirket filmskaperen til å lage filmen om det hele. Spielberg, som har laget *E.T.*, og andre fantastiske filmer, og som har holdt på med dette helt siden han var gutt, ville være den perfekte, til å skape denne filmen.

Da du hørte på radioen, om dyrene i USA, som folk trodde var død, men som levnet til igjen senere, er det en mulighet for, at det andre som ble vist på filmen, også virkelig skjedde, akkurat da, - at folk i distriktet rundt der, faktisk tegnet fjellet, og folk som klatret oppover det, - og det er mulig, at mange dro til fjellet, som i transe, og at de mange som kom dit, fikk se den svære UFOen lande, og fikk se utvekslingen av folk fra jorden, med folk fra UFOen.

Menneskene vi fikk se på filmen, var naturligvis skuespillere – så det var instruktøren, som hadde fått dem til å oppføre seg slik og slik. En må derfor spørre hvorfor de ble instruert til å oppføre seg slik de gjorde i filmen.

Kan hende Spielberg, eller den som skapte denne filmen, dro til dette stedet, og fikk vite hva som var skjedd, og så ble inspirert til å lage denne filmen.

UFO-folka ville ikke ha problemer med å inspirere ham til å dra dit. De inspirerer jo deg til å gå ut i sprengkulde, uten vintertøy på, rett som det er. En gang jeg var hos deg, gikk du ut barbent, og sto ute på trappen, midt på vinteren, mens vi så opp i tretoppene, og speidet etter UFOer, - inntil jeg oppdaget

dine bare føtter, og insisterte på at du måtte gå inn og få på deg varmt på bena, og på resten av kroppen.

Lenge etter at filmen er laget, skal den vises i Oslo, og da påvirker UFO-folka deg også, ville jeg tro, for å få deg, - og også de andre du dro sammen med, til å dra helt inn til Oslo, fra Hadeland, for å se denne høyst spesielle filmen. Før dere så dro, ble du påvirket til å tegne fjellet.

Liv Jane: - Ja, det hele var mere enn merkelig.

(Se tegning Liv Jane har laget, av fjellet og de som klatrer opp det).

- 4 -

STJERNEN MED KUPPEL STÅR STILLE

- Det er 29. juli 1970, ca. kl. 17.00, da jeg får se min første UFO på himmelrommet. Det vil si - det er den første UFO jeg inntil da, kan huske at jeg har sett. Kanskje har jeg vært oppe i en UFO da jeg var liten, - slik kan det se ut - men det husker jeg ikke, på dette tidspunkt.

Jeg er på noen få dagers besøk, borte fra min egen familie, på stedet til min mor, oppe på Vest-Torpa, som er ca 1 1/2 mil ovenfor Dokka. Min mor og min tante er også her. Det har regnet noe aldeles forferdelig. De fire første dagene jeg har vært her, har det regnet hver dag. Men plutselig er det blitt sol, ved fire, halv fem-tiden om ettermiddagen. Jeg skulle reise neste morgen, så vi gikk ut alle tre, slik at vi kunne få nyte de solstrålene som var igjen av ettermiddagen. Vi la oss ned på solsenger, for å sole oss.

Plutselig får jeg en sterk følelse, av at jeg skal se opp mot solen! Jeg er liv redd for sol, - for å få sol i øynene, - for det kan utløse så voldsomme meniere-anfall. Allikevel ser jeg nå opp mot solen.

Der får jeg se en kjempeflott stjerne. Den skinner og blinker som bare det. Jeg ligger der og ser på den. Så tenker jeg - at det er et fly.

"Nei, den står jo helt stille", resonnerer jeg. Ikke en lyd hører jeg. Etter en stund, spør jeg de andre:

"Si meg en ting, har dere sett en slik stjerne - midt på lyse dagen"?

De andre to, som også ser den, der oppe i luften, hvor jeg peker, mener det kan være et fly.

"Et fly kan jo ikke stå stille i luften", protesterer jeg. Det er de jo enig med meg i.

"Hører dere noe da"?

"Nei", - ingen av dem hører noe heller.

"Stikk inn og hent kikkerten". Det er min kloke mor som får idèen. "Så ser du det bedre". Jeg spretter opp, skynder meg inn, og henter kikkerten. Da jeg retter kikkerten opp mot 'stjernen', får jeg se noe fint!

"Å"! utbryter jeg forbauset. **"Det er ikke noen stjerne! Det er ikke noe fly! Det har en stor glasskuppel øverst"**! Begeistret forteller jeg hvordan den ser ut, den store, flotte gjenstanden jeg ser.

Min mor vil også ha tak i kikkerten, og vi står og sloss om å få bruke den. Min mor konkluderer med at dette her må være noe nytt, som russerne har funnet opp.

Men - jeg - har en slik - 'evighets-følelse' - kan jeg kalle det.

"Dette er av tid og rom, og av evighet - der den kommer fra", er min reaksjon. - Jeg er så lykkelig og så glad!

"Der er dere jo! Så fint at dere er her"! tenker jeg begeistret opp til dem. Gleden jeg føler over dette, er stor!

Jeg føler at den kommer langt borte fra. - Den er med på å redde livet på jorden - på et vis, - føler jeg.

Så får jeg en sterk følelse av noe, og tenker:

"Hva er det egentlig dere vil meg"? Mens jeg så den svære gjenstanden der oppe på himmelen, tenkte jeg: "Vet dere egentlig hvor jeg bor? Jeg er jo ikke bofast her oppe på gården? Jeg bor jo langt nede herfra". Jeg hadde en veldig følelse, av at de visste om meg.

Den natten sov jeg ikke i det hele tatt, for første gang i mitt liv, - av glede, - lykke, - over at noen var der - og passet på meg, - på en måte. Det var jo egentlig helt sprøtt.

I dagboken, som Liv Jane skrev denne dato, leser vi:

"Onsdag, 29\7 1970 kl. 17, observerte jeg en flyvende tallerken. Det var min mor, tante og jeg så den fantastisk klar i kikkert. Vi så den tydelig i forskjellige vinkler. Etter en halv time mistet vi den av syne, p.g.a. skyer. Den så med det blotte øye, ut som en stor strålende stjerne. I kikkert var det en stor stråleutvikling, som steg og sank. Den bakerste del var rund og klar, og det hele så ut som en snurrebass. Vi så også at det ble påtent klare lys rundt hele tallerkenen. Lysene lignet kupler som satt med like store mellomrom mellom hver kuppel. Denne gjenstand gikk da i nordvestlig retning. De første ti minuttene sto den ganske rolig, bortsett fra at den sank \2 meter - loddrett ned".

Liv: - Denne UFO'en var vel ikke så veldig høyt oppe på himmelrommet, tror jeg - halvannen kilometer, kanskje, mener jeg, der vi ligger og soler oss, oppe i bygda, og ser den store flotte "stjernen".

I løpet av den timen vi så den, snudde den seg langsomt, - tippet sidelengs, og ble hengende på hodet, med kuppelen ned. Da kom det gul-orange lys på, i kuplene på sidene. Deretter tippet den helt rundt, så kuppelen kom opp igjen. Fra undersiden strålte det ned, - det ble sendt ned, - som pulserende energi:

"Pouff, pouff, pouff", flere ganger. Den tykke strålen av energi, skinte i alle regnbuens farger i sollyset. Tre fjerdedeler av den tiden den var med kuppelen opp, ble energien sendt, også etter at kuppelen kom opp igjen.

- 5 -

*Hun fikk beskjed – fra UFO'en – om å lese
Det Gamle Testamentet*

- Om natten, mens jeg fremdeles er der oppe på Vest-Torpa, - mens jeg ligger og tenker på den svære gjenstanden på himmelen, som min tante, min mor og jeg, hadde sett, kom det til meg:

"Hjem og les Det Gamle Testamentet, så finner du..." Det var en slags telepati, tror jeg, - lik det jeg har opplevet senere, når det gjelder andre UFO'er, - her hvor jeg bor. Jeg tror de sendte det telepatisk til meg; - noe slikt:

"Lille menneske, les Det Gamle Testamentet. Der vil du finne mere om oss".

"Hm, der står det nok ikke mye om dere", tenkte jeg skeptisk for meg selv. "Men jeg skal begynne å lese systematisk, fra første Mosebok".

Det gjorde jeg. Da jeg kom så langt som til Ezekiel - ble jeg storlig forundret. For det Ezekiel beskriver så nøye, at han opplevet, er jo nøyaktig hva jeg så, - to, tre, tusen år senere.

Liv Jane sier til meg, Brit: - Jeg har aldri vært så glad som den natten, etter at denne UFO'en var kommet, slik at vi kunne se den, (Liv Jane har gråt i stemmen. - Dette er tydelig svært følelsesladet for henne). - Med èn gang tenkte jeg:

"Der er dere"!

Brit: - Hvor stor var den UFO'en dere så?

Liv: - Den var mye større enn en stjerne.

- Så stor som sola? - som månen? - som et hus?

- Større enn det. Det er vanskelig å si, akkurat.

- Det er ingen andre som kan si hvor stor den var. Det blir jo bare et skjønns-spørsmål, for den var jo ikke helt borte ved deg, - den var langt av gårde. Mener du den var så stor som et fly? - som en låve? - som en hangar?

- Større enn det.

- Så stort som et skib?

- Ja, som et stort skib.

- Et hangarskib?

- Ja, mere det.

- Var det hvite lys? - eller røde? - blå?

- Alle var gulaktige - oransje.

- Sendte den lys, som fra en lyskaster, - ned til bakken?
- Ikke de små – de lyste i alle regnbuens farver, ut og inn, gult, rødt, blått...
- Gikk den fort, da de dro? – som et småfly? - propellfly? - jetfly?
- Det ble uvær, så vi kunne ikke se det. Den forsvant bak skyene.
- Jeg har tenkt, at UFO-folkene visste at du var der, og ville vise deg.
- Ja, absolutt. De sendte meg jo beskjed, om at jeg skulle lese Det Gamle Testamentet.
- Tror du UFO-folka fikk deg til å reise opp til Vest-Torpa, slik at du kunne få se UFO'en deres?
- Det vet jeg ikke.
- Følte du liksom et veldig press, til å dra opp dit?
- Vel, jeg *måtte* bort hjemmefra litt!
- Dro du noen annen gang opp til Vest-Torpa, slik på overnattingsbesøk?
- Nei, aldri! Hvis jeg ringte, og spurte om jeg kunne komme opp en tur på besøk, sa Astrid alltid nei, så denne gang, sa jeg ikke fra.
- Var dette den eneste ferien du tok, mens gutta vokste opp? – Nå hadde du jo fått en liten gutt til.
- Jeg har ikke tatt noen, noen annen gang.
- Hvor bodde du da?
- På Hadeland.
- Det virker for meg, som om det kan ha vært et voldsomt driv, for å få deg til å dra opp til Vest-Torpa. Det var jo ikke akkurat bare å ta trikken dit. Det var veldig langt fra der du bodde.
- Ja, jeg gikk flere mil til fots. Det var laget en ny veg. Jeg tok denne, og endte opp på den gale siden av elven, så jeg måtte ta meg over den, ved å hoppe fra sten til sten.

- 6 -

*UFO I AVISEN -
Sett fra Fagernes, Tisleia, og Ullnes i Valdres*

- Dagen etter reiste jeg fra Vest-Torpa. Jeg skulle hjemover til huset mitt og guttene mine, med toget, og tok bussen ned til Dokka jernbanestasjon. Jeg er den type menneske som buser ut, med det jeg føler for å si, - og det gjorde jeg nå også:

”Å, vet dere hva jeg har sett? Jeg har sett noe stort, flott noe, på himmelen!”! og jeg forteller der på jernbanestasjonen hva jeg har sett.

”Sier du det”, svarer den gamle servitrisen i kaféen på stasjonen. Denne servitrisen har jeg sett der i kaféen, siden jeg var et lite barn, og nå er jeg voksen kvinne. ”Har du sett Oppland Arbeiderblad, i dag?” spør hun meg.

”Nei, det har jeg ikke”.

”Kjøp det, så skal du se hva det står der”.

Jeg skynder meg og tar opp penger, og kjøper avisen. Denne servitrisen solgte også aviser.

I avisen står det, at en masse mennesker på Fagernes, Tisleia og Ullnes i Valdres, har sett tre slike objekter, som vi hadde sett ett av, på Vest-Torpa. Disse stedene er ikke så fryktelig langt fra der jeg bor. Avisen skriver også at en taxi-flyver, som egentlig var fra Sverige, ved Fagernes hadde forsøkt å innhente ett av objektene, med flyet sitt. Da hadde imidlertid objektet satt opp en kolossal fart, og blitt borte.

Værmeldings-sentralen sier at det ikke er sendt opp noen værballonger i det hele tatt, akkurat nå, melder avisen. Det var laber bris, - så noen forferdelig fart, kunne ikke en værballong ha satt opp. En værballong kunne kanskje ha beveget seg raskt, - hvis det hadde vært sterk vind. Ved laber bris, er det så stille, at det så vidt vinden stryker deg svakt over kinnnet.

Altså var det noe annet enn en værballong vi hadde sett. Og det er klart, for den gjenstanden vi så, hadde en stor glasskuppel øverst, og det så ut som om det resterende, som gikk ut underfra kuppelen, var laget av skinnende sølv. Det var småkuper langs den siden jeg kunne se, og mens den drev og manøvrerte, som jeg ville kalle det, så den i brøkdelen av et sekund ut som en boomerang.

”Denne gjenstanden kan da ikke ha vært rund!”! sa jeg senere på et møte i organisasjonen ’UFO-Norge’, som jeg hadde meldt meg inn i. - ”For da kunne den vel ikke på noe tidspunkt, ha sett ut som

en boomerang”.

Dette var det ingen som svarte på, av dem som hørte det.

Liv: - Hjemmehjelpen som var hos meg og gjorde det så fint her, en dag i oktober, 2001, fortalte meg, at hun også har sett en UFO. Den så nesten ut som en boomerang, og den før raskt mellom hushjørnene, sa hun.

Hun sa det er fint at vi nå skriver en bok om dette. Det er fint at det kommer ut, mener hun, så det ikke blir glemt.

- 7 -

*STJERNEN BLIR EN RØD BALL
- GÅR TIL TRAFØ - STASJONEN*

- Det samme året, får jeg igjen se UFO.

Ganske mange måneder er gått, etter at min mor, min tante og jeg, så den svære UFO'en oppe på Vest-Torpa i juli. Jeg er i ferd med å bli syk på denne tiden, gradvis. Det er fredag, 11. desember, 1970, og jeg er ferdig med fredags-rengjøringen i huset mitt, her på Jaren, på Hadeland. I fem-tiden om ettermiddagen legger jeg meg ned for å hvile. Denne gang legger jeg meg i min manns seng, noe jeg ellers aldri gjør. Jeg ligger og ser ut på busker og trær, gjennom vinduet. Oppe over buskene får jeg se en stjerne, som ligger uvanlig lavt ned mot terrenget.

”Så rart, at en stjerne går så lavt ned”, reflekterer jeg. Jeg ligger og fortsetter å se på denne Betlehems-stjernen. Plutselig blir stjernen borte bak hushjørnet!

”Å! Stjerner går jo bare én veg, men denne går den bakvendte vegen av alle andre stjerner, så dette er ikke noen stjerne!” tenker jeg opprømt. Jeg roper til mine to sønner:

”Dere må forte dere og se ut”! Begge sønnene mine kommer til et vindu, der vi år se den. ”Se der. Hva er det”?

”En stjerne, mamma”, svarer de to, nesten i kor.

”Men se på den, da! Den går jo den gale vegen! Stjerner går den *andre vegen* på himmelen, enn det denne gjør”! Stjernen kommer lavere og lavere ned mot vårt hus. Ganske langsomt beveger den seg. Så går den over til nabohuset, på sydsiden, som bare ligger cirka tyve meter fra huset vårt.

Nå endrer den kurs, og går bort fra oss, i syd-vestlig retning - over mot et stort berg, som stikker opp, Sølvsberget. Sølvsberget kan vel være mindre enn tusen meter herfra. Den gikk ikke opp over berget, men hang foran det. Fra å være en skinnende stjerne, i alle slags farver, er den blitt til en ildrød kule.

Plutselig! - i ett nu, du fikk ikke en gang tid til å blunke, - har den forflyttet seg, fra der den sto, ut for bratthenget på Sølvsberget, til en ny transformatorstasjon, som var bygget dette samme året. Trafo-stasjonen kan være omtrent tusen meter nordover fra Sølvsberget igjen, og i cirka den samme avstand fra huset vårt. Det gikk så fort at du fikk ikke sanset deg, en gang. Over trafo-stasjonen stoppet den, og sto bom stille, med en gang den kom dit.

Bare noen sekunder sto den der. Så – Huit! – borte - en fikk ikke blunket, - så var den langt borte, ute over Randsfjorden, mot nord-vest.

Dermed var den vekk. Da hadde vi sett den i én time og elleve minutter.

”Aha”, tenkte jeg. ”Du så annerledes ut, enn den mor og tante og jeg så på Vest-Torpa, Men *dere visste hvor jeg bodde*”!

Liv Jane har skrevet i dagboken, om denne nye observasjonen:

”UFO observert 11. desember 1970. kl 16.35. Gikk retning nord vest. Ble borte 17.46. Sterkt rød, glødende, gul og grønn. Sto en del stille. Flyttet seg sakte nordvest retning, og ble borte bak åsen i nordvest retning”.

Liv Jane sier i 1999, om denne rapporten i dagboken:

”Jeg var liksom blitt litt blasert da, når det gjaldt UFO'er, og skriver rapporten i kortform. Denne gang gikk UFO'en så raskt, at en fikk nesten ikke blunket, da den gikk mot den nye transformator-

stasjonen, som var blitt bygget det året. Noen sekunder sto den stille der, før den fór av gårde. Da den først kom ned, så den ut som en Betlehemsstjerne, men da den kom helt ned mot huset mitt, og gikk over mot nabohuset, da så den ut som en stor tennisball, eller en liten fotball. Helt rød var den. Deretter gikk den over mot Sølvberget, og sto helt stille nedenfor - der berget går bratt opp, i noen sekunder. Til slutt fór den over til transformator-stasjonen, og deretter forsvant den - på et blunk.

Noen år senere fikk jeg en bok av Professor J. Allen Hynek. Hynek skriver i sin bok, at mange av de mennesker han har intervjuet, rundt omkring i verden, som har opplevet og sett disse tingene, har undret på nettopp det samme som jeg gjorde - hvis de ikke har befunnet seg i sine hjemlige områder og distrikt:

”Jeg lurere på om dere vet hvor jeg bor”?

Man får høre at man fantaserer, at man tøver og tuller, når man forteller at man har sett objekter på himmelen, som ikke oppførte seg som fly, eller som helikoptre. - Det er bare det, at når jeg ser en bil, - og dette er viktig - en rød bil, med den og den fasong, det og det merke; - da vet jeg hvordan den ser ut! - Jeg vet da, at det jeg ser nå, er en bil, og jeg kan beskrive den. Når jeg ser et fly, som går ganske lavt på himmelen - vet jeg hvordan et fly ser ut, og jeg vet, at det jeg ser nå, er et fly, og jeg kan beskrive det. Jeg vet hva slags klær mennesker har på seg. Jeg vet hvordan tog, og trikk og alt det vanlige her på jorden ser ut.

Når jeg da ser et annet objekt på himmelen, eller flere, som ikke ser ut, eller beveger seg som et fly, helikopter eller værballong, - og disse har forskjellige fasonger, kan jeg beskrive nøyaktig det jeg har sett. Så det er ikke noe en innbiller seg. Etter hvert er det blitt mange slike ukjente, flyvende objekter - med flere forskjellige fasonger, som jeg har sett, og kan beskrive nøyaktig. Derfor er det ikke noe en innbiller seg.

De sier at det er ikke noe å gripe fatt i. De sier dette ikke er noe som er laget, - som er ubegripelig for oss, og de sier at det ikke er noe som forsvinner av seg sjøl, liksom ut i intet. Det er bare tull.

Noen av disse er laget av noe som ser ut som sølv, og noen er laget av noe som ser ut som glass. Jeg så inn i en i 1997. Da hadde jeg en opplevelse av 9 UFO'er i nærheten av her jeg bor.

- Hynek var professor i astronomi, ved et universitet i USA, og ble bedt om å være rådgiver for det amerikanske flyvåpen for 'Project Bluebook (Prosjekt Blåbok)' - Flyvåpnet bruker blått som sin farge. Det er vel derfor blått er valgt i navnet. 'Project Bluebook' var satt opp, for å ta imot alle de rapportene som stadig kom inn om UFO'er - uidentifiserte flyvende objekt, og som skulle studeres.

Professor Hynek skriver i boken sin, at han ble bedt om å være rådgiver for 'Bluebook', nettopp fordi han ikke trodde på UFO'er, og fordi han hadde gitt tydelig uttrykk for dette, offentlig.

Etter hvert, - ved å studerer de forskjellige rapporter som kom inn til Bluebook, la Hynek imidlertid merke til, at svært mange av disse rapportene, var fra meget pålitelige mennesker, som piloter, flygeledere, politioffiserer osv., og han mente disse rapportene burde undersøkes nærmere. Hynek mente at rapporter fra slike seriøse og samfunnsviktige personer, ikke bare uten videre kunne bortforklares, og informasjon sendes ut til presse og tv - om at disse seriøse mennesker bare hadde: 'sett Venus', eller at 'lysene fra biler hadde speilet seg i skyene', eller at det var 'en værballong', de hadde sett, eller 'en komet'!

Ledelsen i Bluebook forandret imidlertid ikke på sin måte å sende ut til publikum, sine konklusjoner, at det var 'Venus', 'værballonger' og 'kometer', som seriøse mennesker hadde sett, og rapportert inn. Professor Hynek mente det ikke var logisk, at slike seriøse, og viktige mennesker i samfunnet, virkelig ville sende inn en alvorlig rapport, - om de ikke var sikre på at det var noe helt spesielt de hadde sett, og ikke bare en planet, som Venus, for eksempel, som jo beveger seg uhyre langsomt, og i en helt spesiell bane, over himmel-hvelvet.

Til slutt var det blitt så mange rapporter, som Hynek mente bare ikke kunne bortforklares, at han vel kom til - at det måtte rett og slett være sant - at en mengde av disse menneskene virkelig hadde sett noe uidentifisert på himmelen. - Etter at Bluebook- prosjektet ble stoppet, fortsatte professor Hynek nemlig med undersøkelser på egen hånd, og laget et eget institutt, for studering av UFO-problematikken.

*JEG MÅ BETALE REGNINGEN
FOR UFO'en*

"Har de virkelig vært her"? tenkte jeg, da jeg så fonnene. På taket av huset mitt, ser jeg to, tre, uvanlige fonger i snøen. Jeg kommer hjem fra byen, hvor jeg har vært hos guttene mine, i en uke, på vinteren 1982.

Jeg drømte, mens jeg var hos guttene mine, at det var en UFO på taket, og at snøen hvirvlet rundt, der oppe på taket. Noe så ut til å rotere der oppe på taket mitt, i drømmen. Jeg hadde på følelsen, at det var noe galt de gjorde.

"Hva har de gjort der over taket mitt", tenkte jeg mistenksomt, etter at jeg hadde hatt drømmen. "Denne UFO'en som hang over taket mitt. - Tok de strøm fra huset mitt"?

Da jeg kom hjem, så jeg med en gang etter, om jeg kunne se noen spor etter den UFO'en; - om jeg kunne se spor etter den hvirvlingen. Jeg er så vant til å drømme sant, hele tiden, så jeg ville sjekke denne drømmen også.

Når jeg var hjemme, skrev jeg hver uke ned, hvor mye jeg hadde brukt av strøm, for jeg ville bruke så lite som mulig.

Rett inn, og bort til strømmåleren min, skynder jeg meg, - med en gang jeg har sett de uvanlige fonnene på taket.

Gru og skrekk! Tallet på strømmåleren min, - er kjempehøyt! - ser jeg forskrekket. Jeg trekker det gamle tallet jeg hadde, fra det nye, og det viser seg at det er gått **3.800 kilowatt!** på den uken jeg har vært i Oslo! Det er jo helt forferdelig!

Vanligvis bruker jeg 8.000 kilowatt ca., i året, - og nå er det gått **nesten en halvpart av årlig forbruk, nesten 4000 watt, på den ene uken** jeg har vært borte! Svært opprørt blir jeg! Jeg hiver meg over telefonen, og ringer E-verket:

"Vær så snill å kom opp til meg med en gang! Her hos meg viser det nå, at det er gått 3.800 kilowatt på én uke, mens jeg har vært i Oslo! Fordi jeg ikke var her, *skulle* det ha gått *mindre* strøm, enn jeg bruker når jeg er her! Dette er ikke bare stikk motsatt, men mye, mye værre"!

En høy slank mann kommer opp fra Elektrisitets-verket.

"Du kan ikke ha brukt all den strømmen på én uke", sier mannen. Det er ikke så mange ting her, som tar elektrisitet, at du kunne ha brukt så mye", fortsetter han.

"Men det står på måleren, så jeg lurte på om det var noe galt med måleren"! sier jeg.

Mannen sjekker måleren, men finner ikke noe feil ved den.

"Huset kunne ikke ha brukt så mye strøm på en uke", fastholder E-verks- mannen.

"Men hvordan kan det da være på måleren min? - at det er gått neste 4000 watt"?

"Her er det ikke noe galt"! insisterer mannen som er kommet opp, og mener at jeg må huske feil. Han mener jeg måtte ha brukt mere strøm på forhånd, før jeg reiste bort fra huset.

"Å, nei du"! svarer jeg. "Jeg hadde lest av, like før jeg dro. Jeg leste av måleren nesten hver dag". Jeg viste ham arket der jeg hadde skrevet opp alle datoene, og kilowatt-tallene.

Jeg hadde vært bortreist, og hadde skrudd av nesten alt det faste, - til og med varmtvannsbeholderen. Det var altså bare kjøleskapet og fryseren som sto på, mens jeg var borte den uken, pluss en l5, eller 25 watt lyspære i stuevinduet, for å hindre innbrudd.

I byen hadde jeg gått til kiropraktor; - og til lege, og fått smertestillende sprøyter, og jeg vasket vel hauger av tøy for gutta mine, mens jeg var der.

"Det var den UFO'en likevel"! tenkte jeg, da jeg fikk se, at det var gått så mye strøm.

"Fy filler'n", tenkte jeg. "Det var stygt gjort. Er det mulig å være så frekke, dere der oppe"! sa jeg opp i luften.

Jeg hadde jo sett lyset fra UFO'en, som sto over transformatorstasjonen her på Jaren, den kvelden det var mørklagt over det hele her. Jeg hadde da følt, og sa det til min venn, at det var en UFO som hadde tatt strømmen i distriktet vårt. Min venn tvilte på at jeg hadde rett, så jeg ba de der oppe, om å lyse ned

fra UFO'en sin, og det gjorde de (se annet kapittel om UFO'en som hang over transformatorstasjonen).

Jeg hadde den gang, etter strømburddet, spurt E-verket, om det var strøm borte, på grunn av UFO'en vi så over trafo-stasjonen den kvelden, men jeg fikk aldri noe ordentlig svar! De var unnnvikende til dette spørsmål!

En gang jeg var i Oslo, hadde jeg fått mental beskjed om å reise hjem fort, for togene ville stoppe. Jeg reiste da hjem med toget med en gang, i stedet for å ta en kopp kaffe, og kose meg litt i byen, som jeg hadde tenkt. Etter at jeg var kommet hjem med toget, sa de på radioen, at strømmen var gått i Oslo-distriktet, og at alle tog og trikker sto stille. De kunne ikke finne ut hvorfor strømmen var blitt borte, hverken her, eller da den var borte i Oslo, ble det opplyst senere, og de sa at strømmen var kommet tilbake av seg selv.

Jeg tror det var en UFO som tok strømmen, i begge tilfelle, fordi jeg fikk den samme følelse, da jeg fikk beskjeden om å reise hjem, som jeg får hver gang jeg, - som automatisk, slår av tv, skrur av alle lys, og uforklarlig vandrer ut i mørket. Da får jeg alltid se UFO'er.

Brit: - Du har vel sannsynligvis rett.

Liv: - Ja, jeg var veldig mistenksom, mens jeg fortet meg bort til strøm-måleren, og tenkte: "Har de stjålet strøm fra huset mitt, de der i UFO'en jeg drømte om, over taket mitt"?

- 9 -

*Hvorfor gjorde UFO'en dette
- mot meg?*

Liv: - Hvorfor gjorde UFO'en dette mot meg, - kom og hang over mitt hus, og stjal strøm?

Brit: - For å bevise for deg, at de er her. Her har du et håndfast bevis på at de eksisterer, og at de kommer hit til deg: 'Regningen fra E-verket'. Du har ikke fått tatt noen fotografier av dem, og når du snakker om de UFO'ene du har sett, er det mange mennesker som ikke tror på det, sannsynligvis. Her ville du få noe å vise frem. Det skal ganske mye til, å ta strømmen på innsiden av måleren, inne i ditt hus. Huset er ganske stort, men ikke så kjempemessig, når en ser det oppe fra verdensrommet. Så det er opplagt, at de valgte huset du hadde, med vilje.

Skulle de nå absolutt ta strøm ved huset ditt, kunne de tatt det fra ledningen som går utenfra, og inn til huset; - da ville ikke du blitt skadelidende. Du ville ikke fått noen regning. Det er heller ikke logisk, at de skulle ta strøm fra et privathus. Når de vil ha strøm, kan de jo bare forsyne seg, ved å henge over en hvilken som helst transformatorstasjon, ser det ut til.

Med andre ord, ønsket de, av en eller annen grunn, at strømmen skulle tas fra *ditt hus!* Andre mennesker ville heller ikke hatt så nøye regnskap - nesten hver dag, med hvor mye strøm de bruker. Det var nok bare du, som ville oppdage et så stort forbruk, så raskt, - og som ville kunne påpeke akkurat når det skjedde. Kontrolløren fra E-verket ville også kunne si, som han nettopp gjorde, at det var umulig, ved forbruk med alt du hadde av installasjoner i ditt hus, å ha brukt så mye, på en eneste uke. - Altså må det ha skjedd noe ganske annet, i huset ditt, enn det utslaget et vanlig strømforbruk ville ha gitt!

Det er helt opplagt for meg, at de nettopp gjorde det hos deg, med vilje, for at det skulle bli lagt merke til. Jeg tror ikke, de gjorde det, for å gjøre et pek, for å gjøre noe galt mot deg. Jeg tror de gjorde det, slik at du skulle få et håndfast bevis. Strømmen er fryktelig kostbar i mange andre land, men her i Norge, var den ikke så dyr på det tidspunkt, og de visste, at det ikke ville bli en umulighet for deg å betale regningen.

Kanskje så de inn i fremtiden, som jeg har lest at de enkelt kan gjøre, på skjermer de har i fartøyene sine, bland annet, og fant at det sannsynligvis ville bli skrevet en bok, om alt det merkelige du har opplevet, - og så tenkte de, at de gjerne ville ha med dette, i boka vi nå holder på med. Det synes jeg høres ganske logisk ut. Det ser ut for meg, som om det var akkurat det George Adamski også gjorde. (Se kapitlet om George Adamski.)

Kan du finne frem den sky-høye regningen du fikk den gang.

- Jeg har brent den opp.
- Hva! – Har du brent den opp!
- Ja.
- Den listen, der du skrev ned hvor mye strøm du brukte, har du den fremdeles?
- Kastet, tror jeg nok. Ja, jeg kan ikke ha sånn liste nå. Jeg driver med så mye greier.
- Nei, det er ikke mulig! Vel, E-verket har det vel kanskje i bøkene sine, fremdeles.

Klokken ni en kveld, på høsten 1999, ringte de fra mitt nye strømselskap, ”BKK”. De var sure, fordi jeg hadde brukt så lite strøm! Jeg hadde skiftet til et nytt selskap, fordi dette hadde bedre betingelser, - det var billigere. Mannen som ringte, sa det ikke var mulig å bruke så lite strøm som jeg hadde gjort!

”Hva behager”! utbrøt jeg. ”Jeg trodde man heller skulle bli premiert for å bruke mindre, enn det myndighetene oppfordrer oss til, - for hele tiden ber de oss om å bruke mindre strøm”.

Jeg fikk Menière's anfall, og kastet opp, kastet opp, og kastet opp, midt på natten. Jeg tåler ikke sånt - og ble skikkelig redd, jeg. Når en mann ringer fra E-verket og er sint, klokken ni om kvelden, da...

3000 watt har jeg brukt på 2 måneder vanligvis. Senere fikk jeg se denne mannen på tv, og husket også navnet hans. Jeg ringte til selskapet og sa at jeg var så forskrekket over den behandlingen jeg hadde fått:

”Her ringer en mann og bruker seg, klokken ni om kvelden, og lurere på om jeg ikke bruker strøm her i huset. Det gjorde meg fryktelig nervøs. Det må ikke gjenta seg. Vi blir oppfordret til å spare, og så får jeg bare kjeft, istedenfor å bli premiert”.

Er slikt virkelig mulig?

DIVERSE ANNET:

- 1 -

JEG SÅ MARGIT SANDEMO I RUSSLAND – I FULL GALOPP

- Vi hadde et møte på Gjøvik, hos en felles venninne av flere av oss. Vi snakker om forskjellige ting. Jeg sitter i nærheten av Margit Sandemo.

Plutselig ser jeg Margit Sandemo på noen øde stepper. Jeg hører merkelig musikk i mitt indre øre, i forbindelse med henne. Jeg sier til Margit:

”Du må komme fra Russland, du. Du må ha vært russer. Jeg hører så rar musikk også, - på noen stepper der”, og jeg ser deg ride over steppene..., og jeg forteller om det jeg opplevet.

Margit ser på meg, og svarer at, ja, hun hadde vært der på steppene, i Russland, - i en annen inkarnasjon.

Den stemningen jeg følte, og det rare, med de russiske stepper, og hele herligheten - det var noe underlig.

Senere har hun skrevet om det, i noen av sine bøker, så vidt jeg har fått vite, Margit Sandemo.

Brit: - Du så henne til hest.

Liv: - Ja, jeg så henne slik - i galopp - full fart, -, hu og hei - over en slette. Hun var mann. Jeg følte den rare stemningen på steppene. Det var noe helt spesielt, som jeg ikke hadde opplevet før.

- Hvordan snakket de? - språket deres?

- Ja, jeg hørte ikke så mye snakking. Jeg hørte melodi - noen slags rare melodier, monotone, grove, dype - ikke på instrument – huhu, - som måtte komme fra det området. Det er store stepper, - og tåkelandskap.

- De spilte på... ?

- Ja, jeg vet ikke om jeg hørte selve musikken fra balalaika, eller noe. - Men det var noe annet, noe underlig rart noe. Det var helt ukjent, egentlig, for meg. De hadde en rund pelslue på hodet.

- Med kant rundt?

- Ja. Hun var med på kriging.

- Så du hvordan det gikk? De brukte... piler?

- Sverd, - ja, det var det kanskje. De feiret.

- Hva feiret de?
 - De hadde vunnet. – Seiersrop fra alle, - henne og de andre. Jeg så ikke de andre. Jeg så glimt, fokusert om henne. Det var Margit, eller ham, som var i fokus, hele tiden, i det jeg så.
 - Hva levet de av?
 - Ja, hva levet de av? - Av det som... - jeg holdt på å si multer - hvorfor jeg sa det, vet jeg ikke. Jeg tror de fyrte med torv, jeg. Jeg tror de må ha gjort det. Det var et spesielt folkeslag, helt spesielt. Det var det jeg fikk inn.
 - Det var de som holdt på å ta over hele Europa, en gang i tiden?
 - Ja, det har jeg ikke noe greie på.
 - Disse her mongolene.
 - ”JA”! roper Liv ut. ”Ja, mere det”!
 - De tok over kineserne, og Kina, og det var kjempemessige greier - det var fabelaktig svært, en gang i tiden. Alle kongerikene i Europa også, skalv i buksene. Mongolene var forferdelig grusomme, mot sine fiender. Plutselig, imidlertid, mens de drev på, for å tilkjempe seg flere land i Europa, - trakk mongolene seg fullstendig uventet tilbake. Årsaken var - at deres leder, som jeg mener fremdeles var Djenghis Khan, plutselig døde, så vidt jeg husker. De var fantastiske til hest. De utførte de rene akrobatiske øvelser, mens hesten løp i fullt trav. Fremdeles er det folk der, som er helt fabelaktige til hest, har jeg nylig sett på tv; - en trupp, som kom derfra. Jeg har aldri sett maken.
 Du sa de fyrte med torv. Det var nok det de skulle bruke torven til, som ble tatt opp, av slavene du sang om, i den russiske sangen du lærte.
 På Alternativ Messen i Oslo i 2005, kom en russisk mongol, og sang dyp strupesang. Det må ha vært dette du hørte. Det var helt unikt, og også fabelaktig hvordan han greide å få frem så mange forskjellige lyder, med strupen, og munnen. En kunne høre, som vindens susing, og som fuglekvisper også.

- 2 -

*JEG SÅ LEGEKUNSTENS FAR
 - OG EN ARABER - SOM FØLGES – VENNER
 - BARE HODET SVEVET RUNDT !*

- Tre dansker, - to kvinner og en mann, holder kurs, - og dette er første og siste gang jeg har opplevet noe slikt. De tre er foredragsholdere på kurset. Jeg sitter og ser på den høye, tynne, litt søte, danske damen, som snakker.

Nå får jeg se, at ved siden av damen, på hennes venstre side, står det et menneske! Det er en mann. Han er liten, men litt kraftig likevel, og har veldig krøllet, kruset hår. Det er tåket, men jeg ser mannen tydelig, selv om det er tåket.

”Hvem i all verden er det du har ved siden av deg”? tenker jeg. ”Jo, det er ’Legekunstens Far’, som står ved din venstre side”!

Gjentatte ganger kommer han tilbake - hver gang den unge damen er gått av podiet, og hun kommer tilbake. Han følger med henne rundt i rommet. - Etter en fire, fem sekunder, er han tilbake på plass ved hennes side, når hun kommer tilbake på podiet.

Jeg hadde jo hørt om følgesvenner, men jeg hadde aldri sett det, og jeg hadde tvilt sterkt på det òg.

”Sånt sludder”! tenkte jeg om det.

Damen gikk, og da den andre danske, kvinnelige foredrags-holderen kom opp på podiet, hadde *hun* jammen en araber ved siden av seg! Jeg så ansiktet hans. Jeg så bare *hodet* på ham! - Men han *fløy*, han! Han greidde ikke å holde seg nede på gulvet. Han *fløy* over hodet hennes, - ved siden av henne, - og rundt omkring! Jeg tenkte:

”Hvorfor kan du ikke stille deg rolig der, med hele din kropp, - ikke bare et hode med turban på? Du ser ut som om du er blitt halshugget”. Ikke noe koselig syn, det der, nei. ”Dette må være den flyvende araber”, tenkte jeg. Noe så rart! Jeg ble jo fascinert, egentlig. Imidlertid syntes jeg han kunne prøve å komme ned, slik som legekunstens far, som så fint sto der liksom, - ordentlig og skikkelig. Blikket mitt fulgte den andre rundt omkring. (Liv Jane ler, mens hun forteller dette.)

”Nå har det tørna fullstendig for meg. Det er helt sikkert”, tenkte jeg.

Litt senere, i løpet av det samme møtet, snakket jeg med en dame jeg kjente godt i PSI, Norsk Forening for Psykisk Studium & Informasjon. Jeg fortalte hva jeg hadde sett. Dette gikk hun rett til den høye, danske damen og fortalte.

De kommer bort til oss, og den danske foredragsholderen sier:

”Hun har helt rett! Det er Hippokrates jeg har som følgesvenn”.

Den mannlige, danske foredragsholderen, så jeg ingen følgesvenn rundt. Plutselig sier han, at han vil gjøre et eksperiment, med søke-vinklene sine, for å finne en i salen som har masse kjærlighet i seg. Han holder søkevinklene foran seg, og lar dem peke rundt over hele salen. Så stopper han opp, og søkevinklene peker ned mot der jeg sitter, på fjerde benk.

Jeg forstår ikke, at det er meg han mener. Jeg ser rundt meg. Nå sier han imidlertid høyt, hvordan jeg er kledd. Da er det tydelig - det er meg, han mener. Jeg får helt vondt i mellomgulvet, over å bli stilt slik i fokus.

”Det du skal gjøre, er å tenke på noe du elsker høyt”, sier han, henvendt til meg. Han løfter søkevinklene.

Da er det det går virvar oppe i hodet på meg. Jeg elsker så mye. Jeg elsker havet, elver, dyr, planter, trær, sommer, vinter, - altting! Det verste er, at i denne salen, sitter også en som jeg elsker inderlig, - med hele min sjel.

”Jeg kan jo ikke sitte her og tenke på ham, for da vil disse pinnene til den danske mannen - hvis han virkelig får inn hva jeg føler om det, - virkelig danse, og *det* kan jo ikke skje! Det må jeg ikke finne på! Jeg må tenke på nummer to, tenke på mine egne barn, og alle andre barn - på en vakker eng - med blomster...” - og jeg greide å fokusere, bare på det.

Søkevinklene slår ut - no' så voldsomt, da han holder dem mot meg!

Den danske mannen forklarte litt mere, om eksperimentet han gjorde med søkevinklene. Han ville finne en i salen som hadde så mye kjærlighet, at det slo ut på de søkevinklene han holdt i hånden.

”Søkevinklene slo veldig fint ut på deg, - se her”, sa han. Han holdt søkevinklene rett frem for seg igjen, mot der jeg satt. Jeg satt på siden av salen. Hadde jeg tenkt negativt, ville vinklene korset seg, men nå gikk de rett ut til sidene.

Senere har jeg aldri sett dette.

Brit: - Hva hadde Hippokrates på seg? Hadde han lang kjortel, da han sto ved siden av den danske foredragsholderen? Hippokrates var vel fra Hellas eller noe, tror jeg.

Liv: - Ja, han hadde lang kjortel.

- Han gikk med foredragsholderen ned fra podiet, og rundt i lokalet. Sto han også ved siden av henne, da hun satt nede i salen og hørte på neste foredragsholder?

- Ja, han gjorde det.

- Araberen, - hodet du så - hadde turban på seg? - Det var slik du så at han var araber?

- Ja.

- Var det et tøyestykke, som hang ned fra turbanen?

- Nei.

- Hvor gammel var arabereren?

- 30 år.

- Ja vel! Ja, jeg har lest, at når en dør, gjenskaper en gjerne rundt seg, som den kropp en hadde, da en følte seg på topp i det livet.

Hvor gammel var 'Legekunstens Far'?

- En 60 - 70 år.

- Ja vel - så gammel! Kanskje var dette, da *han* følte seg på topp. Kanskje hadde han da vunnet frem, med alt sitt arbeide, og fått andre til å gjøre ting, slik han mente de burde gjøres. Det er jo hans ed legene må sverge - 'Hippokrates' Ed', før de går ut i sin lege-gjerning; - at en lege må gjøre det som er best for pasientene, osv., så vidt jeg vet.

- Kurset ble gitt på det store hotellet vest av Sandvika, i Bærum, utenfor Oslo. Vi fikk verdens nydeligste oppvartning. Det var vegetar-retter. Helt herlig mat, fikk vi.

- Nå har det hotellet fått nytt navn: 'Thon Hotels'.

Fikk du det inn, - som svar liksom, - at det var Hippokrates, - da du lurte på hvem det var, - den som sto ved siden av foredragsholderen?

- Jeg så at det var ham! Jeg har sett bilde av ham, 'Legekunstens Far', Hippokrates.

- Så de ut som spøkelses?

- Nei da, de så ut som ordentlige mennesker.
- Det var ingen andre som sa de så dem?
- Nei.
- Det var litt av noen materialisasjoner da, - men pussig, at araberer bare materialiserte hodet sitt der. Det var vel hodet han mente var viktigst, på den kroppen han hadde hatt. Kan hende han til og med faktisk var blitt halshugget, som du nevnte.
Imidlertid, - en venn av meg, så også bare et hode, som svevet i luften; - hodet av hans egen far, som akkurat var død i sykeseng. Hodet var større enn det hadde vært i virkeligheten. Han var brun og smilende, og hadde mørkt hår og skjegg, da han materialiserte sitt hode, for sin sønn, mens han hadde hatt hvitt hår og skjegg, da han døde
Det må ha vært fryktelig spennende å være der på foredraget, og å oppleve dette.
Er det virkelig mulig?

- 3 -

*Sølvkula – kom inn gjennom sofaen -
Jeg greide ikke å gripe tak i den
der den danset i luften foran meg*

- Jeg skulle fortelle akkurat nøyaktig hvor det var i stuen min, at sølvkula kom inn. Det var fra syd. Rett inn gjennom den veggen, kom den, og rett inn der, gjennom ryggen på sofaen, der i Jacobiner-salongen min. Der fikk jeg liksom se den i øyenkroken, mens jeg satt i den venstre lenestolen der, og så på Kjell Storli, storskøyteløperen, som var med i et viktig, stort skøyteløp. Kjell hadde akkurat begynt på sitt løp, da - :

Helt plutselig kom det inn – en Sølvkule! Omtrent så stor som en stor plomme, var den, og den så akkurat ut som sølv.

En hjemmehjelp, som heter Inger, som kommer og hjelper meg, hadde bedt meg om å se på tv, for søskenbarnet hennes skulle gå et stort skøyteløp. Det var faktisk den store Kjell Storli. Jeg skulle ønske ham lykke til, og sitte og følge med, mens han løp.

"I all verden, hva er det der for noe"? - Jeg glemmer hele Kjell Storli, og følger i stedet med den der blanke kula, - her midt inne i stuen min! Først tenker jeg:

"Kulelyn"! - For *det* har jeg jo hørt om, - men jeg har aldri sett det for meg riktig: - Hva er nå et kulelyn?

Så gikk det opp for meg, at dette var en sølvblank kule - slett ikke noe lyn. Den danset og hoppet og spratt, rundt i rommet, her foran meg. Men den var aldri så lavt, som ned til gulvet. Noen ganger kom den nesten helt bort til der jeg satt i stolen min. Jeg strakte ut hånden min, og tenkte:

"Nå griper jeg deg, og tar deg".

Men! - Nei takk, sa'n! Den reagerte lynkjapt, og kom seg unna meg. Hver gang jeg strakte hånden ut, for å ta tak i den, - spratt den raskt unna, slik at jeg ikke kunne gripe den – enda jeg kan være veldig rask. Det var som om den sa:

"Ert, ert"!

"Hva i all verden er dette? - Den er så morsom. - Den vil jeg ha".

Den kom tilbake til meg igjen.

"Å, nå skal jeg lure deg, nå", tenkte jeg, - akkurat som om jeg trodde at dette her - denne sølvkula - tenkte - på et vis. En kan vel si, at en sølvkule kan ikke tenke. Men denne ble styrt! Det er jeg helt sikker på! - Hver gang den nærmet seg meg, og jeg ville gripe den og få fatt i den - fort, fort, fort, - så reagerte den nemlig enda fortere enn meg, og kom seg unna.

Nå snakker jeg til den:

"Hvem i all verden styrer deg? Noen må jo styre deg, siden du kan reagere, hver gang jeg prøver å få tak i deg".

Og – "Houit", sa'n - så var den ute av vinduet! - gjennom lenestolens rygg, og ut av dette store vinduet, her på vestsiden av stuen.

"Å! Nå går vinduet"! tenkte jeg forskrekket. Men nei da, vinduet var like helt. Det var ikke merke i det en gang, og ikke var det hull i lenestolens rygg; ikke i ryggen på Jakobinersofaen min heller; eller i veggen. Ikke et eneste merke var det noe sted!

"Hva i all verden var det der"? undret jeg. Det gikk så veldig fort.

Mens jeg satt og så på tingesten, kløp jeg meg selv i armen, og tenkte:

"Sover jeg? - Drømmer jeg, egentlig"? Men jeg var lys våken jeg. Da denne tingesten - denne runde kula - hadde dratt sin veg - tvers igjennom det lukkede svære vinduet, som ikke en gang er til å åpne - kikket jeg ut gjennom vinduet, men jeg så ingenting ute. – Jeg så den ikke, eller hvor den forsvant hen. Da først slår det meg:

"Å, nå glemte jeg å se på Kjell, som Inger hadde bedt meg om! Jeg skulle jo følge med Kjell Storli". Da jeg – min dagsbevissthet – kommer tilbake, kikker jeg på tv'n, - men nå er det for sent. Kjell Storli er ferdig med å gå.

"Å", beklager jeg - til Storli, - i tankene. "Jeg som skulle fulgt med deg, - for på en måte å hjelpe deg, liksom". Hm. Det var rart sagt. Det er slik jeg tenker - at jeg kan følge med på så mye - og at det hjelper. – Hva mener jeg med det? - Jeg mener at man kan påvirke på lang avstand; - sende positive tanker - og så vil det hjelpe et menneske - på forskjellig vis. Du – det mennesket, vil skjerpe seg. Det er sikkert bare tull. Det er bare slike tanker jeg kan ha. Nok om det.

Forbausende – at etter den kula som kom tvers gjennom veggen, og tvers gjennom sofaen min, fantes det ikke noe merke - ikke antydning! - ingenting! Jeg har sett nøye etter, flere ganger.

Når jeg etterpå fortalte om sølvkula til folk, sa "alle", at en slik sølvkule var det ikke første gang folk hadde sett; - for i Danmark var det en mann som sto på den ene siden av gaten. På den andre siden av gaten fikk han se en liten sølvkule, som hoppet opp og ned, - eller, beveget seg på nogenlunde samme måte, som denne gjorde, her i stuen min, høres det ut til.

Den danske mannen hadde tenkt:

"Jeg lurer på om du kan komme over til meg"? - Og det gjorde kula. Den kom over til ham.

Altså - *hvem* kommuniserte man med? En kule - en sølvkule kan man vel ikke kommunisere med - vanligvis. Altså må disse komme fra noe sted - og være styrt av noen - som vet hva du tenker. Det er min konklusjon.

Neste dag fikk jeg svar på hvordan noe kunne gå tvers gjennom vegger og glass, møbler og allting, - uten at det ble merke etter det. – I Schrødingers Katt, så jeg det. De forklarte at noe kunne gå gjennom, uten å lage merker. Det var en mandag.

Brit: - At tanker kan påvirke positivt, viste du, da din venn var på toget, og toget crashet rett inn i fjellveggen. Da hadde du jo drømt om det på forhånd, og i drømmen sa du til ham og kameratene hans, at de måtte gå bakover i toget, og det gjorde de! Dermed ble de reddet – av deg – av beskjeden du sendte ut, natten før! Det er helt utrolig!

Senere så du din venninne bli skremt av narkomane. Da var du i Florida, og ga hennes bror beskjed om å falle, der han var i døren ut fra Legevakten i Oslo. - Når han kom hjem, ville både søsteren og han bli drept, av de narkomane, hørte du en av de to narkomane si til søsteren. Dette tenker du til broren, og han faller om der han er, på ordre fra deg! Dermed fikk du reddet både hans, og søsterens liv, ser det ut til! Helt, helt utrolig!

GLASS - ROBOTENE OG ATLANTIS ' UNDERGANG

- Jeg kan vel ha vært omkring ti år, da jeg hadde en forferdelig drøm! Jeg drømte om glassroboter. Jeg så dem i værelser, i badeværelser. Disse glassrobotene - kom mot meg. - Jeg var **så redd!**

"Glass"! tenkte jeg. "Hva er dette for noe? – UH"!

Jeg var livredd! Jeg lå i sengen, og drømte at jeg var inne i stuen også, og at de kom mot meg, fra badet... - både der og på Atlantis – samtidig – drømte jeg.

"Det var disse glassrobotene som ble programmert til å utløse... - det som gjorde at vi ble utslettet –", fortalte drømmen meg.

Robotene var ikke mer enn 50 cm høye. De var av glass. De hadde ledd, og løftet armene og hendene - opp i luften, mens de gikk bortover. Fasongen på hodene, var som lyspærer uten lys i.

Jeg gledet meg til å gå ned i badet, - i drømmen. Det var så deilig der... Badet lå nede ved havet. Store fasaner og andre fugler, var avbildet på svære fliser på veggene. Det var også store fliser på gulvene, nede i baderommene.

Jeg gikk ned trappen, mot det store bade-anlegget. Lang, fin kjole bar jeg – gresk, nærmest. Jeg var fin på kontoret. Fint, tynt stoff hadde jeg opp over hodet, og det hang nydelig, nedover langs hodet, på begge sider. Slank som en gudinne, var jeg; - og krøller – blonde, vakre krøller, hadde jeg. Jeg var jålete. Jeg var klok og jålete, og følte at jeg hadde gjort en veldig bra jobb, på kontoret. Smalt ansikt hadde jeg.

Det var mange mennesker der i badet, vanligvis.

Den dagen kom jeg ikke ned til badet, en gang. Robotene var programmert til å drive med atomgreier... - til å utslette oss, - til å gjøre...

” *BOBLE , BOBLE , BOBLE* ”!
- *JEG ER LIVREDD !*

- Det **bobler**, og **bobler**, på Torggaten Bad! Jeg er **livredd!** Klassen vår fra skolen på Grorud; - vi er reist ned til et innendørs bad i Oslo, Torggaten Bad. Vi skal lære å svømme. Det er så fælt! - hver gang vi er her i badet, er jeg livredd! Det er fliser her, og det **bobler** mange steder! Jeg forbinder flisene og **boblingen** med robotene, og drømmen jeg hadde om disse *vesnene, disse robotene!*

Jeg var til og med redd, for å gå inn på et *hvilket som helst bad, eller toilett!* Når det **boblet**, hadde jeg følelsen av, at det var de *vesnene igjen!*

Jeg følte at de kom gående mot meg, inne i stuen om natten! - Jeg *må* gjennom stuen for å komme ut i gangen og til toilettet! Jeg våger nesten ikke å gå gjennom stuen. - Men enda værre er det - ute på badet, - for der sier det:

”**Boble, Boble, Boble!**”! hele tiden! Hver gang jeg tapper vann, og det må jeg jo: ”**Boble, Boble!**” - Jeg er så *redd – livredd!* Hver gang noen andre tapper vann... ”**Boble, boble, boble!**”, - da er jeg redd – livredd! – etter at jeg har hatt denne drømmen. Jeg synes jeg hører den samme **boble, boble**-lyden, - den lyden jeg forbinder med robotene jeg hadde opplevet i drømmen.

Det var så grusomt!

Jeg måtte tvinge meg, til å gå inn på badet, der vi bodde i leiligheten. Jeg forbandt disse robotene... Jeg så dem hvor de var. Jeg så ikke hendene deres. Det virket ikke som om skuldrene var leddet, bare som om albueleddet var det... ...Hvor det var flislagt...

” *Jeg kjenner deg godt jeg*
- *fra Atlantis* ”

”Hei! - Deg kjenner jeg igjen!”

”Jeg har aldri sett deg før”, er min reaksjon.

Det var foredragsholderen, som forskrekket meg ved å utbryte dette, da jeg traff ham i gangen utenfor foredragsrommet.

”Å, jo da, det har du! Bare vent, til jeg holder foredraget mitt om Atlantis. Da husker du meg igjen. Jeg kjenner deg godt jeg, fra Atlantis. Du var meget klok og vakker”.

Da Romerud sa dette, visste jeg plutselig, at jeg var advokat, kvinnelig advokat. Jeg husket at jeg hadde gått ned trapper...

Romerud snakket i foredraget sitt, om små roboter, som var laget av krystall, og som hadde å gjøre med at kontinentet forsvant i bølgene. Han sa robotene var programmert...

Det var bade-avdeling for menn, og avdeling for kvinner. Jeg hadde på meg en fotsid, nydelig kjole -

lette, fine gevanter. Jeg var akkurat ferdig med en lang sak, på kontoret, og jeg var fornøyd med det jeg hadde fått utført.

Der gled det bort under meg, alt sammen - "Buldre, buldre", og borte vekk var jeg! - og borte vekk med det livet ! Det jeg husker, er alt vannet. - Vi sank i havet!

Jeg la meg bakover med hodet, og sank i havet.

"*Nå går vi under*"! tenkte jeg.

Jeg hadde vært redd på forhånd, for jeg visste om det! Jeg visste at noen drev med de robotene - drev med noe som ikke var så bra! Robotene var programmert! De som ikke hadde godt i sinne, innpodet robotene:

"Du skal gjøre slik og slik". Jeg vet, at det var disse robotene, som hadde med undergangen av Atlantis å gjøre. Robotene var ikke mer enn 50 cm høye. Da de var av krystall, kunne du se rett gjennom dem. De hadde ledd, og armene gikk opp og ned. Fasongen på hodene, var som lypærer uten lys i.

Jeg gikk og gledet meg til å gå ned i badet. Det var mange forskjellige basseng, der det var så deilig... Badet lå nede ved havet. Store fasaner og andre fugler, var avbildet på svære fliser på veggene. Store fliser var det også på gulvene. Jeg var fin på kontoret, i den fotside kjolen min. Jeg hadde silkebånd over håret. Det hang fint nedover langs håret på begge sider. Slank som en gudinne var jeg. Jeg hadde krøller - blonde, vakre krøller, rundt mitt smale ansikt; - langt hår - ned forbi skuldrene. Jeg var jålete. Jeg var klok og jålete. Der jeg gikk, følte at jeg, hadde gjort en veldig bra jobb, på kontoret.

Som oftest, var det mange mennesker der i badet, men denne dagen... - kom jeg ikke helt ned til badet, en gang.

Robotene, som var programmert til å drive med de atomgreiene..! - Det var... - for å utslette oss!

Jeg hadde alltid tenkt på dem, som av glass. Jeg hadde ikke vært inne på ordet *krystall*. Du kunne se rett gjennom dem.

Brit: - Glass heter '*crystal*' på spansk, blandt annet, mens vi på norsk bruker ordet *krystall* om finere glass, som har bly i seg, *blykrystall*. Når man har bly i blandingen, som inneholder sand, før det hele blir smeltet, over sterk varme, blir glasset enda klarere og finere, samt at det blir sterkere, – ikke har så lett for å knuses. De hadde kanskje den gang funnet noe, kanskje bly, som de blandet inn i massen, da du kunne se rett gjennom disse robotene.

Romerud sa du ville huske ham igjen, så snart han holdt foredraget sitt om Atlantis.

Liv: - Det gjorde jeg ikke. Jeg husket ikke ham, fra det livet på Atlantis, men at han snakket om glassrobotene, som jeg jo hadde en slik skrekk for, fikk meg til å tenke, at han måtte vel ha rett.

- Glassrobotene var programmert til å gjøre dette. Var det meningen at land-området skulle gå ned i bølgene? Da ville jo de som hadde programmert robotene, også gå ned i dragsuget.

- Nei da, de bodde nok ikke på Atlantis. Det var et krigersk folk som gjorde dette, og de regnet nok med, at land-området ville gå ned. Jeg vet ikke hvor de dro – til indianerne kanskje. Stakkars indianerne, dit er det kommet mye ille.

- Det var nok så traumatisk, det som skjedde, da landområdet plutselig sank ned under deg, - og du gikk med, - ned i de frådende bølgene, at du har blokkert bort det meste, av det som skjedde i det vanlige livet, på land.

- Den gurgle-lyden fra badet, minnet meg på det fra Atlantis. Og jeg var livredd.

- Ah! – da var det vel sikkert lyden fra badet, - gurgle-lyden, da noen var ute på badet, der i leiligheten dere bodde i, mens du lå og sov, eller nesten sov, som var det som utløste drømmen, i ditt sinn. Slik var du plutselig tilbake på Atlantis, og hørte gurgle-lydene der, da vannet trengte inn i rommene i badet, og luften som var i rommene der, boblet opp, i kjempestore bobler rett rundt deg, da landområdet du var på, sank ned i havet, og du ble oppslukt av gurglende bølger!

Samtidig drømte du, at du også var i stuen der du bodde. Jeg ville tro dette var, slik at ikke drømmen skulle gjøre deg fullstendig skrekk-slagen, og nesten ta livet av deg da, og i fremtiden. Denne gang også, drømte du om to steder, på en gang, slik du har gjort flere ganger i ditt liv. Da kunne du tenke logisk, at det rett og slett ikke var roboter, der i stuen. Imidlertid så du også robotene rett der i stuen, i drømmen!

Naturligvis tenkte du logisk, at det rett og slett ikke var roboter i stuen der du bodde, - ikke på badet heller, eller på andre bad, eller på det store Torggaten Bad, men det hjalp vel ikke, i det hele tatt. I stedet for, at du bare kunne ha tenkt tilbake på drømmen, som noe som skjedde på Atlantis, bragte du

hele greia, - hele skrekken, ved alt som skjedde i Atlantis, hjem til stuen og badet der du bodde, ved å overlapp robotene på stuen, så vidt jeg kan se.

- Jeg var redd, helt til etter at jeg var blitt voksen, - helt til jeg hørte Romerud fortelle om Atlantis. - Da slapp redselen endelig! Denne forferdelige skrekken jeg hadde, hver gang jeg gikk inn på bad, eller toiletter, forsvant - til min store glede, - etter at jeg hadde hørt Romeruds foredrag om robotene, - der han fortalte hva de hadde gjort.

- Det var nok sikkert det, at det var blitt satt ord på disse tingene, - at dette om robotene var kommet opp i lyset, som gjorde, at din skrekk forsvant. Det viste seg jo også, at det var andre som husket, at de faktisk hadde opplevet det samme som du hadde. Da var det ikke lengre et nattlig personlig mareritt. Det var blitt realitet. Det hele var over! Det skjedde i fortiden!

Landområdet var gått ned, og robotene gikk vel ned, med landmassene. I hvert fall er det vel ikke sannsynlig å møte disse robotene i stuen, - når en er på veg til badet om natten. Et annet menneske, et fornuftig menneske, snakket om disse robotene, - tok det hele på alvor. Han ikke bare snakket om dem til deg, han holdt til og med foredrag for en mengde mennesker, om dette du hadde vært så livredd for. Det var sikkert en lettelse for deg. Endelig fikk det forferdelige marerittet realitet, personlighet, og *da* kunne du legge skrekken fra deg.

Nå har du jo hatt enda et hjerneslag, ditt sjette, men nå er det derfor kanskje åpnet opp nye veier i hjernen, så nå kanskje du også husker igjen Romerud fra Atlantis, som du ikke har husket tidligere

- Han kan vel ha vært advokat. Han kjente meg så godt, og kunne fortelle så mye om meg.

Jeg vet ikke hvorfor jeg var så redd, når jeg måtte gå inn på et bad eller toilett?

- Jeg tror sikkert det var boblingen, og assosiasjonen med fliser, og bad, som gjorde at du ble så redd. Det var sikkert boblelyder, i det Atlantis gikk ned rundt deg, og du med det, ned i bølgene.

- Tror du det, ja?

- Ja, det tror jeg. Jeg tenkte det, med en gang jeg hørte deg fortelle om det. Det boblet sikkert aldeles forferdelig rundt deg. Det store badet, hvor mange mennesker kom og badet, var jo like ved deg, da det skjedde - og da vannet fra havet trengte inn i bade-rommene, presset det luften ut, og luften kom sikkert ut som svære bobler, som laget aldeles forferdelige boblelyder, - som du hørte.

Resultatet var, at denne drømmen faktisk nesten skremte livet av deg, fra da av. Du kunne faktisk fått hjertestopp, av bare skrekk, - om du trodde du var helt alene, i en av gangene i Torggaten Bad, for eksempel... - Plutselig hører du gurglelyder - fra rundt hjørnet. - Du som til og med ble født med hjertefeil. Jeg har også med min skoleklasse, vært i Torggaten Bad, og jeg syntes også det var skikkelig skummelt, å være der nede, i gangene - under jorda - til og med... - og bare tanken, nå... kan jeg se for meg, hvordan du ventet å få se de skremmende robotene, komme gående, vaggende, rundt hvert hjørne, der nede i badet. De hvite flisene på alle vegger, gjorde at det ble et forferdelig ekko der, og alle gurglelyder ble naturligvis forsterket av ekkoet, - til du vel syntes det hørtes ut som torden, i dine ører, - og du ventet vel, at hvert øyeblikk vannet skulle komme fossende, og du skulle gjenoppleve det forferdelige, å bli oppslukt av de gurglende bølgene, der i Torggaten Bad.

Du visste også, at det var robotene som var programmert til å gjøre noe ille, - og nå hadde det ille skjedd, dermed kombinerte du, og trakk den konklusjonen, at det var robotene som var skyld i, at landet, og du, gikk ned i bølgene. Du hadde nok sett slike roboter tidligere, kanskje nede i badet, hvor det var fliser, siden du tenker på roboter, i kombinasjon med fliser og bad.

På skolen den gang, hørte man slett ikke om landområder som hadde sunket ned i havet, og statuer og bygninger på havets bunn, som nå fiskene svømmer rundt i, og mellom. Hadde du hørt om dette, ville du sikkert kombinert det med drømmene dine, i logiske tanker, som ville tatt brodden av dine forferdelige opplevelser.

Da du var liten, stakk du en diger spiker inn i øret. Den brukte du, til å stikke hull på trommehinnen, for å få slutt på den stadige øreverken du hadde. Jeg kan tenke meg, at det her var underbevisstheten din, som kom inn, og at du faktisk gjorde dette, ikke bare for å bli kvitt øreverken, for den kunne jo en lege ha fikset, med medisiner; - men mye mer, fordi du ikke ønsket å være i den posisjon igjen, at du ville være i vann. For var du i vann, kunne det forferdelige skje deg igjen. Når du hadde hull i trommehinnen, kunne du ikke være i vann. Imidlertid var det bestemt, at alle barn i Norge skulle lære å svømme, så dermed var du og klassen din, der i Torggaten Bad, allikevel. Du *måtte* være der! Bare det, var sikkert traumatisk.

Andre mennesker, som har hatt forferdelige mareritt, - gjerne om og om igjen, de samme marerittene, - er også blitt hjulpet; - og for en i England, viste det seg, - at hun hadde hatt en

inkarnasjon som Kathar, i Frankrike, og at hun hadde opplevet noe forferdelig, i den inkarnasjonen. Det var dette hun bragte frem igjen, gjennom marerittet, som hun hadde, hver natt. Hun skrek, så hun forstyrret hele nabolaget. Hun fortalte sitt mareritt, til en psykiater. Han undersøkte i rullene, som nøye var blitt skrevet, over alt det forferdelige som var blitt gjort, mot den religiøse gruppen Katharene. Der fant han navnet hun husket hun hadde hatt, i det livet. Med en gang hun hadde fått fortalt om sitt mareritt til ham, husket hun mere fra den inkarnasjonen. – Det veldig spesielle er, at etter at hun første gang hadde fått fortalt det til psykiateren, var det helt slutt på de natlige marerittene. Nå var det litt ekstra spesielt her og, for psykiateren fant, at han hadde vært prest, og vært hennes kjæreste, da de begge var Katharer. Derfor tok han henne alvorlig, - noe en hvilken som helst annen person kanskje ikke ville gjort.

Liv: - En nydelig, ung pike fra Bohuslän i Sverige, som kom på besøk til mitt hus, sammen med en av mine sønner, utbrøt med en gang hun kom inn av døren, og fikk se meg:

”Å, jeg kjenner deg jo fra Atlantis”. Hun var den tredje person, som har sagt at de gjenkjente meg fra Atlantis.

Legene var kommet veldig langt. Denne unge piken var blitt fryktelig skadet, i stridighetene mellom de kjempende fraksjoner, der på Atlantis. Hun hadde overlevet katastrofen. Noen overlevet, da jeg gikk under. Hun var blitt reddet. Legene maktet å reparere henne. Hun ble like fin, fortalte hun. De hadde lagt henne i en glasskiste, omtrent som i en kuvøse av glass, slik at det ikke skulle gå bakterier i sårene. Legene reparerte henne bit for bit, der hun var blitt skadet. De hadde flyttet kjøttstykker fra låret hennes, opp til ansiktet, og de kikket stadig ned på henne.

Svein Romerud, som kjente meg igjen, fra Atlantis, drev teppeforretning i Oslo

Svein Romerud, hvor er du? Jeg har forsøkt å få tak i deg! Er det skjedd noe med deg?

Snurrebass som en UFO

- Jeg er liten pike. Jeg kan vel være en fire år. Jeg har fått en stor, flott snurrebass. Den er høy, - og den er rar. Det ser ut som om det er vinduer rundt kanten liksom, - noen hull.

På gulvet i stuen sitter jeg og leker med dette rare. Jeg er ikke så veldig glad i leker da, i forhold til andre barn. Men denne sitter jeg og studerer veldig. Det med å fly, har jeg vel ikke en gang hørt om noen gang, men jeg tuller og tøyser, og så tenker jeg som så:

”Jeg kan gå inn i denne her, jeg, dere! Og så kan jeg kjøre fort, fort, fort, - og så blir jeg borte!” - men nå tenker jeg:

”Du tuller fælt, du Bittemor. Du kan ikke gå inn i den der, og fly. Det kan du ikke! - Og hvis du sier det til de voksne, så vil de bare si:

”Du tuller”. - Og det vil jo ikke være noe koselig”.

Allikevel fantaserte jeg mye over den snurrebassen. Selv om jeg ikke lekte, var den morsom. Den så ut som om den kunne plutselig løfte seg, og bli borte.

Mange ganger senere har jeg tenkt:

”Hvorfor i all verden var du så tullete bestandig”? Jeg sa jo mye rart, og ungene lo av meg, da vi flyttet til et nytt sted. Det slo meg da:

”Det var bra jeg ikke sa noe så dumt da - som å fortelle om mine tanker om snurrebassen”.

Men nå som jeg er blitt voksen, og har sett alle de UFO'ene som jeg har sett, - faktisk er det pr. i dag blitt 18, som jeg er helt sikker på, - samt en hel hærskare, som også sannsynligvis var UFO'er; - har jeg studert på dette:

”Hvorfor ble denne snurrebassen funnet opp? Hvor kommer idèen fra? og hvor gammel er den”? Jeg reflekterte over vinduene i snurrebassen. De var ikke helt på riktig sted. De skulle vært litt lengre ned, - midt på, mente jeg.

Brit: - Ja, spørsmålet er jo ganske sikkert: Var det bare en vill idè du hadde – å gå inn i den, og å fly bort i den, eller er en slik snurrebass egentlig laget som kopi av en UFO?

Først nå i 2001 kom du tydeligvis på det med den runde UFOen som du gikk ut til, - ute på jordet, da du var liten; - for da ringte du meg, mens jeg var i Spania, og fortalte det. Da spurte jeg deg om når du hadde fått snurrebassen, og du svarte du hadde fått snurrebassen etter at du hadde vært i det merkelige, runde huset som sto ute på jordet. Det var vel derfor du tenkte at du kunne gå inn i snurrebassen og fly av gårde.

Liv Jane: - Ja, det var det naturligvis.

- Nå i september samme år, husket du ikke lengre at du hadde gått ut til den UFOen. Det var bra du tidligere hadde ringt meg, og fortalt det.

- Ja, jeg har hatt flere slag.

- Jo, men det kan være at du igjen hadde lagt et glemselens slør over det; - at det var blokkert bort, som det ser ut til at det har vært i alle disse årene. De i UFOen hadde vel kanskje hypnotisert deg, eller noe, da du var der - til å glemme det hele, inntil det passet - at du tok det frem. Å ”glemme” det hele, ser ut til å være det vanlige, når folk er blitt tatt opp i UFO, så vidt jeg har lest fra andre tilfeller.

JEG FÅR PANIKK OG LØPER FOR LIVET

- Jeg var i Oslo, i Storgaten. Jeg gikk akkurat forbi kinoen der. Plutselig føler jeg, at min tidligere forlovede Werner, er på den andre siden av gaten. Jeg snur hodet, og ser over til den andre siden, - der er han!

Panikk fikk jeg! - og satte av gårde. – Jeg løp og løp og løp - for livet!

Etter en stund stoppet jeg opp, og spurte meg selv:

”Hvorfor i all verden løp du så fælt”?

- Kjente du ham kanskje fra en annen inkarnasjon, der han ikke var noe snill?

- Han var forferdelig lik en prest jeg har bilde av her, en som er i familien, fra Sverige.

”Men i all verden”, tenkte jeg, da jeg la merke til dette. Han var så lik, at jeg virkelig undret meg over det.

- Kom han løpende etter deg?

- Nei da, han så meg ikke.

- Var dette etter at alt det vonde hadde skjedd, - og med telegrammet som din stefar sendte til ham, og alt sammen?

- Ja, det var det.

- Inne i deg ønsket du tydeligvis ikke egentlig å komme sammen med ham igjen, da. Du skrev brev til ham, om alt sammen?

- Jeg forsøkte å ringe, flere ganger, men om jeg skrev – husker ikke - tror nesten ikke at jeg skrev. Jeg var redd moren og faren hans skulle få tak i det.

- Hadde det gjort noe da?

- Jeg var vel ikke så begeistret for dem. Det var synd å holde hverandre i hånden. De var Pinsevenner. Werner og jeg holdt hverandre i hånden. Vi fikk kjeft hele vegen hjem, fra et Pinsevennmøte.

Søndag, 25\8\02:

LIV JANE ringer til Brit: - Vil du gjøre meg en tjeneste: Ringe til Werner for meg?

Brit: - Ja vel.

- Si at vi holder på med bok, og si vi gjerne vil ha med noen ting, som han har vært med på. Spør om han husker mere om de tingene vi har tenkt å ha med i boka. Be ham ringe meg også. Hans kone er så sjalu, tror jeg, så jeg har ikke lyst til å ringe dit.

Brit - ringer Werner, som vi kaller ham i boka, samme dag. Werners kone tar først telefonen. Jeg sier hvem jeg er, og hva det gjelder, og hun gir telefonen over til sin mann. Jeg forteller Werner, at vi

holder på med bok, og spør om han husker noe mere om de merkelige tingene. Jeg snakker om gravfølget som Liv Jane og han så, som gikk ned Granerudvegen og inn på kirkegården, - da alle som var med i følget, hadde lange kjoler, og klær fra en annen tid.

"Ja visst", svarer Werner.

Jeg spør så, om da en arbeidskamerat av ham, og han selv, som også jobbet i Telegrafverket, traff en som var død, som kjørte liten lastebil for Telegrafverket, - og de to snakket med ham.

"Ja visst. Jeg husker ikke det så godt. Tore husker det nok bedre", svarer Werner.

"Ja vel, Tore - husker kanskje mere om det. Hva heter Tore til etternavn"?

"Husker ikke".

"Kanskje du husker det senere. Hvis det er greitt, så ringer jeg igjen om en uke, da"?

"Ja, vel".

"Liv Jane ba, om du ville være snill å ringe henne tilbake".

"Gjorde hun det"?

Jeg ringer til Liv Jane og forteller om telefonsamtalen jeg har hatt med Werner.

Liv Jane: - Jeg ville du skulle få høre det, rett fra Werner.

Brit: - Aha, det var det du ville! OK, nå har jeg hørt det, - eller - fått det bekreftet, - i og med det han svarte. Da er det jo heller ikke noen vits i å ringe ham igjen. Kona hans synes sikkert ikke det er noe særlig.

(Vi kaller stedet der de to så gravfølget 'Granerud-vegen', ved 'Granerud kirke').

Første gang i Skottland:

Endelig til Skottland - "HJEMME igjen"!

- Min mann Jan og jeg, dro så endelig av gårde til Skottland i 1979.

"Nå er jeg hjemme", sa jeg til min mann, da vi kom på grensen opp til Skottland, i bilen vår.

"Nå reiser jeg hjemmefra", sa jeg, da vi forlot den skotske grensen.

Det aller første som skjedde, da vi kom til Skottland...

Før vi dro, sa jeg:

"Når vi kommer fra Edinburgh, nedover mot Perth, er det akkurat som når en kjører fra Sollihøgda, nedover mot Sandvika". Jeg sa også:

"I Perth er det en bro med flere buer".

"Du kan da ikke vite det! Du har jo ikke vært der", protesterte min mann.

Da vi så endelig, virkelig kjører fra Edinburgh, nedover mot Perth, sier min mann:

"Husker du Liv Jane, hva du sa, om at det så ut akkurat som når man kjører fra Sollihøgda, nedover mot Sandvika? **Her ser det akkurat slik ut"!**

"Ja", svarer jeg.

Brit: - Det var det første du kjente igjen?

Liv Jane: - *Han* kjente igjen! Jeg så jo at det var slik, jeg òg, naturligvis. Det andre jeg kjente igjen, det var broen med alle buene, oppe ved Perth. Vi stoppet, og gikk langsmed bredden på elven der broen går over. Vi stoppet for å få litt mat, men alt vi fikk, var makaronistuing.

(Se foto av broen med de mange buer, i Perth.)

Vi reiste til et sted som het Comrie.?? Like før vi kommer til en sving, sier jeg til min mann:

"Når vi kommer rundt den svingen, får vi se tre helt like varder. De er fra den siste krig her i Skottland".

"Det kan ikke du vite. Her har du aldri vært", protesterer min mann.

I det vi kommer rundt svingen, får han se de tre vardene. Han ble så paff! Allikevel tok han opp kameraet og tok bilde av dem. Vardene var helt like, på hver sin *hilltop* (haug). *They were on top of*

the hills (de var på toppen av hver sin ås). De haugene kunne vært laget en gang i tiden, for de så veldig like ut.

Jeg ble så paff selv! Det hadde liksom kommet så naturlig: - ”Når vi kommer rundt den svingen...”, - så er det slik. Da jeg virkelig kom rundt svingen, og så vardene, som jeg akkurat hadde fortalt om, da følte jeg det sterkt, og tenkte:

”*AHA! - I remember these things! I have seen them before, and they are still there!* (Jeg husker disse tingene. Jeg har sett dem før, og de er fremdeles der)”!

Jeg tenkte mye på engelsk hele tiden. Når jeg gikk i butikker, snakket jeg helt naturlig engelsk, - eller rettere sagt skotsk. Det var så naturlig. For meg var det mye lettere å forstå skottene, enn det var å forstå engelskmennene.

Brit: - Her, nå mens vi snakker om dette, er det tydelig også mere naturlig for deg, å si ting på engelsk, enn på norsk.

Liv Jane: - Neste gang jeg var i Skottland, fortalte en dame på en pub\restaurant der meg, at det var helt riktig, det jeg hadde sagt om de tre vardene. De var fra den siste krigen i Skottland. Alle vardene hadde en høy stav som sto opp i midten.

- Å, det var smart! Det var sikkert som en flaggstang. Da heiste de sikkert opp flagg når det var fare på ferde. Den gang var det sikkert spesielle andre flagg de brukte, ikke bare gult, rødt og grønt, som brukes nå til dags.

- Fra Perth kjørte vi sydover 7 km.

”Nå har vi kjørt de syv kilometrene, og hvor er kirken”? spør min mann aggressivt.

”Rett rundt svingen der, - ligger kirken på venstre hånd. Den som heter Fortvoit Parish Church”, svarer jeg. - Og der ligger kirken! Akkurat som jeg husket den! – rett rundt svingen!

Jeg ville *fly* inn på kirkegården med en gang!

”Nei, Liv Jane, vi reiser først ned til Dunning, hvor vi har bestilt, og skal bo. Vi spiser der og så kjører vi tilbake etterpå”, insisterer min mann.

Det var helt **forferdelig**, at jeg ikke fikk gå inn på kirkegården, med en gang!

- Nå som dere var kommet så langt, visste nok din mann innvendig, at dere ville finne enda flere bevis for at det du hadde sagt hjemme, stemte, men han orket sikkert ikke å få disse bevisene slik rett opp i ansiktet, så han ønsket sikkert litt ekstra tid, noe han ville få, ved at dere reiste ned dit dere skulle bo. Det å spise, ville også trekke tiden ut litt lengre, før det kom enda flere bevis.

- Jeg **visste** jo, at jeg var på riktig sted. Allikevel sto det slett ikke ’Fortvoyte’ på skiltene! Det sto ’Fortwieth’ på skiltene. Det het Fortvoyte, der vi bodde, hadde jeg drømt.

Vi stoppet innom en pub\restaurant mens vi var i Fortwieth. Inne i puben kom vi i snakk med en lærerinne, og jeg sa til henne:

”People call it Fortwieth, but the name was Fortvoyt, while I lived near here. I lived on the Mitchell Farm, about 1756, until I got married, and moved away (Folk kaller det Fortwieth, men navnet var Fortvoit, mens jeg bodde i nærheten her. Jeg bodde på Mitchell gården, omkring 1756, inntil jeg giftet meg, og flyttet bort)”.

Læreren syntes dette var så interessant, at hun sa hun ville undersøke om det, og sende til meg det hun fant. Hun mente jeg hadde rett, selv om vi ikke hadde snakket med noen som kunne huske, at den lille byen hadde hatt et annet navn tidligere.

Læreren gikk til museet på stedet, etter at vi var dradd derfra, og sendte meg foto av et skilt, hvor det ganske riktig sto: ”Fortvoit.” Fotoet fikk jeg da vi var kommet hjem til Norge.

(NB ta m foto av dette!!!! Museet har hun foto av, og foto av puben.)

Å SPILLE PÅ

- Jeg drømte, at jeg var liten pike. Jeg bodde med familien min i et hus, ved en bekk - en liten elv, i Skottland. Vi barna hadde hver vår sekkepipe, og vi hadde hvert vårt forskjellig-farget skotsk-rutet bånd på dem. Jeg hadde grønn-rutet bånd på min. Min bror hadde blårutet, og min søster rødrutet. Vi fikk ikke lov å spille på dem allikevel.

”Hva i all verden skal vi ha sekkepiper for, hvis vi ikke får lov å spille på dem”? lurte jeg irritert på. Mor hadde gjemt dem i en skuff. På skuffen var det lås, til og med.

Jeg var litt uskikkelig da, som liten pike, så når mamma var trygt ute av døren, og jeg var sikker på at hun ikke ville komme tilbake på en god stund, lirket jeg opp skuffen som mamma hadde låst, og jeg spilte på sekkepipen min allikevel, jeg.

Jeg hadde jo erindret så mye fra liv jeg hadde levet i Skottland, og her kom det enda mer. Jeg fant ut, at nå **måtte** jeg bare reise til Skottland, for dette **ville** jeg finne ut av!

GLASS-ROBOTENE OG ATLANTIS' UNDERGANG

- Jeg kan vel ha vært omkring ti år, da jeg hadde en forferdelig drøm! Jeg drømte om glassroboter. Jeg så dem i værelser, i badeværelser. Disse glassrobotene... - kom mot meg. - Jeg var **så redd!**...

”Glass”! tenkte jeg. ”Hva er dette for noe? UH”!

Jeg var livredd! Jeg lå i sengen, og drømte at jeg var inne i stuen, også, og at de kom mot meg, fra badet... både der og på Atlantis – samtidig – drømte jeg.

Det var disse glassrobotene som ble programmert til å utløse... - det som gjorde at vi ble utslettet, fortalte drømmen meg.

Robotene var ikke mer enn 50 cm høye. De var av glass. De hadde ledd, og løftet armene og hendene - opp i luften, mens de gikk bortover. Fasongen på hodene var som lyspærer uten lys i.

Jeg gledet meg til å gå ned i badet, - i drømmen. Det var så deilig der... Badet lå nede ved havet. Store fasaner og andre fugler, var avbildet på svære fliser på veggene og gulvene nede i baderommene.

Jeg gikk ned trappen, mot det store bade-anlegget. Lang, fin kjole bar jeg – gresk, nærmest. Jeg var fin på kontoret. Fint, tynt stoff hadde jeg opp over hodet, og det hang nydelig, nedover langs hodet, på begge sider. Slank som en gudinne, var jeg; - og krøller – blonde, vakre krøller hadde jeg. Jeg var jålete. Jeg var klok og jålete, og følte at jeg hadde gjort en veldig bra jobb på kontoret. Smalt ansikt hadde jeg.

Det var mange mennesker der i badet, vanligvis.

Den dagen kom jeg ikke ned til badet en gang. Robotene var programmert til å drive med atomgreier... - til å utslette oss, - til å gjøre...

(Se tegning, som Liv Jane har laget av en slik robot, som hun så i drømmen.)

HELIKOPTER ELLER UFO ?

- En annen gang så jeg noe jeg trodde var et helikopter. Imidlertid syntes jeg det var merkelig. I forbindelse med skilsmisse, bodde jeg hos mine sønner en tid, på Furutangen ved Furumo ved Oslo. Jeg har vært hos kiropraktor, og kommer hjem med bussen. Mens jeg går hjemover fra bussholdeplassen, får jeg se et helikopter stå over den høyeste leiegården på Furutangen.

”Så rart at det helikopteret står der oppe? Hva gjør det der oppe, rett oppe over taket på det huset”? Det sto der så lenge. Det bråkte forferdelig, og lys blinket i mange farger fra det. Jeg har aldri sett et helikopter stå slik, men alle trodde sikkert det var et helikopter.

”Hva gjør du der. Hva er det med deg?” tenkte jeg opp til det.

”Du behøver da ikke stå her og se på et helikopter!” sa jeg til slutt til meg selv, og gikk.

”Kanskje det slett ikke var noe helikopter. Kanskje det bare oppførte seg slik”, tenkte jeg senere.

På et Discovery-program fra Skottland, så jeg en dame som fortalte at i 1956 hadde hun hørt noe forferdelig bråk utenfor huset deres. Det hørtes ut som et kjempebål som ble slukket – ”huij!” – voldsomt sterkt. Den skotske damen fô ut, fortalte hun. Hun var redd for barna sine, som var utenfor.

Oppe på et av uthusene hennes sto en landet UFO. UFO’en hadde glasskuppel på toppen, og nedenfor kuppelen var resten av farkosten sølvligende. Den skotske damen så en kvinne - som satt inne i denne UFO’en - oppe på en trone, slik det beskrives i Bibelen. Det satt et menneske på en trone. ????? ta m fra bibelens beskrivelse..... ???Yes!

Det var en vakker kvinne, sa den skotske damen. Kvinnen var kledd i lyseblått – helt opp til halsen. Det var en dress, som var lyseblå. Håret var nydelig, men hun så sørgmodig ut, sa den skotske damen. Kvinnen i UFO’en så ut som om hun var så ulykkelig over allting, at de øynene hadde damen aldri glemt.

Plutselig sier det: ”Swisch”! og damen ser ikke UFO’en, lengre.

”Hvor ble det av den, så dere det”? spør hun barna sine.

”Ja, der er den nå, mamma”! Barna peker opp i luften, og ganske riktig, der står den. Plutselig farer den rett opp, i en forferdelig fart! og blir borte på null ”time”!

Den skotske kvinnen hadde naturligvis aldri glemt dette.

Det viser seg altså, at vi ser det samme – observerer de samme gjenstandene, mange steder på kloden.

(Se tegning av Liv Jane, av det hun så den dagen. Tekst: ”Rotor, som går rundt på siden. Bråker som helikopter. Sto over hustaket. Blinker og bråker værre. Slags UFO!”)

EN BRÅKETE UFO

- Senere har jeg fått bekreftet, av flere andre mennesker, om en spesiell UFO som bråkte. En ung pike, som var her hos meg, og søsteren hennes, som bor i tettstedet Gran, også på Hadeland, hadde trodd at det var et helikopter, der over hustakene på Gran, inntil de fikk se, at det svingte rundt hushjørnene. Det er ganske tett bebygget, der de bor, så noe helikopter ville nok ikke greid en slik manøvrering mellom de tette husene der.

Mens jeg sto og så på de syv UFO’ene, kom det noe, som jeg trodde var et helikopter.

”Aha, det helikopteret er blitt sendt opp fra forsvaret, på grunn av alle UFO’ene”, tenkte jeg. De hadde sikkert fått beskjed om å fly opp og se etter. Det sto rett over huset mitt her. Det bråkte som et helikopter, og det blinket som et helikopter. Men det eneste... - var måten det forsvant på. Den syntes jeg var litt merkelig. Men helikoptre kan jo gjøre så mye rart, reflekterte jeg, og tenkte ikke noe mer over det, inntil den unge piken som var her, fortalte at også hun og hennes søster hadde sette dette merkelige ”helikopteret”. De hadde begge to tegnet det de hadde sett svinge mellom husene der de bor. Farkosten de begge hadde tegnet, var rund, med en masse lys på. og som kjent er jo ikke helikoptere runde.

Det er da det eneste som bråkte akkurat som et helikopter, av alle disse UFO’ene, den dagen. Hvis ikke det var et helikopter som sto over hustaket mitt, den 12. oktober, så var det altså en UFO.

Hver eneste kveld på den tiden, så vi ting som var merkelige. UFO’er som går i forskjellige baner over distriktet her, og ofte lavt nede i terrenget.

Nabodamen, som jeg hadde ringt til, med en gang jeg opplevet å se alt det der den 12 oktober 1997, hadde gått utenfor også, og hadde også stått ute og sett alt sammen, i 1 og ½ time. Hun hadde også sett den UFO’en som sto over hagegjerdet mitt, ved siden av bjerketreet, nesten helt inntil huset mitt. Og hun så den gå opp i skyene, så dette har jeg altså vitne på. Hun visste hva hun hadde sett, sa hun, så det

var greit. Selv om mannen som sto ved siden av henne, ikke turte å innrømme hva han så. Hvorfor folk reagerer slik, det vet jeg ikke.

HELBREDELSE VED BØNN

- Når vi ber til Ham - så får vi virkelig hjelp! Det har jeg sett gang på gang!

Mange har sagt til meg gjennom livet:

"Hvordan kan du tro på Gud? Hvordan kan du tro på helbredelse ved bønn? Vi ser ingenting. Når vi ber - så skjer det ikke. Ingen blir friske fordi om vi ber om det. Det vi ber om, skjer ikke".

Til og med en lege, som er kristen, fortalte meg, at han og hans kone ikke trodde på bønn lengre. En prest har skrevet i sin bok, at han ikke tror på helbredelse ved bønn.

Da spør jeg:

"Hvordan i all verden kan de være prester, predikanter, og misjonærer, og forkynne Guds budskap til folk over hele jorden, - når de ikke tror på at Gud hører dine bønner og hjelper deg"? De må tro på det essensielle i Bibelen, nemlig:

'Kjærlighetsbudskapet': "Du skal elske din neste som deg selv". Hvem er din neste? Det er alt Gud har skapt: Alle levende vesener, ned til de minste, plantene, jorden, himmelrommet, stjernene, planetene, alt. Gud sier, at du kan be til Ham, der mennesker må gi tapt, og at du kan helbrede ved bønn, hvis du tror.

(sjekk i Bibelen hvordan ordlyden er???)

"Der mennesket må gi tapt, der kan jeg gjøre allting nytt, hvis dere ber til meg, og tror på meg".

Jeg, som er ... - som det står i en salme:

"Å, salig stund uten like". "Se, jeg er ringest blandt ringe"...

Jeg - som har en helt spesiell tro, på kristendom, og har min egen mening, - jeg kan ikke påstå, at alt jeg mener er korrekt, eller riktig. Allikevel, vet jeg i hvert fall en ting:

Når jeg ber til Gud om helbredelse for noen - og det skjer - at folk blir friske - er det for meg, en sånn stor gave. Det er også en voldsom tillit, - føler jeg - fra Gud. Jeg vet ikke om det er det. I alle fall er jeg sikker på, at det han sier er sant: Der mennesker kommer til kort, der kan vi bare be til Gud, ??????og stole på det han har sagt, at sånn er det – at han vil gjøre allting nytt. Jeg har fått bevis for dette. Og disse bevisene har andre mennesker sett.

"For intet får dere det av meg, ved bønn",???? sier Jesus. "Og for intet skal dere gi det videre". Det synes jeg er veldig, veldig viktig. Jeg synes det er kjempestort at det skjer - gang på gang. Det kan være dyr, det kan være mennesker. - Og det skjer momentant! Det har vært svulster, som jeg bare har holdt over, mens jeg har bedt Jesus fjerne dem. De er forsvunnet.

Det er ikke alle som blir bra, sier Gud, for disse?????.. finn i Bibelen.

HUN SÅ OG HØRTE FLYKATASTROFEN - ET HALVT ÅR FØR

- Jeg kunne, som ung tretten års pike – vi var på speiderleir – se både forover og bakover i tid, for andre. Egentlig forsto jeg ikke selv, hva det var. Jeg så veldig sant, for en del av mine venninner. Speiderleiren vår var på Filtvet i Hurum, sydvest for Oslo. Da hadde jeg mye av dette. Jeg kunne plutselig se hva besteforeldre til en av pikene, holdt på med, for eksempel. Men jeg ble etter hvert ikke så glad for å gjøre dette, for det føltes ikke så hyggelig, å se hva andre mennesker gjorde, helt privat. Jeg kunne gå steder i tankene, - plutselig være et annet sted. Det forvirret meg.

Mens vi var der på speiderleiren, så jeg et fly, og hørte flyet. Det var et propellfly. Jeg så det for meg, mens jeg satt der, bortunder et høyt fjell. Jeg så den store katastrofen. Jeg hørte katastrofen. Men det var jo ingenting der. Jeg tenkte:

”Dette kan jeg ikke si, for da bare ler de av meg, for jeg er jo en raring, og noen raring vil jeg ikke være”. En vil jo ikke være en raring.

Ut på vinteren som fulgte etter denne sommeren, var jeg på Vesthaug. Plutselig fikk vi høre på radioen om det flyet.

”Det lever en gutt!” utbryter jeg. ”Det lever en gutt i halen!” Jeg sa det mange ganger. Ingen trodde det var noen overlevende, sa de på radioen.

”Jo, det er en gutt. Han sitter i halen på flyet”. Jeg sa til de hjemme:

”Dere må ringe, og si fra om dette!” for de hadde telefon. Det var ingen som hørte på meg, og gjorde som jeg sa.

Men de fant ham! Isak Allan, het han, mener jeg. Han satt i flyets hale. Han hadde gått inn på wc, og mens han var der, - inne på toilettet, styrtet flyet, - så der ble han. Han var den eneste som overlevde, av alle som var i flyet. Det var tredivet jødiske barn som var med flyet. Rett etter krigen var det. De skulle få et ferieopphold i Norge, noe de sårt trengte.

Brit: - Hvor var det flyet falt ned, da?

LIV JANE: - I Filtvet på Hurum.

- Å, det falt ned rett der hvor dere var på speiderleir?

- Ja! – det gjorde det! Ikke mens jeg var der. - Jeg så og hørte det styrte på sommeren jeg, og det skjedde akkurat som jeg hadde sett, om vinteren, i januar. Jeg kan ikke si, at det var den store, høye fjellveggen akkurat der vi var, men jeg hørte det der. For meg hørtes, - og virket det, som om det var akkurat der vi var.

Jeg forstår det jo ikke. Dette er akkurat som den gang jeg visste at min venninne Eva, kom til å brenne inne. Jeg forsøkte jo å få forhindre det, så langt jeg våget, men jeg vant ikke frem den gang.

Jeg har sett og hørt en masse, som advarsler om ting som kom til å skje. Mange av advarslene har jeg fortalt videre til de personene det ville gjelde. Jeg ville forsøke å forhindre det ille fra å skje, ved å få dem til å gjøre noe annet, enn det de hadde planlagt å gjøre. Noen mennesker har hørt på det, og har latt være å reise dit og dit, for eksempel.

Det har hjulpet noe enormt, for en masse mennesker, at jeg har sett ting, ofte lenge før tiden.

Jeg så til og med på forhånd, før vi giftet oss - at også mitt siste ekteskap ville gå i oppløsning - når det ville skje - og hva som ville skje, på det stedet jeg bodde.

Brit: - Her er jeg i Spania i 2001, og spiser salat i en kafè, sammen med en norsk sykepleier-venninne, Eli Dybdahl. Jeg forteller om deg, og at du så og hørte flyet med de jødiske barna, som senere falt ned der på Hurum, og at du sa fra om, at det var en liten gutt, som var i live, i halen i flyet.

”Det er utrolig!” utbryter min venninne. I går var jeg sammen med en norsk dame her, som fortalte, at hun var på tuberkulose-sanatorium, da hun var barn, og dit kom den lille jødiske gutten, som var den eneste som overlevde flyulykken der på Hurum. Hun sa, at han hadde vært så hyggelig”.

”Han var blitt lagt inn der på sanatoriet?”

”Ja, og han het Isaac Allal.

”Da var det dit de skulle, alle sammen da, kanskje. Da hadde de vel tuberkulose, alle sammen, barna om bord. Jeg mener å huske, at det var det som var så spesielt trist med dem, at alle disse barna var syke, og nå skulle de få komme til Norge, for å bli bra, - og så skjedde dette med dem, før de en gang var kommet frem til sykehuset. Alle syntes det var aldeles forferdelig, husker jeg.

Alt det forferdelig grusomme som Hitler hadde fått til, at var skjedd med så fryktelig mange mennesker, og spesielt utryddelsestaktikken Hitler hadde brukt mot jødene fra mange land, under krigen, var jo blitt kjent da, en tid etter at krigen var slutt. Nå var det da noe bra, som skulle skje for jødene – noen små jødiske barn, som til og med var foreldreløse, hvis ikke jeg husker feil, skulle få det bedre, - og så skjedde denne katastrofen med dem, og også med flypersonalet ombord, naturligvis. Det var virkelig tragisk.

Jeg fikk nummeret til denne damen, av Eli, og snakket med henne i telefonen. Isaac hadde vært en 11 – 12 år, omtrent. Tuberkulosesanatoriet Isaac og hun hadde vært på, lå i Råde. Legen het Dr. Foss. Damen fortalte også, at en venn senere hadde kjørt henne dit flyet hadde crashet. Vennen tok med seg en liten bit av flyet. Så vidt jeg forstår, var visstnok ikke Isaac blitt skadet da flyet crashet, men hadde kommet direkte over til sanatoriet. Imidlertid må det ha vært en svært traumatisk opplevelse.

Jeg hadde jo undret meg, over navnet på den lille gutten. Isaac var jo opplagt et jødisk navn, men Allan, er jo heller engelsk. Det var jo underlig, at han hadde et engelsk etternavn, kommenterte jeg til deg. Nå kommer da denne damen og forteller, at han het Allal, til etternavn, og det kan vel stemme bedre, - det er vel et arabisk navn, virker det som.

Her har vi igjen, noen som hjelper til, så vidt jeg kan se, - noen som trekker i tråder, fra ’den andre siden’, - inspirerer – så vidt jeg kan skjønne, denne damen, til å fortelle min venninne om Isaac, dagen før min venninne skulle møte meg, som avtalt. Dagen etter, da Eli og jeg sitter med vår salat, er det jeg som blir inspirert, til å fortelle om din opplevelse med flyet. Eli blir da det forbindende mellomledd. Eli sier, at hun har tenkt så mye på lille Isaac, og håpet at han har det bra. Hun undrer på hvor han er. Tuberkulosesanatoriet er ikke lengre for tuberkuløse. Det ble så få pasienter igjen, da det ble funnet ut om tuberkelbasillen, og pasientene fikk behandling mot den.

En utrolig flott ’tilfeldighet’ (å tilfalle) – som ’tilfalt’ oss, - for boka, - denne informasjonen! ’Noen’ ønsket, at denne informasjonen skulle komme ut, og at det skulle bli skrevet – hvordan – informasjonen kom frem. Da må en spørre:

”Hvem var det, som ’ordnet’ alt dette? Kanskje det har vært Isaacs mamma? – For det går jo ikke an å dø, så hun lever videre, - hennes sjel lever videre. Uansett – det var veldig hyggelig. Tusen takk for hjelpen!

Hvor store sjanser er det ellers, for at denne damen skulle fortelle akkurat min venninne om dette, akkurat dagen før min venninne skal treffe meg? Det er jo en menneskealder siden den II Verdenskrig, og en menneskealder siden damen lå på sanatorium sammen med Isaac! - Og hvor stor sannsynlighet er det, for at jeg akkurat dagen etter, skal fortelle min venninne om deg og din opplevelse av flystyrten, og at du senere sa, at denne gutten fremdeles satt i flyet, og var den eneste overlevende? Det er jo så mye å fortelle, fra denne boka, og alt det underlige du har opplevet, at her måtte det nok *noen* til, for å inspirere meg, til å fortelle min venninne, om akkurat dette.

LIV JANE: - Ja, dette er ganske utrolig!

HAN BLE MYRDET – I EN ANNEN INKARNASJON, I IRLAND

- Denne, min sønn Richard, hadde også fortalt meg at han husket et liv han hadde levet i Irland.

Den amerikanske Mr. Holyman fortalte min sønn, etter det, at i et liv Richard hadde levet i Irland, hadde han pendlet frem og tilbake mellom Irland og Norge. Jeg var med min sønn inn, da han var hos Mr. Holyman, så jeg hørte alt som ble sagt:

”Jeg kan se at du var forretningsmann, og du het Richard. Din kone samarbeidet med en elsker, og de to tok livet av deg på en bestialsk måte. En saks rett inn i venstre øye, mens du sov. Din kone var en du kjenner i dette liv”.

Da jeg hadde født ham her hjemme, og jeg hadde min sønn på fanget for å die ham, la jeg merke til øynene hans. Jeg følte at noen hadde gjort noe galt med øynene hans. Jeg følte at noen hadde stukket noe inn i det venstre øyet hans.

"Hva er det som er skjedd med øyet ditt da, gutten min"? sier jeg til ham.

"Ser dere noe – ser dere noe spesielt ved øynene hans"? spurte jeg flere mennesker opp gjennom årene.

"Nei, men det er ikke lov å ha så vakre øyne". ... Nei - ingen så noen ting. Men jeg har et barnebilde av ham. På det bildet har en venninne også sett at det er noe annerledes med det øyet hans.

Brit: - Ja, jeg ser absolutt, at det venstre øyet hans ikke er som det høyre, på det barnebildet.

LIV JANE: - En ung pike kom på besøk hit til oss, med sin mor. Piken blir stående og se på min sønn og sier:

"Deg kjenner jeg fra Irland".

Han ble forferdelig betatt, nærmest forhekset, i en pike i dette liv. Tidligere, da hun var blitt voksen, og hadde fått en venn, tok hun en diger 'Finnmarks-kniv' og satte den inn i magen på denne vennen. Deretter slengte hun ham ut på gangen. Heldigvis var det noen andre som fikk ham på sykehus, og der reddet de livet hans. Hun fikk diagnosen: "Schizofren" allerede da hun var 11 år. Det var alvorlige greier, så vidt jeg fikk vite. De skulle ha lagt henne inn, og beholdt henne der.

- Vel, det er det som er fint nå, at de ikke gjør.

- Hun har laget så mye elendighet etterpå. Jeg mener hun var den som var hans kone, i Irland.

Han stakk hodet opp av skyttergraven....

Det smeller igjen !

- Jeg var på møte i PSI. Inn kommer en ung gutt. 19 år, tenker jeg han er. Han forteller at han kommer fra Telemark.

"Er det noen her som kan "se"? roper han ut over forsamlingen. En dame svarer ham:

"Gå til de to som står der", og peker mot en venninne av meg og meg.

Den unge mannen kommer bort til oss.

Jeg ser plutselig et stort jorde, og skyttergraver, som er gravet, der i jordet. Jeg hører flere skudd!

"Det må være krig her. Det er ikke no' koselig", tenker jeg.

"Du vil ikke vite det. Det er ikke noe hyggelig det jeg ser, - så det vil du sikkert ikke høre no' om", henvender jeg meg til gutten.

"JO"! sier gutten. "Det er derfor jeg er her"!

"Huff", tenker jeg. Jeg føler meg ordentlig lei meg.

"Jeg kommer helt fra Telemark. Du må være snill å si det"!

Han kom jo så langt borte fra, og ville så gjerne ha svar, - men allikevel, - *kunne* jeg si ham det? – var mitt store spørsmål.

Brit: - Det kunne jo hende det var noe annet han ville vite.

LIV JANE: - Han husket det! Sjelen hans husket det sikkert fra da han var liten. Jeg fortalte:

"Jeg ser en slette, og noen hus. Kanonskudd – det er krig. Så ble det stille. Men så kom det et hode opp av en skyttergrav. Så smeller det igjen".

Da skrek den unge gutten, og holdt seg til hodet med begge hendene.

"Jeg visste det! Jeg visste det"! skrek han, og stormet ut fra lokalet.

- - - -

Den samme kvelden kommer det en slank, pen mann inn i lokalet.

Mannen setter seg ved siden av meg, og lavt begynner han å fortelle meg, om seg selv.

Han husket, at han hadde vært tysk, og at han var tysk soldat. Han husket *hvor* han hadde bodd i Tyskland. Han fikk ikke fred, men dro til sist ned til Tyskland fra Norge. Der nede oppsøkte han sin mor, fra det livet. Hun var blitt gammel, og ble forskrekket til å begynne med. Til slutt ba hun ham komme inn. Der stilte hun ham spørsmål, som bare hennes egen sønn, kunne ha svart på.

EN 'BOOMERANG' FLØY OPP - LA SEG UNDER RUTEFLYET

- Et rutefly fløy forbi her.

Plutselig kom noe som så ut, akkurat som en boomerang, - den var sølvskimrende i sollyset, – for full fart bort til flyet. Den la seg tett oppunder, og jeg så den ikke mere.

”Så rart”! tenkte jeg. Så slo det meg, at kanskje flyet ville eksplodere.

”Kanskje det er det som foregår i utlandet, når flyene eksploderer”? undret jeg mistenksom.
Heldigvis datt det ikke noe ned. Ikke eksploderte flyet heller.

Det kom ikke noe i nyhetene heller, om det, så det var vel ikke skjedd noe galt. De som fløy opp til flyet, ville vel bare undersøke ting.

Jeg ringte inn, og meldte fra til myndighetene. Jeg sa jeg var engstelig for at det kunne være en sabotasje-aksjon, fra et annet land. Det hadde akkurat eksplodert fly i USA, som de sa de ikke visste årsaken til.

Jeg fikk snakke med en mann, som sa de var klar over det som skjedde.

”Du er veldig observant”! sa han, og ba meg ringe, om jeg så noe mere.

Jeg mottok faktisk brev fra myndighetene om dette ca år 1998.?????????

- - - -

nytt:

- Min mann og jeg bilte oppover langs Mjøsa. Vi skulle opp til Gausdal Høyfjellshotell. På hotellet skulle det være 50-års jubileum for firmaet min mann jobbet i.

Før en kommer til Lillehammer, går fjellet bratt opp fra veien. Vi var akkurat der, og det var mørkt ute.

Plutselig kommer det et rødt lys i full fart tvers over Mjøsa. Da det kom frem til fjellveggen, gikk lyset i rett vinkel, - rett opp langs fjellveggen, og borte vekk var det. Det var som en lysende kule.

”Oj! – så mye rart som jeg opplever”, tenkte jeg. Ja, min mann også opplevet dette merkelige, denne gang. Da har jeg sett 22 UFOer i alt, frem til nå.

Dette er den eneste UFOen jeg ikke husker datoen jeg har sett den, på.

ALVEN HADDE BITTE SMÅ TRESKO

- Seks ganger har jeg vært tilbake i Skottland. En av disse gangene, - da en venninne er med meg, er vi på besøk i England, hos den gamle moren til min venninne, som er derfra. Moren forteller sin datter, min venninne og meg, at hun hadde sett en alv, som gikk gjennom en åker.

”I have seen one like that also! (Jeg har sett en slik også!)” utbryter jeg. ”I know what it looks like. It is not a 'nisse', like those in Norway. It is completely different! (Jeg vet hvordan den ser ut. Det er ikke noen nisse, slik som de som er i Norge. Den er helt annerledes.)” Jeg kan ikke tegne vanligvis, men akkurat da får jeg det til. Moren, som er i nittiårene, sier at det er helt riktig, det jeg tegner. Jeg visste nøyaktig hva hun hadde sett. Jeg forbinder det med åker og eng.

”I see him walking in the field! (Jeg ser ham gå i kornåkeren!)” sier jeg opprømt. Moren sitter og tegner det hun hadde sett, og det er helt likt det jeg hadde sett, og det jeg tegner.

Det eneste jeg har hørt om i Norge, er nisser, og dverger, troll og hulder, men aldri alver. Alt han hadde på seg var grønt. Han gikk og løftet føttene høyt, med armene bøyet, og hendene høyt opp, i takt med bena – stakkato - soldat-markering! – ”Her kommer jeg”! liksom. Jeg visste, at han hadde tresko, selv om jeg ikke kunne se dem.

Han var cirka èn meter høy. Det må ha vært om høsten jeg så en slik, for det var korn, og han gikk og trampet der midt i åkeren.

”He had a coat with a hood, which he wore up over his head. His coat was a dark, medium-green colour. He has small, small, wooden shoes, and small, small hands. He has white knit stockings! (Han hadde jakke\frakk med hette, som han hadde oppe over hodet. Jakken var mørk, mellomgrønn. Små, små tresko, og små, små hender, har han. Han har hvite strikkestrømper”) fortsetter jeg begeistret, mens jeg tegner alt impulsivt for den gamle damen.

Den hun tegnet, var helt maken, med hette og alt.

Men de finnes altså! - klart det, for jeg har sett en av dem, men jeg vet ikke hvor det var!

Han hadde ikke noen rosemaling på treskoene. De var helt hvite. Enten var de hvitmalt, eller av lyst tre, - helt lyst tre, så han må ha hatt nye sko på seg.

Brit: - Det kan jo hende disse alvene vet hvordan de skal behandle treverket, slik at det bevarer den lyse farven.

LIV JANE: - Han hadde nye sko på seg, sier jeg! (utbryter Liv Jane irritert. Liv Jane **vet** at han hadde nye sko på seg, enda han ikke hadde løftet bena høyt nok, til at hun kunne ha sett treskoene hans.)

Men hvor har jeg sett ham? Har det vært på Dal? - da jeg bodde der på barnepensjonatet, som frk. Grå hadde?

- Det var vel gjerne i Skottland.

- Ja, når jeg tenker over det, hadde jeg vel sett den i Skottland.

- Kunne du ha sett den, da du var der første gang, med din mann?

- Nei, jeg ser på meg selv som lite barn, da jeg så den.

- Men den var ikke noen fare for deg?

- Nei, stakkars liten da, den var ikke noe farlig. Det var ikke noe jeg rømte fra. Det var mere:

”Næææ! Se på den”! Det var ikke noe jeg var redd.

Det var jo korn man levet av, så det kan ha vært i hvilket... Men *når* begynte jeg å vite om, at jeg hadde sett den?

- Da hun fortalte om det, sikkert.

- Ja, det var det! Men jeg lurte på om jeg ikke husket den, da jeg var liten, og gikk på skolen på Grorud - en dverg kanskje. Den hadde grønn 'coat' (jakke, eller frakk).

- I Norge ville han ikke hatt en 'coat'. I Norge ville du ikke ha sagt at en liten dverg hadde en 'coat'. Vel, du kunne jo ha husket det ordet fra Skottland, og brukt det, om noe du så i Norge, slik som din sønn sa 'petit' om små pippiper.

- He had a coat (Han hadde en jakke\frakk)!

- Ja, da var det nok i Skottland du må ha sett den.

- I Skottland.

- Så da skulle du ha sett to av dem, hvis du hadde sett en i Norge også. En slik kan naturligvis ha kommet til Norge, slik at du så den på Dal, men... Hva gjorde han? Hadde han familie?

- The little man, he was single. He didn't see me. He walked away from me. (Den lille mannen, han var singel. Han så meg ikke. Han gikk bort fra meg).

- Han hadde familie ett eller annet sted?

- Jeg vet ikke. Han hadde jakke. Jeg ville gjerne ta i ham. Jeg ville ha ham, og snakke med ham. Men han bare gikk. Han snudde seg ikke, og så ikke på meg en gang. Jeg forventet at han kunne snakke, men han snakket ikke til meg, han bare gikk sin veg.

JEG HAR JO VÆRT MOREN TIL MORMOR

- Mormor telefonerte. Jeg tror hun skulle spørre om noe, angående et hus. Mormor kjøpte stadig hus, som hun fikk folk til å pusse opp. - Så solgte hun disse husene igjen, og tjente penger på dette. Hun var jo operasangerinne, så her tjente hun pengene, som hun først kjøpte hus for.

Bestefar sitter der i stolen sin, og kommanderer henne:

”Nå får du spørre... Nå får du spørre... Nå får du spørre...” Og mormor spurte, - om igjen og om igjen. Han gjorde det jo bare for å dumme henne ut, overfor de fremmede, som hun ringte til.

Opprørt utbryter jeg til bestefar:

”Nå må du tie stille! Nå har hun spurt mange ganger. Nå trenger hun ikke spørre noe mer. Nå har du

fått henne til å spørre om det samme, så mange ganger! De må jo tro hun er helt *rusk*. Så nå er det nok"! Jeg sier det riktig høyt, slik at de i den andre enden, skulle høre meg.

"Hysj, hysj, Lillemor"! sier mormor.

"Her er det ikke noe *hysj*"! utbryter jeg, like høyt.

Bestefar sluttet da å kommandere henne slik rundt, når jeg var hos dem. - Han visste nok bedre. Jeg har jo vært moren hennes, i et annet liv, i Tønsberg, så det er rimelig at jeg ble så sint, at jeg protesterte mot hennes plageånd – og ville beskytte henne!

Når de satt og leste korrektur, sa bestefar ofte til meg:

"Du *ser* sånn på meg, du Liv Jane".

"Ja, det synes du nok"! tenkte jeg sint. "Jeg *ser* på deg! - Akkurat det gjør jeg"! Jeg syntes det var elendig, som han oppførte seg overfor min mormor.

- Hvem var det som leste korrektur?

- Det var bestefar som leste, og min mor, og noen ganger min stefar, som skrev. Dette var i huset hos min mormor og bestefar, inne i Oslo. Mormor orket ikke det store huset på Lysaker lengre, så de solgte huset, og flyttet til byen.

Jeg sovnet på divanen, og inntil jeg sovnet, lå jeg og så på bestefar.

"Atta har aldri vært som hun skulle mot deg", sa bestefar til meg en dag. Det var min stemor, hans datter, som han kalte Atta.

Bestefar var blitt gammel, og jeg gikk for å besøke ham.

"Nå vil *jeg* ha en bestefar også", tenkte jeg, og gikk dit. Han hadde liksom aldri vært min bestefar, syntes jeg. Jeg var også og besøkte ham, da han lå på dødsleiet.

MYRDET !

- FOR PRINSEN AV ENGLAND VAR FORELSKET

- Myrdet! - Fire søstre av oss ble myrdet. Vi var veldig forskjellig av utseende. Prinsen av England var så forelsket i en av oss. Imidlertid var det var mange dette ikke passet for. - Derfor ble vi tatt livet av. Margareth mener jeg hun het, søsteren min, - som prinsen var forelsket i. Prinsen var på besøk noen ganger hos oss. Vi hadde et svært slott, med spir og greier.

Noen hadde forgiftet maten vår, og fire av oss spiste denne forgiftede maten. Vi satt og spiste frokost.

Brit: - Hva spiste dere til frokost, den dagen dere ble forgiftet?

LIV JANE: - Pølser, egg, bacon... Jeg føler her jeg sitter nå, at det var en form, - med egg, pølser, grønnsaker, etc. Hva heter en slik form?

- En grateng?

- Nei.

- En pai?

- **Ja! en pai var det!** (utbryter Liv Jane). Den var forgiftet, - tror jeg. Det måtte være fire av oss jentene som spiste av den formen. Det var fire av oss som døde.

- Hadde dere en kirke på slottet, et kapell?

- Nei. - Hva er en sarkofag?

- Det er en stor kiste, som ikke skal begraves. De står nede under kirker, gjerne, eller oppe i kirken.

- Da gjør vi det, da ligger vi fire i sånne sarkofager! (utbryter Liv Jane). De var blåaktige - blåaktige sarkofager. Jeg har alltid forbundet fire med blått.

- Hvor står de sarkofagene?

- Inne på slottet, - har jeg en følelse av.

- Det var det jeg tenkte.

- Da må det ha vært en som jobbet der, som visste om det.
- Ja, det må det nok. Det ble vel funnet ut, hvem det var, og denne personen ble vel puttet i fengsel. Det er kanskje et fengsel nede i slottet. Slottet var sikkert ganske selvforsynt, og i ville tider, tok de sikkert vare på ting selv.

- Det er **der** vi er! Det er **der** vi er, i **sarkofagene!** (utbryter Liv Jane).

- Hvor mange søsken var dere?

- Vi var seks - som satt ved bordet der.

(Brit: - Dette sier Liv Jane, mens hun snur hodet, og ser rundt seg, som for å se hvem som sitter der, med henne. Det er som om hun sitter ved kjøkkenbordet i slottet, sammen med de andre, synes det for meg. Det er som om hun er tilbake på slottet, og finner ut alle disse ting).

UFO - LANDING PÅ RINGERIKE

- Jeg drømte om UFO noen uker før det landet en UFO på Åsa, på Ringerike, ikke langt fra Hønefoss. Det jeg drømte, var at det en tirsdag, ved fullmåne, i oktober, skulle lande UFO.

Jeg ringer til en dame i UFO-foreningen, og sier hva jeg har drømt. Jeg trodde det ville skje på Skedsmo, eller på Romerike, men det var på Ringerike det skjedde – ganske riktig - på en tirsdag. Jeg lurte på om ikke det var tirsdag den 25. oktober, og det var fullmåne.

Som oftest får jeg beskjed om at ting skal skje på en tirsdag. Den gang i Oslo, da jeg fikk beskjed om å skynde meg å reise hjem med toget, fordi togene ville stoppe, - det var også en tirsdag.

Ofte, mens noe slikt spesielt skjer, har jeg tenkt:

”Næ’men, det er tirsdag i dag også”!

Brit: - Det kom noen ut av den UFOen som landet ved døvstum-skolen på Åsa, – gjorde det ikke det?

AM: - Æn kom ut – vet ikke – bitte liten, grå – vet ikke.

- Jeg mener jeg har lest, at det kom flere, annerledes utseende, små skapninger ut, og at de gikk omkring utenfor UFOen, og at det var mange av barna på skolen der, som så dem, og som så UFOen.

(Se foto av skilt, som viser til stedet Åsa)

HUN FAVNER HELE UNIVERSET

- Det var nede ved vannet han hadde en campingvogn. Det var gjerde med piggtråd på toppen, og en ringeknapp som vi kunne ringe på, hvis vi var interessert i å kjøpe et maleri. Gjerdet innhegnet plassen hvor han hadde maleriene - mange malerier - mystiske malerier. Alle maleriene som sto der - følte jeg - var knyttet til universet. Derfor spurte jeg ham også:

”Har De sett UFO”?

”Nei, jeg har ikke sett noen, men stesønnen min...” Kunstmaleren forteller, at på grunn av at stesønnen hadde opplevet en UFO som landet på skolen - institusjonen der han var, som døvstum, var det han selv var blitt så inspirert, at han hadde malt disse bildene. Ja, han fortalte om landingen av akkurat den UFOen jeg visste skulle lande den tirsdagen, - den som landet på Åsa.

Det er spesielt ett bilde jeg er blitt så fascinert av.

”Hun favner hele universet”! utbryter jeg. Jeg er storlig begeistret for dette bildet.

”Har De vært på innsiden av gjerdet her, og sett hva det heter”? spør kunstmaleren forbauset, da jeg sier dette.

”Nei, jeg har ikke det, men det gir meg et inntrykk av at hun kommer fra universet, og at hun favner hele universet”.

”Vil De se hva det heter”? spør kunstmaleren.

”Ja, takk”!

”Fangsten”, – leser jeg at det står bak på maleriet.

Dette var samme dag som vi var på veg til Tønsberg og Nøtterø, at vi så innhegningen, og stoppet, for å kikke på maleriene i innhegningen. Min stemor var med, min mann kjørte, og to av mine sønner, da 10 år og 13 år, omtrent, var med. Vi skulle blandt annet se statuen av min oldefar, ”Tankskipets far”, som det står på bysten av ham, der på Nøtterø. Oldefar fant på, at man kunne bygge vanntette skott i skipene.

Maleriet kostet 2000 kroner, og jeg var helt fortvilet, for jeg hadde bare 400 kroner i pungen min.

”Og jeg som bare har 400 kroner”! sier jeg trist, til kunstmaleren.

”De skal sannelig få kjøpe det for 400 kroner, siden De er så ivrig”, svarer kunstmaleren, til min store glede.

Kunstmaleren hadde en blå utgave av det samme maleriet, og dette maleriet, sa han at han aldri ville selge, det ville han beholde selv.

(se foto av maleriet ”Fangsten”, som Liv Jane har på veggen).